- Predanie a Mărturisitorilor Români din închisori -

Ioan Ianolide

Deținutul profet

Ediție îngrijită la Mănăstirea Diaconești

Editura Bonifaciu (2009)

SĂ NU UITĂM DE SFINȚII NOI MUCENICI MĂRTURISITORI AI ÎNCHISORILOR COMUNISTE ROMÂNE

TABLE OF CONTENTS

Necazurile brutarului de cuvinte

Ioan Ianolide

Ce de oameni s-au strâns, frăţioare!

Livizi şi supţi,

Desculţi şi rupţi,

Zgribuliţi aşteaptă în bătaia vântului,

Să le frâng în două, ca pe soare,
Pâinea rumenă a cuvântului.
O, Doamne!
Dar eu sunt brutarul sărac!
Zadarnic flămânzii s-au strâns lângă vatră...
Pe foc nu mocneşte decât un crâmpei de arac,
Şi nici un pumn de faină-n covată nu este.
Ia, coc şi eu, acolo,
Sub ţestul vechi, o piatră,
Cum a făcut femeia săracă din poveste,
Să-şi amăgească ţâncii care plângeau, flămânzi.
Pe vremea aceea, pesemne, sfinţii blânzi
Mai colindau pământul
Şi pietrele - minune! - le preschimbau în pâini.
Hei, cin' să fie, măre?
Sau poate numai vântul....
Şi ăi câini, ce latră-n uliţă a om străin...?
Sfinte Doamne, Sfinte Petre!
Spre bordeiul meu s-aud paşii cum vin...

Am fost la doctor. Sunt bolnav de mulţi ani, dar doctorii au minimalizat boala mea. M-au consultat zeci de medici, făcând toate investigaţiile ştiinţifice necesare. Mi-am dat seama că ei se înşelau şi, în luna iulie, mi-am diagnosticat singur o tumoare abdominală. Acum o confirmă şi ei, căci este atât de mare, încât abdomenul meu e cât o butie (butoi) şi diform pe partea dreaptă.

Operaţie nu pot suporta şi nu o accept, căci nu vreau să mor pe masa de operaţie, ci să mă sting conştient şi împăcat cu Dumnezeu, cu mine însumi şi cu oamenii.

Nu mai am mult de trăit, probabil câteva luni de zile. Voi căuta să plinesc tot ce se cuvine sufletului şi vieţii mele creştine, în care port crucea generaţiei căreia îi aparţin.

Am de transmis un mesaj atât creştinătăţii, cât şi omenirii. Sunt perfect lucid, echilibrat şi calm sufleteşte, încât sper

să pot să exprim adevărul curat, în cea mai subţire vedere a lui.

Doamne, ocroteşte-mă în ultimii paşi ai trecerii mele. Pe Tine Te preaslăvesc, acum şi în vecii vecilor. Amin!

Ioan Ianolide, 8 august 1985

Taina deținutului profet

- Lămurire asupra ediţiei -

„Deţinutul profet" este o carte care şi-a ales singură momentul apariţiei.

În urmă cu doi ani, după trecerea la Domnul a Părintelui Gheorghe Calciu, familia Sfinţiei Sale din America ne-a dăruit cutia în care Părintele păstra cu grijă mai multe foi, unele noi, altele îngălbenite de vreme.

Uimirea a fost când, cercetându-le mai îndeaproape, am descoperit printre ele sute de pagini acoperite cu scrisul mărunt şi greu descifrabil al lui Ioan Ianolide.

O foaie împăturită separat dezlega taina: o scrisoare a lui Ioan Ianolide către soţia lui Vasile Marin, mărturisitorul de la Majadahonda, prin care autorul o ruga să trimită manuscrisele sale în America unde, nădăjduia el, Părintele Calciu le-ar fi putut redacta şi publica fără să-i dezvăluie numele.

Acestea erau doar o parte din miile de foi pe care Ioan Ianolide le-a scris în taină, cu riscuri uriaşe, în anii 1980, sub permanenta hărţuire a Securităţii, care-l ameninţa cu moartea.

Din motive pe care nu le cunoaştem - de fapt, credem noi, prin rânduiala lui Dumnezeu - Părintele Calciu nu a putut publica nici atunci şi nici mai târziu aceste manuscrise.

Ajunse la noi, ele au mai stat o vreme „sub obroc", fiindcă „nu le sosise încă ceasul".

Nu cu mult timp în urmă, răsfoindu-le mai atent, ne-a

atras atenţia o pagină pe care era scris numărul Fiarei din Apocalipsă. Curând aveam să descoperim că mai multe teancuri de foi cuprindeau referiri la vremurile apocaliptice, la dezastrul erei tehnologice, precum şi la misiunea Bisericii în aceste timpuri.

Descifrându-le cu migală, am înţeles că deţinutul, întemniţat 23 de ani pentru vina de a-şi fi apărat credinţa şi neamul, se dovedeşte a fi un adevărat profet al vremurilor noastre. De altfel, în mod surprinzător, el scrie: „Mulţi vor fi şocaţi de viziunea prezentată de mine, dar ea va fi înţeleasă în mileniul trei”.

Apostazia lumii, prin închinarea modernă la viţelul de aur, ameninţarea experimentelor genetice care desfiinţează valoarea persoanei umane, pericolul uciderii sufleteşti a copiilor printr-o educaţie cu influenţe demonice, perspectiva unei noi „tiranii mondiale” care va controla prin forţă vieţile şi conştiinţele oamenilor, sunt aspecte pe care mintea luminată de har a deţinutului le vede şi cu durere şi responsabilitate le pune înaintea omului contemporan.

Cu deosebire, el se preocupă de rostul Bisericii, pe care o socoteşte responsabilă de tot ce se petrece în societate: „Biserica nu poate binecuvânta la întâmplare orice formulă socială, orice lege, orice instituţie, orice doctrină, orice ideal, orice oameni, ci numai pe acelea care aparţin mesajului evanghelic, prin care se slujesc oamenii acelei vremi. E mai lucrătoare o Biserică prigonită dar pură, decât una strălucitoare dar convenţională”.

„Vremea stă sub semnul lui antihrist”, scrie autorul. Şi el, „brutarul sărac”, primind har de Sus, frânge pâinea rumenă a cuvântului pentru oamenii „livizi, desculţi şi rupţi” ai acestui veac de abundenţă materială şi foamete duhovnicească.

Precizăm, ca şi în cazul cărţii „Întoarcerea la Hristos”, că dată fiind vastitatea materialului şi caracterul lui nesistematizat, fară alineate, fară titluri, cu multe repetiţii de idei, am recurs la o organizare tematică a textului, care să ofere cititorului o lectură închegată şi coerentă. Multe din ideile cuprinse în carte trebuie înţelese în context şi raportate la perspectiva de ansamblu a autorului. Le redăm ca atare. De asemenea, am intervenit cu corecturi gramaticale şi de stil, justificate de rugămintea autorului,

găsită într-o însemnare, ca cineva, vreodată, „să stilizeze acest material”.

Că „Deţinutul profet” a apărut chiar la momentul când cuvintele autorului încep să se împlinească, nu este lucru întâmplător. Rămâne doar să nu lăsăm „profeţii” temniţelor să strige în deşert, căci oamenii aceştia au trăit şi au murit pentru Hristos.

Mănăstirea Diaconeşti, 11 aprilie 2009,
la prăznuirea învierii lui Lazăr şi a Sfântului Ierarh Calinic de la Cernica.

Mult iubită şi stimată doamnă Marin - Van Saanen,

Providenţa a făcut să ne întâlnim sufleteşte în aceste împrejurări. Bărbaţii aceia, pe care împreună îi iubim şi îi stimăm, au marcat viaţa şi sufletul generaţiei mele, a prietenilor mei şi a mea personal. Prin ei am cunoscut adevărata chemare creştină. Sunt de atunci aproape patru decenii. [Este vorba de Ion Moţa şi Vasile Marin, morţi în 1937 în Spania, la Majadahonda, în apărarea Crucii. „*Aşa am înţeles datoria vieţii mele: Am iubit pe Hristos şi am mers fericit la moarte pentru El*”, scria Moţa părinţilor săi. Jertfa lor a rodit în sufletele întregii generaţii tinere interbelice, care şi-a asumat cu responsabilitate calea sacrificiului pentru Hristos şi neam. (a se studia și *Taina Jertfei*, Ed. Puncte Cardinale, Sibiu 2002)]

Toţi anii aceştia au fost chin, sacrificiu şi jertfa; toţi anii aceştia au fost rugăciune, credinţă şi dragoste; toţi anii aceştia au fost bucurie întru Hristos, au fost slujire întru Hristos, întâlnire întru Hristos.

După toate distilările spirituale provocate de cea mai cumplită şi îndelungată prigonire a creştinătăţii, am ajuns la revelarea unui autentic creştinism ca şi concepţie integrală despre

viaţă. Pe aceasta o mărturisesc acum, în pragul morţii, căci am o tumoare hepatică ce-mi numără zilele.

Mulţi vor fi şocaţi de viziunea prezentată de mine, dar ea va fi înţeleasă şi preţuită în mileniul trei. Acum e bine că pot comunica această veste.

Am căutat adevărul creştin cel mai curat şi mai frumos. Sper că ne-am apropiat de el.

Lumea creştină are nevoie de strălucirea puterii, de aceea îi trebuie o expresie politică fidelă. O astfel de expresie presupune o conştiinţă creştină şi o trăire în Duhul Sfânt. Sfinţii, eroii şi martirii acestui veac s-au apropiat de Hristos până la unirea cu El. Pe ei îi mărturisim. Fie strădania şi jertfa noastră spre slava lui Hristos şi mântuirea lumii. Amin.

Consider că Părintele Calciu este omul ce poate redacta aceste lucrări, le poate traduce şi le poate publica, deocamdată sub numele lui, iar când eu n-o să mai trăiesc, atunci e necesar să apară şi numele meu, căci sunt legat de evenimentele ce au produs această lucrare.

Îmbrăţişându-vă cu toată dragostea, vă doresc sănătate şi putere de muncă spre împlinirea slujirii lui Hristos şi a oamenilor.

10 august 1985

Cu tot respectul, Ioan Ianolide

Partea întâi

Tristețile unui deținut

Deţinutul simte că intr-un viitor previzibil puterea comunistă va fi anihilată. Şi totuşi el e trist şi îngrijorat.

Trist este pentru că vede că aceia care au avut puterea comunizării ţării se profilează ca stăpâni şi ai lumii care va veni. Este îngrijorat pentru că înţelege că se deschid perspectivele unei tiranii mondiale, fără oponenţi şi fără precedent.

Din punct de vedere antihristic, comunismul ateu şi-a îndeplinit misiunea şi nu mai este necesar, deci poate să dispară spre a transmite puterea sa unei noi forţe apocaliptice.

Ioan Ianolide, 1985

Deţinutul îşi trăieşte viaţa ca şi cum s-ar afla în faţa lui Dumnezeu. Stă ore în şir, ziua şi noaptea, în stare de trezvie, pe un scaun şi aşteaptă, rugându-se şi chemând alinarea şi descoperirea Duhului Sfânt.

Nu tinde către miracole, ci spre o atentă dreaptă judecată. Ştie că reflectarea luminii divine este în funcţie de condiţiile şi structurile fiinţei sale, de aceea nu se hazardează în absolut. Deşi în clipa unei iluminări are simţământul Adevărului, el rămâne rezervat, căci numai verificarea ulterioară va dovedi în ce măsură a fost în adevăr. Misiunea omului e de a cugeta necontenit sensul şi rostul său pe lume, în complexitatea şi taina vieţii.

Viaţa lui materială s-a tot simplificat, iar cea interioară face transparente esenţele. Adesea, aceleaşi probleme îi apar în culori şi semnificaţii înnoite. E încântat de darul cu care a fost dăruit şi, opunându-se veacului, trăieşte contemplativ.

E viu faţă de lume. A avut experienţe interesante cu

oamenii şi ar vrea să le exprime.

A constatat că în societate, când a trecut în anonimat, după eliberare, s-a bucurat de stima tuturor oamenilor, căci în lumea aceasta pervertită spiritual a rămas totuşi respectul faţă de realele valori umane. A fost împuns numai de cei incitaţi de Securitate ori de Cadre. A trebuit să îndure umilinţele, fiindcă ştia că pentru el nu există dreptate.

I s-a întâmplat însă ca într-o anume situaţie să-şi dezvăluie identitatea, şi atunci s-a produs o adevărată revoluţie faţă de el. Aproape toţi oamenii l-au părăsit, l-au vorbit, l-au ocolit, iar de a fost nevoie, l-au acuzat. Toţi s-au speriat de relaţiile bune pe care le-au avut cu un „bandit" şi fiecare în felul lui a căutat să se disculpe, ca şi cum fiecare era vizat de complot împotriva „fericitului socialism". Totuşi, pe ascuns, mai toţi au căutat să-şi manifeste simpatia şi stima faţă de el.

Câtă vreme nu ştiuseră deschis cine este el, chiar dacă o bănuiau, se simţeau ocrotiţi faţă de frica ce stăpâneşte toată societatea, căci puneau mâna pe „n-am ştiut" şi scăpau basma curată, dar acum, când chiar el le-a spus cine e, au considerat că sunt descoperiţi în faţa răspunderilor pe care le are orice cetăţean al statului socialist. Mulţi, cei mai mulţi o făceau din laşitate. Puţini şi-au menţinut oarecare demnitate.

Tinerii, care nu sunt informaţi decât prin educaţia politico-ideologică, când au aflat, pur şi simplu au rămas stupefiaţi şi l-au privit chiar ca pe un bandit, un fascist, ori, de ce nu, un criminal. Unii i-au trântit-o în nas cu cuvinte aspre, iar el n-a putut să-i lămurească, căci intra în conflict cu toată structura socială.

Un tânăr mai inteligent şi cu un fond sufletesc mai pur a venit, când era singur, şi l-a rugat să-i spună care este adevărul, ce s-a petrecut, cine sunt vinovaţii. L-a privit cu dragoste şi i-a spus:

- Arăt eu a criminal, bandit ori ticălos?
- Nu. Tocmai de aceea am venit să vă cer lămuriri!
- Tinere, e un mare pericol şi pentru tine şi pentru mine să dezvălui adevărul. El e acoperit sub atâta minciună, încât ar trebui un efort imens să spulber toate informaţiile cu care ai fost

îndopat. Dar spre a nu te lăsa cu mâna goală, iată ce-ţi spun: sunt un om al cărui cuget se află necontenit în faţa lui Dumnezeu. Crezi în El?

- Cred, dar nu ştiu Cine este şi nici cum trebuie să fie un om al lui Dumnezeu!
- Să fie drept în adâncul sufletului său şi în viaţa sa, faţă de toată lumea şi faţă de sine însuşi.
- Înţeleg! Ba nu, nu înţeleg, a răspuns tânărul.
- Du-te, dragule, du-te şi străduieşte-te să fii liber întru adevăr!

Ca toţi bunicii, şi deţinutul nostru e ataşat de nepoţi şi-şi petrece o bună parte din viaţă spre a le transmite dragostea şi înţelepciunea sa. I-a crescut frumos, în contrast cu obrăznicia odraslelor de azi. Sunt respectuoşi, ascultători şi nevinovaţi. Lângă ei, el se topeşte şi creşte în acelaşi timp. El le dă din el şi primeşte din ei. Le spune poveşti, se joacă cu ei, îi plimbă şi se roagă împreună. E uimit de isteţimea vârstei lor preşcolare.

- Tataie, cine a făcut soarele?
- Dumnezeu.
- Dar stelele?
- Tot Dumnezeu!
- Dar copacii?
- Dumnezeu!
- El le-a făcut toate?
- Toate.
- Dar pe mine cine m-a făcut?
- Tu eşti copilul lui tăticu şi al lui mămica, dar tăticu e copilul meu şi pe strămoşul meu tot Dumnezeu l-a făcut.
- Dar casa cine a facut-o?
- Casa e făcută de oameni, dar pământul, lemnul şi fierul din care s-a făcut casa sunt opera lui Dumnezeu.
- Dar pe Dumnezeu cine L-a făcut?

- El e fără început şi fără sfârşit, El singur le-a făcut toate.
- Dar cum este Dumnezeu? E ca un om?
- Domnul Iisus este asemeni cu omul, dar Dumnezeu este aşa, cam ca sufletul din om. Pe om îl vezi, dar sufletul din om nu se vede.
- Dar satana cine este?
- El este gândul răutăţii din oameni.
- Atunci Dumnezeu este gândul bunătăţii din oameni...
- Bravo, aşa este! Va trebui să fiţi atenţi, ca să nu primiţi în mintea voastră nici un gând al răutăţii, ci numai pe cele ale bunătăţii, căci ele vin de la Dumnezeu.

Viaţa interioară se deschidea pentru cei micuţi din fragedă copilărie. Ştiau poveşti despre Domnul Iisus, despre sfinţi, despre eroi şi despre figurile legendare. I-a ferit de lectura stereotipă şi seacă şi le-a oferit bogăţia sufletească a celor mai verificate valori umane. Era deci încântat de opera sa educativă şi o compara cu obrăznicia, pretenţiile şi goliciunea sufletească în care creşteau generaţiile tinere.

Când băiatul cel mare a împlinit cinci ani, l-a dat la grădiniţă.

- Tataie, a venit el îmbufnat acasă, tovarăşa mi-a spus că nu există Dumnezeu şi să încetez cu prostiile astea!

Deţinutul aştepta această confruntare şi i-a zis:

- Dar tu ce crezi?
- Eu cred ce mi-ai spus tu. Dumnezeu e bun şi eu îl iubesc.
- Aşa să-i spui şi tovarăşei la grădiniţă, iar dacă te va întreba cine ţi-a spus toate acestea, atunci să-i spui că eu te-am învăţat.
- Bine, tataie, aşa am să fac!

Copilul s-a luat cu joaca şi a început să cânte *Internaţionala*.

- Cine te-a învăţat? l-a chestionat bunicul.
- Tovarăşa!

Deţinutul avea părul măciucă şi pielea încreţită pe el. Îşi amintea de ostaşii sovietici, mărşăluind ca o turmă bezmetică spre Berlin, în imnuri bolşevice. Apoi, la scurt timp, îi bubuie şi azi în cap melodia Internaţionalei, cântată pentru prima dată de copiii români pe stadion, într-o mare festivitate.

Durerea sufletească o simte organic. Geme în sine de neputinţă şi disperare. Nu are posibilitatea nici pe nepotul lui să-l ferească de otrava revoluţiei!

Îşi dădu încă o dată seama cât de mult îl ocrotea puşcăria de această dramă a omenirii şi văzu cu ochiul minţii cum sute de milioane de copii din toate ţările lumii sunt captaţi mental şi spiritual de goliciunea materialismului dialectic. Copiii lumii moderne ies de sub oblăduirea sacră şi intră în conul energiilor satanice, rezultatul fiind dezastruos din toate punctele de vedere.

Şi-a strâns nepoţelul la piept, cu sentimentul că-şi pierde propriul său suflet. Copilul i-a mai zis:

- Tataie, un copil a spus tovarăşei că tatăl lui îl înjură pe Marx cu revoluţia lui. Ce e asta, tataie?

Copilul cu pricina aparţinea unei familii din nomenclatură (*conducere*). Tovarăşa se îngălbenise.

Deţinutul s-a înviorat într-un fel de bucurie inversă, ce-i demonstra că lumea nu este pierdută şi că într-o zi se va redresa.

Când sosise acasă, acum 20 de ani, deţinutul nu mai găsise nimic din frumoasa lui bibliotecă: fusese jefuită, distrusă şi trimisă la retopirea celulozei. A adunat deci din nou ceva cărţi, printre care cele zece volume ale Filocaliei româneşti. Le mângâie cu privirea, ia una şi o răsfoieşte, apoi alta, şi alta şi le reaşează în raft.

Când a citit primul volum, era la începuturile vieţii sale interioare. A avut atunci sentimentul unei revelaţii şi s-a revoltat că până la acea dată nu se pusese la dispoziţia sufletului

românesc această capodoperă a spiritualităţii creştin-medievale. Atunci şi-a însuşit cu nesaţ fiecare cuvânt al Filocaliei, traducându-l imediat în act viu al sufletului său.

De atunci au trecut însă vreo patruzeci de ani. Între timp a suferit mult, a citit mult, a dezbătut mai toate problemele existenţei omeneşti. Necontenit a rămas credincios şi starea de rugăciune nu l-a părăsit niciodată. A dat prioritate studiilor teologice. Se străduieşte şi acum ca tot ce gândeşte să aibă temei evanghelic, apostolic şi patristic. Vrea să fie un fiu fidel al Bisericii. A ajuns la o viziune în duh, de aceea dispune de o deosebită subţirime a minţii, cu care sesizează cerinţele lumii şi orânduirea lor dumnezeiască.

El e un eremit (*pustnic, sihastru*) de modă modernă. Contemplă lumea în Hristos şi-L preamăreşte pe Hristos în lume, umplând lumea cu Duh Sfânt. Se simte că pluteşte ca un gând deasupra lumii, iar lumea e gând şi aşa se întâlneşte cu Gândul necreat.

El nu face sinteze, căci a uitat tot ce a citit, ci vede sinteza lumii în simbolurile ei. E atent la toate dimensiunile condiţiei umane, doreşte să le cuprindă, dar ştie că mereu îi va scăpa ceva. De aceea nu poate cugeta lumea decât ancorat în Hristos.

În toată singurătatea lui, el nu se simte singur. În toată umilitoarea lui înfrângere, el are certitudinea triumfului Hristosului din lume.

Este el un mistic, un filozof, un om politic, un poet, un om de ştiinţă, un economist? Nu. El se consideră simplu un om creştin. Din perspectiva aceasta cugetă la Filocalie şi la teologie, la creştinătate.

Ştie că datoreşte mult Filocaliei din punct de vedere sufletesc, că gândirea i-a fost formată de teologie, şi totuşi ia distanţă faţă de ele, le judecă pe toate cu luare aminte şi caută să le vadă pe toate în Hristos. Îl interesează mântuirea lumii: ce este, cum este şi cum se poate concretiza.

Filocalia, din acest punct de vedere, îi pare o reducere a viziunii hristice asupra lumii la viziunea eremitică asupra

monahismului. Filocalia este o restrângere a spiritualităţii creştine la spiritualitatea personală, ori, cel mult, monahală. Introspecţia monahilor i-a făcut să nu mai privească lumea ca lume. Viziunea din Filocalie e război nevăzut cu duhurile, război cu patimile şi război cu lumea luată ca păcat, or el vede războiul, păcatul şi lumea ca un tot integral. Discursul filocalic nu seamănă cu discursul evanghelic, căci acolo lupta se dă în lume, pentru schimbarea lumii şi spre înfrângerea forţelor întunericului din lume. Filocalia e scrisă în Evul Mediu, când problemele lumii erau transmise statelor, iar statele le rezolvau în măsura în care erau ori nu erau expresie a creştinătăţii, iar monahii se dedicau vieţii pur spirituale. O parte din virtuţile şi valorile evanghelice nici nu apar în Filocalie: cutezanţa, afirmarea, lupta, dreptatea, justiţia, pedeapsa, etc. [Filocalia se ocupă de lucrarea lăuntrică a curăţirii de patimi şi a unirii cu Dumnezeu, ceea ce justifică problematica textelor pe care le conţine. Însă virtuţi ca afirmarea, cutezanţa, lupta, dreptatea nu numai că n-au fost ignorate de părinţii filocalici, ci chiar afirmate cu tărie prin însăşi viaţa lor: Sfântul Maxim Mărturisitorul (580-662), deşi simplu monah, a înfruntat cu cutezanţă pe împăraţii Eraclie şi Constantin al II-lea şi pe Patriarhul Pyrrhus, apărând Biserica de erezia monotelită; Sfântul Grigorie Palama (1296-1359) a luptat cu îndrăzneală pentru dreapta credinţă, fiind aruncat în temniţă de împărăteasa Ana de Savoia şi Patriarhul Caleca pentru „abateri dogmatice” şi „motive politice”; Sfântul Simeon Noul Teolog (917-1022) nu s-a temut să mărturisească despre sfinţenia părintelui său duhovnicesc, înfruntând cu curaj pe Patriarhul Serghie al Constantinopolului.]

El înţelege specializarea pe domenii în creştinătate, dar în unitatea ce o dau mădularele în trupul omului. Caută deci regăsirea trupului mistic al lui Hristos ca realitate ce integrează lumea, o umple şi o sfinţeşte.

Dacă ar trebui să-şi expună concluziile vieţii într-o conferinţă succintă, ar lua drept exemplu predica de pe munte a Mântuitorului. Toţi creştinii, în orice domeniu s-ar afla, trebuie să fie solidari, în acelaşi duh şi concepţie creştină.

În camera deţinutului arde necontenit candela şi-n inima lui pulsează rugăciunea isihastă.

E tot mai departe de lume şi totuşi o poartă în întregime în sineşi. El e un tip nou de isihast, cum nu ştiu să fi fost altul, căci în liniştea lui se revarsă zbuciumata omenire de azi şi dintotdeauna. El e un isihast apostolic, dar de un apostolat specific claustrării (*izolării, singurătății*) în care se află. De fapt, el se uneşte mereu cu Iisus Hristos, Mântuitorul şi Împăratul. În Iisus contemplă creaţia, sensul şi finalitatea ei şi se simte responsabil pentru tot ce se petrece pe pământ. Realismul lui e crud, căci vede atât răul în rădăcinile sale spirituale şi ancestrale, cât şi forţele sale istorice. Dar unirea cu Iisus îl face să depăşească dramele lumii, să le surprindă sensul providenţial şi să fie senin în faţa finalităţii creaţiei.

Zi de zi, an de an s-au tot clarificat în el ideile învăţăturii creştine. Spiritul s-a curăţit până ce a ajuns la limpeziri luminate de sus. În singurătatea sa, marea problemă pe care şi-o pune este următoarea: Care este starea lumii în faţa lui Dumnezeu? Care este starea creştinătăţii în faţa lui Hristos? Şi lumea şi creştinătatea sunt în criză. Dar de ce a intrat creştinătatea în criză?

După îndelungă rugăciune, meditaţie şi cercetare, a ajuns la concluzia, surprinzătoare pentru mentalitatea creştinilor moderni, că îi lipseşte puterea. Creştinătatea nu are putere. Creştinătatea a pierdut din vedere că lui Iisus I S-a dat toată puterea în cer şi pe pământ.

Criza de putere a creştinătăţii a făcut posibilă strălucirea puterii satanice peste omenire. Satanismul apare în omenire pe linii de forţă succesive, ce şi-au transmis puterea de la una la alta: antropocentrism, umanism, raţionalism, progresism, materialism şi ateismul ultimului secol, devenit pseudo-religie de stat. Satanismul încă n-a realizat antihristul, dar i-a creat condiţiile apariţiei şi puterii sale.

Antihristul este ucigaşul lui Hristos, tiranul oamenilor,

tatăl minciunii, orgoliul rasial al fiinţei sacre, dumnezeul rasial şi viţelul de aur.

În faţa puterii antihristice, omenirea se uneşte în jurul lui Hristos, singura putere ce poate strivi şi nimici fiara apocaliptică. De aceea e aşteptat Hristos să apară cu strălucire mare în omenire, de aceea creştinătatea trebuie să pregătească omenirea spre a-L putea primi.

Creştinătăţii i s-a dat puterea de a zidi Împărăţia lui Dumnezeu şi trebuie să-şi îndeplinească această menire, căci vine Domnul şi nu ştim când vine, dar trebuie să fim pregătiţi pentru a fi cu adevărat Israelul Lui.

Deţinutul dispune de un detector suprasensibil al duhurilor, ideilor şi forţelor ce se declanşează în lume. Simte că într-un viitor previzibil puterea comunistă va fi anihilată. Şi totuşi el e trist şi îngrijorat. Trist este pentru că vede că aceia care au avut puterea comunizării ţării se profilează ca stăpâni şi ai lumii care va veni. Este îngrijorat pentru că înţelege că se deschid perspectivele unei tiranii mondiale, fără oponenţi şi fără precedent.

Din punct de vedere antihristic, comunismul ateu şi-a îndeplinit misiunea şi nu mai este necesar, deci poate să dispară, spre a transmite puterea sa unei noi forţe apocaliptice. Aşa se explică apariţia teoriei fiinţei sacre a Israelului, izvorâte din spirit caiafic. Cucerirea Ierusalimului e un semn antihristic, şi lumea creştină nu i se poate opune.

Creştinismul nu poate admite Israelul caiafic, căci Îl neagă pe Hristos. Unii avansează ideea că fiinţa rasială a poporului israelit ar fi chiar hristosul prorocit, dar acestei aberaţii i se opune lumea întreagă. Dumnezeu nu mai poate fi conceput rasial, „israelitean”, ci universal uman. Israelul nu mai poate fi conceput rasial, ci haric şi credincios, deschis tuturor neamurilor.

Evreii nu pot accepta nici după două mii de ani conceptul hristic şi rămân înzidiţi în spiritul caiafic, care-L ucide

pe Hristos Dumnezeu din raţiunea de a salva fiinţa poporului israelit. Teoria fiinţei sacre este produsul caiafismului.

Deşi sunt impresionante vitalitatea şi mesianismul israelitean, ele se dovedesc catastrofale pentru ei şi nefaste pentru omenire. Antisionismul este răspunsul proletariatului internaţional la politica israeliteană de dominare a lumii, în cadrul revoluţiei proletariatului internaţional. Conflictul între sionism şi comunism este public, dar nu produce incendiu pentru că ambele părţi au încă interese comune.

Pe de altă parte, omenirea reacţionează la politica israeliteană prin antisemitism. Aşa se explică nazismul şi islamismul arabilor. Patriotismul şi naţionalismul se afirmă tot mai puternic în toată lumea.

Acest popor mic are o misiune mare, care la început a fost hristică, apoi a ajuns antihristică. Rolul lor în istorie e negativ, de aceea trec din dezastru în dezastru. Nu tot evreul e antihristic, căci şi apostolii au fost evrei, dar majoritatea poporului evreu l-a urmat pe Caiafa până în zilele noastre, încărcându-se de toată răspunderea. Ei sunt vinovaţi în faţa lui Dumnezeu şi sunt duşmani ai tuturor neamurilor. Succesele lor produc dezastrele lor. Pacea lor va veni prin pocăinţă în faţa lui Dumnezeu şi prin înfrăţire cu toate neamurile.

Câteodată deţinutul iese din bârlogul lui şi dă ocol ţării, colindându-i mănăstirile. Cândva dorise şi el rasa monahală, acum însă nu regretă calea pe care merge. Se simte mai liber decât monahii oficiali. Are o viaţă spirituală a cărei temeinicie a început în temniţă, pe care n-o află în monahismul de azi.

Viziunea lui despre lume şi creştinătate e autentică, se păstrează în duhul lui Hristos şi al Sfintei Tradiţii, dar la modul neconvenţional, neformal şi neritual, de aceea încercările sale de a comunica cu cei mai cunoscuţi dintre monahi s-au lovit fie de opacitatea acestora, fie de teama din ei.

Cu vlădicii nu încearcă să ţină un dialog, căci nu are încredere în ei. Adesea îi condamnă şi se revoltă în sine împotriva slugărniciei lor.

Marii teologi ai epocii - şi sunt câţiva - nu-i dau satisfacţie, căci nu gândesc lumea prin Hristos, ci gândesc pe Hristos prin Biserică, ori el consideră că rolul creştinătăţii este să lucreze mântuirea lumii într-o necurmată actualitate istorică a lui Hristos.

Subtilitatea ideilor sale l-a făcut şi mai credincios, căci echilibrul omului nu poate fi realizat decât prin comuniunea omului cu Dumnezeu. E lucid şi echilibrat. Regretă că nu poate comunica concluziile sale. I se pare că în dezbaterile universale ale creştinătăţii el are de spus ceva nou, adică să abordeze problemele lumii în mod viguros şi puternic. Pentru o astfel de viziune nu este ajutat nici din Răsărit, nici din Apus, dar sunt oameni în lume care l-ar înţelege şi cu care ar putea lucra în acelaşi duh.

Vede că se stinge şi doreşte să lase cel puţin un testament.

Mănăstirile îi dau prilej de îndelungată şi rodnică meditaţie. Monahismul îi apare fie ca o dedicare de excepţie în duh paulinic ce nu s-a stins în creştinătate, fie ca o resemnare a creştinătăţii care, neputând realiza imaginea Împărăţiei lui Dumnezeu în mijlocul lumii, deci ca lume, s-a mulţumit cu orânduirea mănăstirească. Monahul e un ostaş ideal al lui Hristos, dar mănăstirea nu e o fidelă imagine a Împărăţiei lui Dumnezeu.

Deţinutul visează să se zidească o lume creştină. Respinge comunismul ateu, care vrea o lume dreaptă prin determinismul legităţii istorice, dar respinge şi capitalismul, care vrea o societate de consum ca scop al vieţii, prin exacerbarea egoismului din oameni. Dacă legea nu poate ordona dreptatea în conştiinţa oamenilor, nici oamenii fără conştiinţă dreaptă nu au dreptul să interzică vieţuirea dreaptă a lumii.

Oricât de decăzut este monahismul de azi, el e totuşi expresia libertăţii omeneşti întru dreptate, adevăr şi iubire.

Sunt puţini monahi, căci legile ţării i-au silit să părăsească mănăstirile. Asupra celor ce au rămas, s-au exercitat

presiuni spre a fi anulaţi ca putere populară. Conducerile mănăstireşti, aservite statului, depind de stat. În fiecare mănăstire sunt multiple reţele de informatori.

Viaţa în mănăstire e controlată de Partid, de Securitate şi de Miliţie, dar cel mai regretabil control se exercită de către stat prin ierarhia bisericească. Toţi vlădicii sunt obligaţi să raporteze activitatea lor. Vlădicii sunt aleşi de statul ateu şi nu de poporul credincios. Vlădicii colaborează cu statul ateu. Grija lor este să salveze instituţia bisericească, dar nu să-L afirme pe Hristos. Ei pretind că se ocupă de sufletele oamenilor, dar au abandonat lumea în grija regimurilor politice.

Credinţa s-a limitat la Liturghii şi ritualuri. în mănăstiri s-au redus până şi tipicul şi pravila. Se munceşte mult, epuizant, agitat, încât nu mai e loc pentru viaţă duhovnicească. Dacă odinioară veneau în mănăstire oameni spre a se mântui, acum trebuie să vină oameni mântuiţi, spre a mai salva ceva din forţa spirituală de odinioară a mănăstirilor. Mai sunt monahi vrednici, dar tot mai puţini.

Mănăstirile şi Biserica sunt ţinute de popor. Poporul crede cu intensitate. La etajul superior există o intelectualitate credincioasă, urmează majoritatea credincioşilor tradiţionali şi jos se află o bază a poporului credincios.

Hristos are în lume suflete alese şi un popor ales. Mântuirea lumii este verosimilă şi imperioasă. Şi nu ştim toate rezervele de credinţă pe care Dumnezeu le-a păstrat pentru mântuirea lumii. Aşa credem.

Deţinutul e bătrân şi bolnav. Tensiunile lui lăuntrice cresc în măsura interiorizării şi izolării în care se află, dar cu deosebire ca o consecinţă a necesităţii mărturisirii. Poartă în el pe Hristos şi lumea, şi ştie că are datoria să participe la mântuirea lumii prin Hristos, deci şi Hristos şi lumea îl cheamă la apostolat.

E lipsit de orice orgoliu şi de orice slavă deşartă, căci

își controlează cu atenţie simţămintele inimii, încât ştie că numai râvna sfântă a vestirii îl face să caute o modalitate de a nu duce cu el în mormânt viziunea ce i s-a revelat. Nici n-o consideră a lui şi nici nu este a lui, ci este a sfinţilor şi martirilor acestui secol.

Sufletul lui creştin şi-a pus temelie în temniţă, dar nici acum nu e liber. E necontenit urmărit. Îi e interzisă orice comunicare cu oamenii, de aceea se limitează la câteva relaţii restrânse cu câţiva prieteni.

Cu oficialităţile comuniste nu poate comunica. Deşi nu e adeptul capitalismului, acolo însă ar avea şansa unei relative libertăţi. S-a decis deci să plece în străinătate. A apelat la un evreu [Este vorba de Richard Wurmbrandt, evreu trecut la protestantism şi convertit în închisoarea de la Târgu Ocna la Ortodoxie, după cum dă mărturie Ioan Ianolide (vezi Ioan Ianolide, „*Întoarcerea la Hristos*", Ed. Christiana, 2006)], botezat în temniţă şi care este acum în California, dar evreul acela nu l-a ajutat, iar oficialităţile americane nu sunt interesate să ajute oameni ca el. Au plecat spre America promotorii şi casapii comunismului şi au rămas aici victimele lor, iar America se consideră liberă şi dreaptă.

Partea a doua

Profețiile unui deținut

Trăim apogeul erei tehnologice. Acum toate ţările pământului, de la cele mai înapoiate până la cele mai înaintate, sunt obsedate de tehnică, ca formulă magică a societăţii de consum. Căci visul lumii moderne din toate regimurile politice de azi este satisfacţia materială nelimitată, ca cheie a fericirii oamenilor.

Civilizaţia modernă şi-a dezvoltat treptat propriul ei sfârşit, căci este cea mai dezechilibrată lume ce a existat cândva.

Statul care va avea monopolul armelor sofisticate, al ingineriei genetice şi al tehnicii de determinare a conştiinţelor va fi atotputernic şi va nimici omenirea.

Nimeni nu garantează libertatea oamenilor în această civilizaţie, nimeni nu poate guverna forţele tehnologice în această civilizaţie. De aceea omenirea trăieşte pe culmile disperării.

Ioan Ianolide, 1985

Era tehnologică şi vițelul de aur

Trăim apogeul erei tehnologice. Ea a fost pregătită din secolul trecut prin aşa zisul progresism şi materialism. Acum toate ţările pământului, de la cele mai înapoiate până la cele mai înaintate, sunt obsedate de tehnică, ca formulă magică a societăţii de consum. Căci visul lumii moderne din toate regimurile politice de azi este satisfacţia materială nelimitată, ca cheie a fericirii oamenilor. Lumea albilor a lansat în omenire această concepţie şi mentalitate, iar acum este generalizată.

Sistemul capitalist american a realizat maxima prosperitate tehnico-economică a societăţii de consum, deşi ea este dezideratul fundamental al materialismului istoric marxist. Însă URSS n-a realizat performanţele din SUA. China comunistă aleargă cu paşi repezi spre modernizare. Toate popoarele Asiei, Africii şi Americii de Sud visează progresul tehnologic.

Atracţia omenirii către societatea de consum este mai mare decât ideologiile şi revoluţiile politice, numai că revoluţia comunistă agită concepţia progresistă, în timp ce capitalismul o comercializează. Tehnologia pusă în slujba politicii se dovedeşte mai viguroasă decât tehnologia comercializată, de aceea în ultimii patruzeci de ani omenirea s-a sovietizat în o treime din populaţia

ei.

Ţările capitaliste au sesizat pericolul revoluţiei internaţionale şi au trecut la ofensiva tehnico-militară. Aşa s-a ajuns la cei doi coloşi atomici ai anilor 1980, care vizează stăpânirea lumii întregi. Conducătorii lumii de azi sunt şi ei tot atât de obsedaţi de progres ca şi teoreticienii progresismului.

Progresismul e fenomen universal. Niciodată omenirea nu a fost atât de unanim angajată într-o concepţie ca în era tehnologică. Mintea oamenilor este materializată. Căci mintea oamenilor s-a concentrat, s-a educat şi a suprasolicitat toate energiile spre a realiza maxima dezvoltare tehnică, nelimitată şi absolută.

Viţelul de aur, zeul străvechi, se arată azi ca o uzină atotputernică în spiritul omenirii. Lumea se închină maşinii. Este o pseudoreligie a dogmelor materiale, a sensului material şi a finalităţii neantice. Căci materia e neant şi spiritul oamenilor s-a neantizat prin zeificarea materiei. Materia a devenit scop şi nu mijloc al spiritului. Omenirea nu mai are transcendenţă, şi consecinţa este dezechilibrul psihic, descompunerea morală, tirania politică, distrugerea naturii, alienarea şi, în cele din urmă, războiul atomic.

Civilizaţia modernă şi-a dezvoltat treptat propriul ei sfârşit, căci este cea mai dezechilibrată lume ce a existat cândva. Forţa ei este colosală şi sfârşitul ei este dezastruos.

Pe căile progresului paşnic, lumea va pieri prin senzualism, anarhie, tiranie, ură, poluarea naturii, epuizarea resurselor naturii, conflicte, degradarea şi alienarea oamenilor.

Statul care va avea monopolul armelor sofisticate, al ingineriei genetice şi al tehnicii de determinare a conştiinţelor, va fi atotputernic şi va nimici omenirea.

Nimeni nu garantează libertatea oamenilor în această civilizaţie, nimeni nu poate guverna forţele tehnologice în această civilizaţie. De aceea omenirea trăieşte pe culmile disperării.

Pentru ca omul să rămână om şi să fie stăpân pe lumea în care-i este dat să trăiască şi pe care singur şi-o făureşte, e necesar un sfârşit de veac şi începutul unui veac nou.

Vechiul şi Noul Israel

În Vechiul Testament există un fir alb al inspiraţiei divine şi un fir roşu al concepţiei materialist-umaniste-rasiale.

Vechiul Testament începe cu deosebirea dintre Abel şi Cain şi continuă cu deosebirea dintre neamuri şi Israel. În Israel avem Legea Sfântă, dar avem şi viţelul de aur, avem răzvrătiri împotriva lui Dumnezeu, proorocii au fost ucişi de evreii idolatrii, rasismul iudaic a pătruns în conceptul spiritual al Israelului.

Paralel cu firul roşu al ateismului şi rasismului iudaic, în poporul iudeu s-a remarcat şi firul alb al inspiraţiei şi harului divin, căci Israelului i s-au dat legăminte, lui i-a dat Dumnezeu Legea şi i-a dat Tora Făgăduinţei, i-a dat prooroci, i-a dat pe David, i-a dat conştiinţă mesianică, râvnă pentru cele sfinte şi minunate comuniuni cu divinitatea, încât a fost posibil să se nască Fecioara Maria, din neam iudaic şi să fie templu al Naşterii lui Iisus, Fiul lui Dumnezeu.

Pe firul roşu însă, evreii nu L-au recunoscut pe Hristos. Ana şi Caiafa au polarizat poporul evreu în jurul lor şi L-au ucis pe Fiul lui Dumnezeu. Evreii sunt blestemaţi şi scoşi din harul divin. Doar o rămăşiţă din Israelul iudaic intră în noul Israel. Oamenii tuturor neamurilor au primit har şi misiune de israeliţi. Împărăţia lui Dumnezeu este dată oamenilor ce cred şi urmează lui Hristos, iar poporul iudeu a rămas ca o negaţie a istoriei, pe o poziţie antihristică.

De două mii de ani ei militează pe firul roşu al istoriei lor fară Dumnezeu şi împotriva lui Hristos. Ei sunt duşmani ai tuturor oamenilor şi istoria lor trece din dezastru în dezastru, consecinţă a păcatului lor ateu-materialist. Duhul lor negativ se găseşte în raţionalism, pozitivism, umanitarism, ştiinţifism, capitalism şi comunism. Ei vor să iudaizeze lumea şi în bună parte

au reuşit. Ei nu-L au pe Hristos, deci Îl urăsc pe Hristos şi pe ei înşişi se consideră hristos. Ei se luptă cu Dumnezeu, se luptă cu toată lumea şi se luptă cu toată creştinătatea. Cutezanţa lor e impresionantă, dar şi înspăimântătoare apocalipsă. Opera lor în lume este catastrofală şi monstruoasă.

Tentaţia materialist-ateistă nu este strict iudaică, ea e general umană şi adesea ademeneşte şi pe creştini.

Dacă evreii se constituie în mod conştient şi voluntar pe poziţie antihristică, mulţi creştini se situează pe poziţia de hristoşi mincinoşi. Un fir roşu apare şi în istoria creştinismului, alături de unul alb şi împotriva celui alb.

Lupta dintre credinţă şi ateism se perpetuează până la sfârşitul veacurilor. Noul Israel cunoaşte epoci de înflorire şi epoci de decădere. În creştinismul primar au apărut Anania şi Safira, în creştinismul prigonit au fost mulţi apostaţi, mulţi au făcut din Iisus un om şi au negat dumnezeirea Lui.

Creştinismul bizantin a fost splendid, dar a şi capitulat în faţa lumii egoiste.

Creştinismul roman a fost măreţ, dar nu a putut evita unele amprente imperiale.

Renaşterea L-a umbrit pe Dumnezeu prin om.

Reforma a derutat creştinătatea.

Revoluţia franceză s-a închinat unei femei depravate, iar comunismul se subjugă materiei.

Ateii de azi sunt unii creştini de ieri.

Omenirea se materializează, se mecanicizează. Creştinii au pierdut dimensiunea mesianică, în timp ce evreii pompează ateismul pentru a dizolva toată cultura creştină.

Nu mai avem Dumnezeu, nu mai avem speranţa vieţii eterne, nu mai avem nădejdea vieţii veşnice.

Lumea e în mâinile lui Dumnezeu, dar ne întrebăm, cutremuraţi de răspunderi, ce fac oamenii? Vin ei în întâmpinarea lui Hristos? Mântuirea lumii trece prin credinţa oamenilor.

În această perspectivă credem în misiunea noului Israel şi respingem iudaismul ca ateism antihristic.

Fiara apocaliptică ucide pe cei care spun adevărul. Cu

toată gravitatea situaţiei, cu toate riscurile vom mărturisi adevărul, chiar de vom fi ucişi, căci răstigniţi suntem de multă vreme.

A spune adevărul despre evrei nu este antisemitism, ci noi, creştinii, plini de iubirea ce L-a mistuit pe Hristos şi repetând-o în aceste vremuri tulburi, noi iubim cu adevărat poporul evreu şi ştim că numai prin Hristos este posibilă mântuirea lor. Tragedia evreilor este catastrofală prin solidaritatea întregului popor evreu cu Ana şi Caiafa. Strigăm deci tuturor evreilor în care mijeşte lumina credinţei, să părăsească satanismul, minciuna şi materialismul iudaic, să se încreştineze şi să se împace cu oamenii.

Aşa după cum este evident din toată istoria antică şi modernă că neamurile nu pot tolera să fie stăpânite de evrei, aşa le spunem şi noi: să se integreze în omenire. Dacă râvna şi energiile antologice de care dispun vor fi orientate în sensul sacru al revelaţiilor divine, atunci poporul evreu ar fi fericit, cerurile se vor bucura şi oamenii îi vor iubi. Rasismul lor este absolut, materialismul lor le este în fire, minciuna este centrul gândirii lor pocite şi cu cât vor insista mai mult pe aceste coordonate, pe atât dezastrul lor va fi mai crud.

Omenirea nu poate accepta nici tirania rasială a iudeilor, nici materialismul grosolan şi nici răstălmăcirea mentală a iudaismului. Prin decizia divină şi prin voinţa oamenilor, ei sunt sortiţi eşecului. Pieirea ta prin tine, Israele!

Sensul apocaliptic al istoriei

De ce are istoria sens apocaliptic?
Se află el în raţiunea divină?
Se află el în natură?
Se află el în om?
Cum a apărut răul în lume?

Cum lucrează răul în lume?
În duh, în trup, în natură?
Cum lucrează răul în lume:
La modul individual?
La modul organizat?
La modul politic?
La nivelul elitelor şi al maselor populare?

Se poate nega răul din lume?
Se poate trăi la întâmplare?
Se poate trăi legic şi mecanic?

Răul spiritual nu antrenează Morala lumii, gândirea lumii?
Cultura lumii, societatea?
Economia, pacea şi războiul?

Cine este fiara apocaliptică?
Şi toate forţele apocaliptice?
Cine este hristosul mincinos?
Cine este Antihristul?
E posibil să se nege sensul apocaliptic al istoriei?

Nu există o apocalipsă personală?

Cine face parte din oştirile apocaliptice?
Care este rolul evreilor?
Care este rolul falşilor creştini?
Care este rolul ateilor?
Ce alte forţe apocaliptice mai sunt?

Care sunt modalităţile luptei apocaliptice:
Cele politice? Cele economice?
Cele culturale? Cele artistice?
Cele ştiinţifice? Cele ideologice?
Cele militare?

Care este raportul dintre diversele forţe apocaliptice?
Nu-şi transmit puteri una celeilalte?

Care e atitudinea creştinilor faţă de ele?
Tinde fiara spre stăpânirea universală?
Va avea fiara stăpânirea eternă?
Cine şi când va stăpâni fiara?
Nu şi-a asumat Hristos misiunea să învingă fiara apocaliptică?
Nu au datoria creştinii să lupte şi să învingă fiara apocaliptică?

Nu se poate ca înşişi creştinii să fie vrăjmaşii lui Hristos?
Prin ignoranţă, prin lene, prin indiferenţă?
Prin ipocrizie, prin laşitate?

Pot deveni creştinii robi ai răului?
Nu se mânie Dumnezeu împotriva falsului creştin?
Nu trebuie sfărâmat falsul creştinism?

Puterea răului în lume este opera forţelor răului?
Este opera incapacităţii creştinilor?

Există agresivitate pe căi paşnice?
Există tiranie pe căi paşnice?
Există o apocalipsă instituţionalizată?
Prin false ideologii?
Prin rele orânduiri?
Prin nedrepte legiuiri?
Prin criminale abuzuri?
Prin tiranii locale şi universale?
Prin greşite idealuri?
Printr-un mod degradant de viaţă?
Prin decăderea morală a oamenilor?
Prin cult satanic?
Prin prigonirea şi uciderea creştinilor?

Originile Apocalipsei nu sunt în păcatul originar?
Nu e Cain o forţă apocaliptică?
Nu e viţelul de aur un zeu apocaliptic?
Nu e uciderea profeţilor un semn apocaliptic?
N-a venit Hristos să întrerupă Apocalipsa în lume?
Nu e uciderea lui Hristos noul sens apocaliptic al istoriei?

Nu e lupta împotriva Duhului Sfânt apocalipsa contra adevărului evident?

De ce se mânie Dumnezeu pe oameni?
De ce se desfac peceţile în Apocalipsă?
De ce apar îngerii şi cartea pecetluită?
Ce e femeia, ce e balaurul?
De ce apare mielul?
Ce este fiara care face război sfinţilor?
Ce sunt prorocii mincinoşi?
Ce este Fiara 666?
Cine a biruit Fiara?

Nu se pregăteşte poporul credincios să-L primească pe Hristos?
Care e rolul creştinătăţii în raport cu acţiunile apocaliptice?
Nu pregăteşte Duhul Sfânt lumea pentru desăvârşirea veşnică?
Nu se desăvârşeşte lumea în confruntarea cu vrăjmaşul apocaliptic?
Biruinţele creştinătăţii nu sunt trepte spre desăvârşire?

Biruinţa din urmă nu va coincide cu desăvârşirea lumii?
Cu viaţa ei veşnică?

Este posibilă pacea în condiţiile apocaliptice?
Există o acumulare a forţelor apocaliptice?
Există o creştere a puterilor creştine?

Dacă Hristos e cu noi, de cine ne vom teme?

Nimic nu e mai real decât sensul apocaliptic al istoriei. Mântuitorul Însuşi a vorbit despre Apocalipsă, iar Duhul Sfânt a inspirat pe Sfântul Ioan să scrie acea tainică şi minunată carte a Apocalipsei. N-ar fi de înţeles lumea fără Apocalipsă, oricât de puternice ar fi dovezile credinţei ori argumentele raţiunii.

Lupta este inevitabilă şi necruţătoare între puterile binelui şi ale răului. Puterile binelui Îl invocă pe Dumnezeu, iar puterile răului lucrează cu Satana. Duhul Sfânt acţionează prin

puterile binelui, iar duhul necurat acţionează prin puterile răului. În arena istoriei stau faţă în faţă două oştiri antrenate de două duhuri. Oamenii împătimiţi au devenit ei înşişi duh necurat şi nu mai au nevoie de invocarea satanei. Oamenii orgoliului, oamenii ateismului fac, prin voia lor, voia Satanei. Aşa se explică apariţia apocalipsei în istorie.

Sunt nesfârşite mijloace cu care se organizează răul în lume, el tinzând să cucerească sufletele, vieţile şi veşnicia oamenilor. Răul are o mare putere de seducţie şi multe argumente, încât este greu să i se reziste de către oameni slabi la minte, slabi de inimă şi slabi în credinţă.

Răul în lume vine din inima oamenilor, trece prin mintea lor şi ajunge să stăpânească voia lor. Robiţi răului, oamenii gustă satisfacţia răului. Robind conştiinţele, răul devine spiritualitate neagră a lumii, care-i conduce destinele pe calea pierzării. Răul devine principiu, criteriu şi mod de viaţă şi de ordine istorică. Răul se organizează şi devine putere, putere peste conştiinţe, putere peste lume.

Răul nu se declară ca rău, ci se justifică drept bine, dar după rezultatele lui nefaste el se demască. Răul nu spune că vine de la diavol, dar refuză să se închine lui Dumnezeu şi prin asta îşi dezvăluie reaua credinţă.

Răul minte vorbind adevăr (*răstălmăcește*), răul face rău justificându-l ca bine, răul urâţeşte lumea, deşi se prezintă ca un estet.

Răul este ipocrit cu risipă de inteligenţă, dar vine o vreme când el se vădeşte gol-goluţ, respingător şi înspăimântător.

Lumea nu poate fi minţită la infinit. Seducţia răului poate fi dejucată de dorul după sfinţenie, de mintea clarvăzătoare şi de nostalgia veşniciei.

Oamenii pot transforma lumea fie în rai, fie în iad. Aceste două forţe tind să guverneze lumea şi bătălia este totală. În mod nevăzut, la bătălia istorică participă Hristos, dar şi satana, iar în chip văzut oamenii, folosind toată capacitatea lor, se organizează în forţe ale lui Hristos şi ale lui antihrist. Tot binele şi tot răul din lume se categorisesc fie în forţe creştine, fie în forţe anticreştine.

Confruntarea apocaliptică nu trebuie văzută ca un război propriu zis, deşi are acest aspect, ci ca tentativă de a stăpâni lumea din toate punctele de vedere: spiritual, politic, economic, cultural, social, ştiinţific şi militar. Fiara vrea integral omul şi omenirea, cu toate cele spirituale ale ei, cât şi cu cele materiale, pentru toată viaţa şi pentru eternitate.

Există deci o încleştare apocaliptică pe plan politic, pe plan economic, pe plan artistic, în gândirea filozofică, în formele ştiinţifice, în orânduirile sociale, cât şi în conflictele militare.

Biruinţa lui Hristos şi deci a creştinătăţii trebuie să fie deplină în toate laturile şi domeniile vieţii omeneşti.

Dintre forţele antihristice se distinge atitudinea evreilor, care poartă pe conştiinţă vărsarea sângelui nevinovat şi care în mod evident, printr-o îndrăcită patimă, luptă împotriva lui Hristos. Istoria ultimilor două mii de ani ai poporului evreu este o concentrare antihristică.

Poporul evreu trăieşte în Hristos printr-o rămăşiţă. Apostolul Pavel crede că se va mântui întreg poporul evreu. Acesta e un eveniment pe care omenirea îl aşteaptă, dar care nu se poate produce decât prin sinceră pocăinţă şi prin smerită slujire.

Dacă atitudinea antihristică a evreilor este atât de gravă prin lupta ei contra evidenţei, tot atât de gravă, tot atât de împotriva evidenţei este şi creştinătatea care-L minte şi-L maimuţăreşte pe Hristos. De la Nunta Fiului de Împărat sunt alungaţi şi evreii, dar şi creştinii nevrednici. Există deci o stranie oştire apocaliptică din rândurile creştinătăţii, care, după cum remarcam, nu foloseşte întotdeauna sabia, ci adesea aurul, ideile, cuvintele, legile, artele, ştiinţele şi falsele idealuri ale omenirii.

O altă forţă apocaliptică antihristică ar fi ateismul, care are multiple tentacule: materialism, pozitivism, evoluţionism, raţionalism, umanism, antropocentrism, ideologism. Oamenii se închină din nou la alţi zei făuriţi de ei înşişi, chiar dacă-i numesc ideologie, ştiinţă, artă ori politică.

Forţele apocaliptice antrenează omenirea în totalitatea existenţei ei.

Cele mai de temut forţe apocaliptice se află în sânul

creştinătăţii şi s-au născut în conflict cu Hristos, conştiente de anticreştinismul lor.

Sunt forţe apocaliptice şi din afara creştinătăţii, adică toate forţele ce prigonesc creştinismul. Creştinismul nu se răspândeşte prin sabie, dar multe forţe din lume, de n-am aminti decât islamismul, au aplicat sabia împotriva creştinismului. Modalitatea specific apocaliptică e războiul, nimicirea, moartea.

Cu cât omenirea s-a civilizat, cu atât au crescut şi formele ei apocaliptice. Răul e tot mai adânc în omenire, omenirea e tot mai numeroasă, civilizaţia e tot mai impunătoare, dar şi dezastrul apocaliptic e mai categoric. O iconomie supremă, neprevăzută şi nedorită de oameni, se manifestă în istorie.

Pentru creştini, sensul suferinţelor şi al dezastrelor este acela al curăţirii şi mântuirii. Pentru anticreştini, sensul suferinţelor şi al dezastrelor este o împătimire şi mai mare, un efort superior de revoltă şi orgoliu.

Adesea asistăm la un conflict între diverse forţe apocaliptice (desfrânata, şarpele, fiara), pornite toate spre dominarea lumii, şi în acest mod cele învinse măresc puterea celor triumfătoare. Creştinii să nu se amăgească însă cu lupta dintre fiare, căci fiara care se va sătura va fi mai puternică şi va fi un duşman mai de temut.

Creştinii să se sprijine pe Hristos şi pe ei înşişi. Creştinii să mobilizeze toate resursele lor sufleteşti şi materiale pentru a realiza o forţă care să distrugă fiara apocaliptică.

Hristos este Cel ce biruie prin creştini. Hristos este Biruitorul, Mielul.

Să luăm aminte la vrednicia noastră în Hristos, căci Hristos vine şi trebuie să-L întâmpinăm în marea bătălie cu fiara apocaliptică.

Hristos Judecătorul

Când a fost fixată Judecata cea dreaptă?
De ce a fost fixată la sfârşit?

Era raţional să existe Judecata din urmă?
Nu e necesar un moment al adevărului?
Nu e necesar un moment al răspunderilor?
Pentru cei cu conştiinţele adormite?
Pentru cei cu conştiinţele încărcate de păcate?
Sfinţii şi Drepţii vor veni la Judecată?

Lumea a fost creată spre a rămâne imperfectă?
Ori pentru a fi desăvârşită?
Nu e sensul vieţii şi al istoriei lumii întregi viaţa veşnică?
Veşnicia nu se împlineşte prin moarte?

La Judecată nu vine lumea în complexitatea ei de viaţă istorică: spirit şi materie?
La Judecată nu vine întreaga umanitate, ca manifestare istorică a tuturor oamenilor?
La Judecată nu vine omenirea cu lucrarea făcută de ea în cadrul cosmic?

Care sunt semnele sfârşitului lumii?
Încreştinarea tuturor neamurilor?
Încreştinarea evreilor?
Înmulţirea fărădelegilor?
Împuţinarea dragostei?
Răstălmăcirea credinţei, războaie şi revoluţii?
Catastrofele naturale, venirea lui Antihrist?
Prigonirea şi uciderea creştinilor?
Apariţia Fiului Omului?
Biruinţa Mielului?

Împărăţia lui Dumnezeu nu este pregătită de Duhul Sfânt?

Nu va desăvârşi Hristos firea?
Nu va desăvârşi Hristos societatea?
Pregătindu-le să intre în Împărăţia lui Dumnezeu?

Care e deosebirea între pocăinţă (ca judecată) și între Judecata cea dreaptă?
Judecata oamenilor este dreaptă?
Sunt ei desăvârşiţi?

În istorie nu lucrează Duhul, binele în lume? Nu lucrează Duhul în luptă cu răul apocaliptic, în multiple şi succesive forme, ce vor culmina cu biruinţa Mielului?
După care va veni Judecata lumii?
Cine va judeca?
Nu va judeca Hristos?
Şi Sfinţii şi Drepţii?
Conştiinţele luminate de Hristos?
Nu va fi o judecată reciprocă universală?
Prin transparenţa lumii?
În faţa evidenţei adevărului dumnezeiesc?
Cum se va judeca?
Se va judeca persoana, prin conştiinţa sa liberă, în contextul ontologic al fiinţei, în contextul ontologic al mediului, în contextul istoric creat de oameni?

Se va judeca comunitatea universală?
Există o responsabilitate universală?
Există o responsabilitate faţă de viitorul lumii?
Există o responsabilitate faţă de trecutul lumii?

Pe ce criterii se va judeca?
Se va judeca după fapte?
Ori şi după starea lăuntrică?
Se va judeca după participarea la voia lui Dumnezeu?
Se va judeca după structurarea legilor şi orânduirilor sociale?
Se va judeca după toată cultura creată?

Care vor fi consecinţele judecăţii?
Nu vor fi fericiţi toţi cei ce au făcut voia lui Dumnezeu?
Nu vor fi nefericiţi cei ce au păcătuit?
Nu va fi evident tot trecutul?
Fie el bun, fie el rău?
Nu vor deveni oamenii transparenţi, încât să fie vădit sufletul fiecăruia în faţa tuturor?

Mai este posibilă mântuirea după Judecată?

Ce e judecata particulară?
Care va fi osânda cea veşnică? Veşnica existenţă nefericită? Absenţa lui Dumnezeu ca iubire şi har?
Răul ca un vid de conţinut, ca absenţă a bucuriei? Răul ca disperare a tuturor înfrângerilor din viaţă?
Căderea totală din Hristos?
Cădere totală din orice sens al existenţei? Rămânând suferinţa veşnică, nemiloasă?
Perspectiva neantului este chinul nemărginit din iad?
Conştiinţa e un chin veşnic?

Cum va fi
Bucuria cea veşnică? Libertatea chipului dumnezeiesc în om?
Nemurirea, un etern prezent, ieşire din timp?
Libertatea duhului, a minţii şi a cunoaşterii?
Cum va fi deschiderea omului spre infinitatea divină?
Nepătimirea, prin spiritualizarea trupului? Transparenţa fizică?
Unitatea tuturor contrariilor?
Participarea infinită la infinitatea divină?
Ca o mişcare în adâncime a fericirii nesfârşite?
Fără plictiseală?
Plenitudine ce nu se satură niciodată?
Statornicie în Dumnezeul mereu comunicat? Mişcare stabilă în infinitatea divină?
Revărsare de har şi iubire dumnezeiască?
Iluminare?

Hristos a venit în lume şi a fost răstignit. Lumea s-a revoltat împotriva lui Hristos şi El a biruit-o. Apoi Hristos S-a aşezat pe Scaunul de Judecată, plin de putere şi de slavă.

Judecata Lui trezeşte conştiinţele celor fărădelege şi nedrepţi. Nimic nu va mai putea fi tăinuit, nici un rău nu va mai fi justificat, nimic nu va putea fi falsificat. Crudul adevăr va despica fiinţa până în adâncimile ei.

În faţa Judecăţii au să dispară cele două cauze ce întunecă aici conştiinţa: starea de păcat şi ignoranţa. Oamenii vor fi puşi în faţa evidenţei pe care au ignorat-o, deşi o avuseseră în faţă, încât nu se vor mai putea apăra. Omenirea va deveni transparentă şi tot păcatul va fi privit deschis.

Ni se va spune:

„V-am dat un rai şi l-aţi părăsit, v-am făcut fraţi şi v-aţi ucis între voi. V-am dat o Lege şi v-aţi închinat viţelului de aur, am venit la voi şi nu M-aţi primit. M-aţi răstignit şi v-am iertat neştiinţa şi v-am dat Duhul Sfânt, dar voi continuaţi să Mă ucideţi, împotriva evidenţei.

Aţi dărâmat zeităţile grecilor şi romanilor, dar aţi creat un alt idol. Au fost eliberaţi robii antichităţii, dar aţi creat o robie modernă. S-a prăbuşit un imperiu păgân, dar aţi creat altele, mai păgâne. S-a năruit o orânduire nedreaptă, dar n-aţi fost capabili de una dreaptă. S-a terminat o tiranie, dar s-a înlocuit cu alta.

M-aţi alungat când din inimile voastre, când din orânduirile voastre şi n-aţi împlinit încă voia Mea. Aţi crezut o vreme în Mine, dar apoi v-aţi făcut pe voi înşivă dumnezei.

Eu am umplut lumea cu Duhul Sfânt, dar voi aţi împins lumea spre hăul umanismului. Eu v-am învăţat să stăpâniţi cu Duhul materia, dar voi v-aţi închinat şi v-aţi robit materiei, mutilând chipul Meu din voi.

Eu v-am dat un suflet armonios, în care am pus toate darurile de care aveaţi nevoie, dar voi v-aţi închinat zeiţei raţiunii. Eu făurisem o conştiinţă sfântă în lume, dar voi aţi preferat egoismul capitalismului. Eu ridicam sufletele, viaţa şi ordinea din

lume la pacea liberă a desăvârşirii, dar voi aţi preferat pozitivismul ateu, care în numele unor false legi vă mutilează şi vă nefericeşte.

V-am dat înţelepciune, dar vrăjmaşii s-au dovedit adesea mai înţelepţi decât voi. V-am dat puteri sfinte să îndrăzniţi cu duhul, dar adesea au cutezat mai mult vrăjmaşii. V-am dat lumea să o stăpâniţi, dar aţi lăsat-o pradă vrăjmaşului. V-am dat idealul Împărăţiei Mele, dar n-aţi mai crezut în el şi lumea a fost acaparată de falsele împărăţii ale vrăjmaşului.

V-am certat de nenumărate ori, dar nu v-aţi trezit. Trec peste voi încercări apocaliptice, dar încă nu v-aţi umplut de Duh Sfânt.

Eu sunt prezent în lume, Eu lucrez prin voi toţi, dar voi Mă răstigniţi necontenit cu lenea voastră, cu puţinătatea voastră, cu ignoranţa voastră.

Vă cer socoteală pentru tot răul făcut şi pentru tot binele uitat. Vă cer socoteală pentru faptele voastre de acum şi pentru înrâurirea (*influența*) ce aţi avut-o asupra mântuirii lumii întregi, căci răspundeţi solidar în timp şi în spaţiu de tot ce e rău în cugetele voastre şi în orânduirile voastre.

Evanghelia Mea e aceeaşi pe pământ şi în ceruri, dar voi aţi făcut-o când pământească fără ceruri, când cerească fără pământ. Mereu aţi răstălmăcit Duhul Sfânt după ignoranţa, ipocrizia şi laşitatea din voi.

Nu vă amăgiţi: Eu sunt aici, Eu lucrez aici, Eu judec aici, Eu împărăţesc aici, fără a mă despărţi de Ceruri, ci ridicându-vă pe voi la Mine. Multe sunt păcatele oamenilor, dar cel mai mare este să creadă că se pot mântui, că pot trăi fară Mine. Priviţi lumea, priviţi universul, priviţi viaţa, priviţi sufletele voastre! Ele nu sunt decât prin Mine şi nu se pot mântui decât prin Mine.

Am fost Iubitorul vostru şi voi fi Judecătorul vostru. Voi cerceta legile voastre, voi cerceta orânduirile voastre, voi cerceta cultura voastră, voi cerceta modul vostru de viaţă, voi cerceta cugetele voastre.

Veţi da socoteală nu numai de faptele voastre, ci şi de năzuinţele voastre, de idealurile voastre, de crezurile lumii voastre. Cu cât înrâurirea (*influența*) voastră a fost mai mare în lume, cu

atât vă e şi răspunderea mai mare.

Iată că s-a destrămat învelişul de materie al lumii voastre, iată că v-am scos din îngustimea timpului, iată că simţurile voastre s-au curăţit, iată că acum vedeţi slava tainică a lumii.

Cei ce aţi înţeles voia Mea şi aţi împlinit-o, vă bucuraţi de viaţa cea pururi fericită, iar cei ce nu aţi făcut voia Mea, ci aţi făcut voia voastră, vă veţi chinui în veci, fără iubire, fără har, fără bucurie, într-o disperare ce nu piere, căci veţi plânge veşnica voastră înfrângere".

Hristos Împăratul

Se reflectă Hristos în lumea pe care a creat-o?
Împărăţeşte Hristos în lumea pe care a creat-o?

Ce rost a avut revelaţia Vechiului Testament?
Ce rost a avut vechiul Israel?
Ce este întruparea lui Hristos în istorie?
Ce este Noul Israel?
Ce este împărăţia Duhului Sfânt?
Care este rolul creştinătăţii?
Care este finalitatea mesianismului creştin?
Cine lucrează prin creştinătate?

Ce este credinţa?
Ce este creştinătatea?
Care e rolul creştinătăţii în spiritualitatea lumii?
Ce este Biserica în raport cu lumea?

Spiritualitatea creştină e paleativ (*soluție temporară, de moment în dificultăți*) pentru lume?
Spiritualitatea creştină este o adaptare la lume?
Spiritualitatea creştină este un ferment creator al lumii?

Este ea creatoare de cultură?
Este ea epuizată într-o anume cultură?
Nu urmează ea o dublă desăvârşire, desăvârşire în duh şi în orânduirea lumii?
Se poate mărgini spiritualitatea creştină numai la desăvârşirea în duh?
Sau numai la desăvârşirea societăţii?

Se poate confunda spiritualitatea creştină cu o anumită stăpânire?
Poate renunţa spiritualitatea creştină la călăuzirea lumii?
Creează spiritualitatea creştină o atmosferă nouă, care să desăvârşească oamenii?
Şi idei noi care să desăvârşească societatea năzuind spre cereasca lume?

Când creştinii părăsesc autenticitatea spiritualităţii creştine, nu lucrează Duhul Sfânt prin pietre, prin păgâni? Nu se explică în acest mod puterea vrăjmaşului? (*adică prin păcătoși lucrează vrajmașul, nu Duhul Sfânt*)

Riscă creştinii să facă din spiritualitatea creştină o scuză pentru incapacitatea lor?
O amăgire pentru lume?
Nu se vor trezi puteri duhovniceşti nebănuite în creştinătate, care să redea demnitatea creştinătăţii?

Care este rolul creştinătăţii în materialitatea lumii?
Nu aparţine creştinătăţii integral responsabilitatea pentru mântuirea lumii?
Nu aparţine creştinătăţii datoria de a veghea la destinele şi idealurile lumii?
Nu aparţine creştinătăţii iniţiativa a tot binele din lume?
Dar dacă ea absentează din misiunea ei istorică, ce se petrece?
Mai este ea autentică?
Mai are lumea izbăvire?
Are dreptul creştinătatea să părăsească lumea ori vreunul din aspectele vieţii ei?

Există aspect al vieţii care să nu fie angajat în mântuirea lumii?

Au dreptul creştinii să fie ignoranţi?
Să fie leneşi cu duhul?
Să fie leneşi cu fapta?
Au dreptul creştinii la ipocrizie?
Au dreptul creştinii la laşitate?

Există justificări pentru incapacitatea creştinilor?
Nu-şi merită pedeapsa?
Şi nu suferă lumea din cauza lor?
Nu este creştinătatea taina prin care lucrează şi împărăţeşte Duhul Sfânt?
Mântuindu-o de la pierzare?
Făcându-o biruitoare?

Care este rolul istoric al creştinătăţii?
Creştinii sunt robi ai formelor istorice?
Ori sunt fermenţi ai împărăţiei Duhului Sfânt?
În evenimentele istorice, au fost mereu creştinii călăuziţi de Duhul Sfânt?

Poate creştinătatea să depăşească impasul instituţionalizării fie ea bisericească, fie ea lumească?
Poate creştinătatea să fie şi statornicie, cât şi noutate în istoria lumii?

Care este rolul eshatologic al creştinătăţii?
Nu urmăreşte ea Împărăţia lui Dumnezeu?
Nu lucrează ea prin puterea Duhului Sfânt?
Creştinătatea nu zideşte zi de zi Împărăţia lui Dumnezeu?
Nu preia creştinătatea destinele lumii, spre a o mântui?
Nu slujeşte creştinătatea lumea, în toate aspectele ei?
Nu dă creştinătatea sens sfânt istoriei?

Se pot creştinii mulţumi cu formalismul creştin? Formă fară fond?
Se pot ei mulţumi cu spiritualitatea creştină? Fond fară formă?
Are creştinătatea puterea spirituală şi capacitatea de a convinge în

mod liber oamenii?

Dacă creştinătatea s-ar confunda cu o guvernare pământească, nu ar fi o tiranie materialistă?
Dacă creştinătatea s-ar confunda cu o nădejde şi o trăire cerească, nu ar fi o iluzie ipocrită şi ineficace?

Greşesc creştinii în misiunea lor?
Nu e creştinătatea mântuită prin Duhul Sfânt?
Nu e creştinătatea o taină?
O certitudine istorică?
O nădejde de neînlocuit?

Trebuie să ştim a împărăţi în numele lui Hristos? În inimi, în minte, în lume?
Trebuie să ştim a împărăţi năzuind spre Hristos? În inimi, în minte, în lume?
Trebuie să veghem şi să făurim necontenit spiritualitate şi forme istorice creştine necesare fiecărei vremi?
Fie mergând împreună cu vremea?
Fie mergând împotriva vremii?

Când şi cum va veni Împărăţia veşnică a lui Hristos?
Nu e ea o pregătire a lumii?
Nu e ea o lucrare sfântă?
Nu trebuie să fie deopotrivă desăvârşire spirituală şi socială a lumii?
Nu trebuie să fie deopotrivă desăvârşire a fiinţei şi a Universului?

Au dreptul creştinii să se odihnească până la împlinirea acestui ideal?
Se odihneşte oare Hristos în istoria lumii?

Nu trebuie învins vrăjmaşul din noi înşine și vrăjmaşul din afară?

Nu vor împărăţi creştinii împreună cu Hristos? Nu va fi veşnică Împărăţia Lui? Nu va fi ferice Împărăţia Lui?

Poate exista alt ideal şi altă putere care să dea fericire veşnică lumii?

Omul a fost creat liber, asemeni lui Dumnezeu şi atâta vreme cât şi-a păstrat libertatea în bine, el a trăit iluminat de Dumnezeu, plin de cunoştinţă şi de neprihănire, în Rai.

Prin păcat, oamenii au intrat în zona libertăţilor dramatice dintre bine şi rău. Starea harică a dispărut din oameni, dar le-a rămas credinţa şi nostalgia paradisului pierdut. Răul a luat forme tot mai ample şi tot mai puternice, încât oamenii au pierdut contactul cu Dumnezeu. În dragostea Lui de oameni, Dumnezeu S-a revelat în poporul evreu, alegându-l să primească pe Hristos, Cel ce va fi Mântuitorul lumii.

Hristos a dat creştinătăţii învăţătura Sa, Duhul Sfânt şi Însuşi Trupul Său tainic, încât ea este sfântă prin El, este desăvârşită prin El şi este veşnică prin El.

Hristos lucrează în lume prin creştinătate. El vine mereu în lume prin creştinătate. El biruie păcatul şi răul din lume prin creştinătate. Tot ce este sfânt în lume este lucrarea Duhului Sfânt din creştinătate. Ţinta creştinătăţii este Împărăţia lui Dumnezeu şi frumuseţea ei trezeşte la viaţă toate generaţiile lumii.

Spiritualitatea creştină conduce lumea, o înnoieşte şi o desăvârşeşte, atât sub aspect spiritual, cât şi material. Creştinătatea dispune de harul nesecat al Duhului Sfânt, care îi dă putere nebiruită, încât nimeni nu o va putea sfărâma.

Încercările satanice de a imita creştinătatea sunt sortite eşecului prin simplul fapt că nu sunt de ordin divin şi nici nu năzuiesc spre Împărăţia lui Dumnezeu.

Răul în lume nu va veni numai prin forma antihristică, ci şi prin forma hristoşilor mincinoşi, adică acei creştini care nu vor fi autentici reprezentanţi ai spiritualităţii creştine.

Creştinătatea are datoria să lupte şi să învingă puterile răului, sub toate formele în care o atacă.

Creştinătatea se va regenera prin Hristos chiar şi din cele mai grele erori, căci omeneşte vorbind, misiunea creştinătăţii

trece prin epoci de criză şi prin dezastre apocaliptice, deoarece aşa se dovedeşte măreţia oamenilor care cred în Dumnezeu.

Biruinţa lui Hristos este certitudine. El nu poate fi învins. Nici creştinătatea nu poate fi învinsă. Creştinătatea rămâne o taină în mijlocul lumii, prin care lucrează Însuşi Hristos. Creştinătatea triumfă fără a aborda un spirit triumfalist, căci în acest veac ea rămâne mereu slujitoare, şi nu se poate odihni decât când lumea va fi fost pregătită, atât spiritual cât şi material, de a avea Împărat pe Hristos, moment care echivalează cu transfigurarea lumii. Atunci va fi o lume nouă şi un cer nou, va fi o lume care va şti să facă tot binele după voia lui Dumnezeu. Creştinătatea trebuie să fie în acest veac o imagine a acestei lumi cereşti desăvârşite, căci numai aşa îşi poate juca rolul de mântuitoare a lumii. Creştinătatea trebuie să fie asemenea lui Hristos, ca prin El, cu El şi în El să mântuiască lumea.

În primul rând e nevoie de credinţă, ba încă nebunie în credinţă - şi nu o credinţă ignorantă, ci o credinţă lucidă a adâncii înţelegeri a misiunii oamenilor pe pământ.

În al doilea rând e nevoie de dragoste, care să mobilizeze deplin şi definitiv pe oameni în elanul sfânt al mântuirii lumii.

În al treilea rând e nevoie de nădejde, care angajează creştinătatea în idealul măreţ al împărăţiei cereşti, iar cerurile se zidesc acum, în materie, spiritualizând materia, desăvârşind lumea, transfigurând firea, restaurând natura.

Opera de mântuire nu este o problemă unilaterală a lumii, ci o problemă integrală. Credinţa creştină antrenează şi lucrează prin toţi factorii de cultură, creând spiritualitatea ce va mântui lumea. Ordinea naturală a lumii va fi spiritualizată şi lumea se va orândui pe criterii morale. Materia, omul, familia, neamul, omenirea, toate vor fi înduhovnicite şi vor participa la ordinea divină a lumii.

Biserica are rol sfânt în lume, căci prin ea se păstrează şi se perpetuează prezenţa tainică a lui Hristos, lucrarea Sfântului Duh, cât şi învăţătura autentică. Deci Biserica dispune de harul dumnezeiesc care poate curăţa, ilumina şi desăvârşi lumea. Fără

Biserică nu este posibilă mântuirea.

Creştinătatea ar fi deci Biserica luptătoare, în care poporul are cuvântul greu al concretizării istorice a credinţei. În acest scop este necesară o elită harică, o elită slujitoare, atât clericală cât şi laică, elită care să gândească şi să desfăşoare lucrările necesare mântuirii lumii.

Creştinătatea trebuie să rămână fidelă lui Hristos, altfel nu îşi mai îndeplineşte misiunea de mântuire a lumii. Toată frumuseţea spiritualităţii creştine este în funcţie de vrednicia creştinătăţii. Creştinătatea nu se slujeşte pe sine, ci pe oameni. Slujirea nu se rezumă la rituri şi oficieri, ci e trăire, e lucrare, e faptă, e viaţă, e istorie, e concretizare.

Lumea îşi aşteaptă Mântuitorul.

Lumea îşi aşteaptă Împăratul.

Creştinătatea face din mântuire un mod de a împărăţi, şi din împărăţie un mod de a sluji, deci îşi asumă rolul de iconom al Împărăţiei lui Dumnezeu.

Deşi pare abstractă, credinţa e concretă.

Deşi pare imposibilă, credinţa e reală.

Deşi pare grea, credinţa e uşoară.

Deşi pare oarbă, credinţa e lumină.

Deşi are origini divine, credinţa se plineşte prin oameni. Deşi are o eshatologie transcendentă, credinţa se plineşte pe pământ, în prezentul istoric.

Creştinătatea nu se poate identifica cu împărăţiile din lume decât în măsura în care ele se identifică cu Hristos, atât în spiritualitatea lor cât şi în istoricitatea lor.

Împărăţia lui Dumnezeu îşi arată forma ei desăvârşită în viaţa lui Iisus, dar ea se continuă prin Duhul Sfânt, care este şi împărăţia tainică a lui Hristos cel rămas în istorie şi care are menirea să umple veacul şi să pregătească lumea pentru cea de-a doua Venire.

Istoria este teatrul în care se joacă mântuirea lumii, lucrare universală şi permanentă care angajează toate aspectele vieţii umane pe calea mântuirii, încât şi sufletele, şi fiinţele şi orânduirile sociale să crească în desăvârşire, conform harului şi

voii lui Dumnezeu, iar aceasta nu la modul gratuit, ci în confruntarea cu puterile întunericului, făcând lumea vrednică de a-L primi pe Hristos.

Nu este verosimilă şi nici convingătoare o împărăţie a lui Dumnezeu care ar lucra numai asupra conştiinţelor, dar ar fi indiferentă la orânduirile politico-sociale ori la fenomenele cultural-ştiinţifice ale omenirii.

Antihrist

Istoria e confruntarea dintre bine şi rău, dintre Dumnezeu şi satana, dintre Hristos şi antihrist.

Păcatul, satana şi antihrist se află în necurmată ofensivă de a stăpâni lumea, de a o duce spre iad: iad istoric şi veşnic, iad spiritual şi material. Virtutea, harul şi Hristos luptă necontenit spre a sfinţi lumea şi a o conduce spre rai: rai pe pământ şi în ceruri, rai în duh şi în materie.

În această bătălie nu totdeauna înving creştinii, ci sunt şi epoci de triumf antihristic.

În această bătălie nu întotdeauna sunt bine delimitate forţele virtuţii de forţele păcatului, ori slujitorii lui Dumnezeu de slujitorii satanei. Antihrist foloseşte şi masca binelui spre a-i înşela pe oameni.

Antihrist nu e un om păcătos, ci e un om demonizat, în care răul devine concepţie şi acţiune antihristică şi antiumană. Antihrist are ură conştientă împotriva lui Hristos, fiindcă Hristos nu S-a închinat satanei şi n-a vrut să devină împăratul unei lumi păcătoase şi mincinoase.

Sunt mai multe forţe apocaliptice ce se desfăşoară în istorie - desfrânata, şarpele, balaurul - dar toate transmit puterea lor Fiarei cu numărul 666 - acesta este Antihristul.

Forţele antihristice se recunosc prin faptul că sunt

mincinoase, rele, viciate, necredincioase, corupte, tiranice, pline de ură, de nelegiuire şi de blasfemie.

De cealaltă parte, creştinătatea formează forţele hristice în luptă cu *păcatul*, *satana* şi *antihrist*. Ele mărturisesc adevărul, iubirea, dreptatea, frumuseţea, bucuria veşnică, credincioşia şi slava lui Dumnezeu. Biruinţa lor e asigurată de puterea lui Hristos Dumnezeu.

Păcatul a viciat fiinţa duhovnicească şi materială a oamenilor, pătrunzând în societatea lor, în istoria lor şi în natura lor. Prin păcat, omul a pierdut comuniunea cu Dumnezeu şi a rătăcit fie prin propriile erori umane, fie prin ispitirea satanică.

Păcatul este individual, comunitar şi politic, de aceea şi pedepsele sunt personale, comunitare şi politice. Păcatul tinde să orienteze, să organizeze şi să stăpânească lumea.

Păcatul personal este grav în profunzime, dar nu are suprafaţă mare. Păcatul organizat, legalizat şi guvernamental preia toată gravitatea păcatului personal şi-i adaugă orizont larg, tinzând să corupă şi să piardă lumea toată. Suferinţele cele mai cumplite ale lumii sunt cele comunitar-politice şi atrag şi cele mai grave pedepse.

Creştinismul opune păcatului virtutea şi sfinţenia, dar spre a înfrunta forţele organizate ale păcatului, credinţa trebuie să fie mai lucrătoare, mai puternică şi mai convingătoare decât tentaţiile păcatului. Lupta se dă la modul individual, comunitar şi politic.

Biserica nu se poate rezuma la păcatul personal, ci trebuie să dispună de conceptele şi mijloacele luptei cu păcatul comunitar şi politic. Restaurarea lumii e un proces complex şi complet prin biruinţa lui Hristos în toate planurile şi dimensiunile vieţii. Hristos a biruit lumea - aceasta este nădejdea lumii.

Satana este prima creatură ce s-a opus lui Dumnezeu. Păcatul originar a început prin ispitirea omului de către satana. Satana a iscat în om „eul”, tentându-l cu orgoliul şi plăcerea şi ispitindu-l să se despartă de Dumnezeu. Aşa a ajuns omul „eu fără Dumnezeu”, sau chiar „eu împotriva lui Dumnezeu”.

Duhul satanic ispiteşte din afară pe om, se strecoară într-un gând şi în cele din urmă umple omul în toată fiinţa lui sufletească şi trupească. Oamenii satanizaţi folosesc magia neagră, dar de multe ori nu mai au conştiinţa satanizării lor, ba chiar îl neagă pe satana, însă sfârşitul lor este nebunia şi sinuciderea.

Satana ajunge să stăpânească omul, apoi îl face agent al său, al răului comunitar şi al răului politic. Omul satanizat este un pericol social, cultural, politic şi spiritual. Satanizarea colectivă şi organizată politic este un monument de răutate, ce se asemuieşte sfatului satanic din iad, oştirilor demonilor şi ordinii demonice din iad.

Satanizarea ajunsă stare de lege, de ordine şi de guvernare creează o atmosferă satanică, o pseudo-spiritualitate şi o modalitate de vieţuire satanică. Sunt astăzi organizaţii omeneşti satanizate ce răspândesc satanismul. Satanizarea e mai rea decât păgânismul.

Când forţele satanice ajung să cucerească puterea în lume, ele îşi fac oştiri ca să le apere, legi care să le organizeze, ideologii care să le justifice şi chiar religii ca să-i înşele pe oameni.

Guvernarea puterilor satanice se justifică prin starea de păcat şi necredinţă, şi ea are o durată corespunzătoare iconomiei lui Dumnezeu, prin care lumea îşi va plăti rătăcirile ei până ce se va pocăi şi va reintra în rânduiala dumnezeiască a vieţii. Creştinii nu trebuie să lase forţele satanice să cucerească puterea; iar dacă au cucerit-o, ei trebuie să-şi organizeze forţele şi să o învingă în numele lui Hristos.

Creştinismul e veghea şi puterea sfântă care răspunde de mântuirea lumii. Şi vai de creştinii ce nu corespund sfintei misiuni ce le este încredinţată, căci Dumnezeu va ridica şi din pietre pe alţi aleşi ai Săi, care să-I zidească Împărăţia!

Antihrist este un om, şi anume un om politic ce va stăpâni lumea descreştinând-o, satanizând-o şi pierzând-o.

Antihrist e persoană, dar fenomenul antihristic e social-politic.

Antihrist are neamul său, oştirea sa, filozofii săi,

activiştii săi, legile sale, spiritualitatea sa, cultura sa, civilizaţia sa, lumea sa, aliaţii săi, tovarăşii săi de lucru, slugile sale, spionii săi, călăii săi, metodele sale şi este plin de înţelepciune, iscusinţă şi putere. El ştie să fie şi frumos, şi bun, şi omenos, spre a induce lumea în eroare [„Cu acest fel de chip va veni, preapângăritul, ca un fur, ca să înşele pe toţi: smerit, liniştit, urând cele nedrepte, dinspre idoli întorcându-se, evlavia mai cu seamă cinstindu-o, bun, iubitor de săraci, peste măsură de frumos, prea cu bună aşezare, blând către toţi, cinstind cu cuviinţă neamul iudeilor, fiindcă ei aşteaptă venirea aceluia. Şi după ce multe noroade şi gloate vor vedea nişte fapte bune ca acestea şi puteri, toţi cu o socoteală se vor face şi cu bucurie mare îl vor propovădui pe el împărat, zicând unii către alţii: Au doară se mai află vreun om bun şi drept ca acesta?” (Sf. Efrem Sirul, Cuvânt pentru a doua venire a Domnului..., în Apostazia şi Antihristul după învăţăturile Sfinţilor Părinţi, Constanţa 2008)]. El convinge şi pe unii creştini, până ce-i va pierde, căci el nu suferă pe Hristos.

Antihrist e ofensiv, cuceritor şi revoluţionar. El foloseşte aurul ca zeu şi ca putere, minciuna ca argument şi capcană, tirania ca guvernare. El ştie să dizolve prin libertate, să anuleze prin egalitate şi să stăpânească prin putere.

Sabia e argumentul său suprem: ucide pe toţi cei ce nu i se supun. Urăşte adevărul, dragostea, dreptatea şi toate valorile ce vin de la Dumnezeu. Antihrist este spiritul caiafic perpetuat în istorie prin uciderea lui Hristos. Pentru antihrist, Iuda şi Caiafa sunt sfinţi, iar Hristos este trădătorul.

Antihrist se vrea pe sine centrul lumii, prin alungarea hristocentrismului.

Pe mulţi sfinţi îi va sili el să i se închine, dar tot nu-şi va asigura puterea.

Puterea lui e tolerată de iconomia dumnezeiască pentru a se respecta libertatea omului. Puterea lui se explică prin păcatele şi necredinţa oamenilor, prin orgoliul de a stăpâni lumea şi prin ispitirea satanică. Oamenii au de ales între a sluji lui Hristos sau lui antihrist.

Puterea lui antihrist are un caracter local şi altul

universal, un caracter temporar şi altul etern. Bătălia apocaliptică este necurmată până la biruinţa finală a Mielului.

Puterea lui antihrist e tolerată pentru o vreme, iar vremea aceea este în funcţie de trezirea creştinilor, căci creştinii vor suferi până ce vor deveni vrednici de Hristos, asemenea Lui, biruitori prin El.

Creştinii participă cu Hristos la mântuirea lumii, după cum antihrist participă cu fiii întunericului la pierzania lumii. Creştinii să nu uite că adesea fiii întunericului sunt mai înţelepţi, mai viguroşi şi mai puternici decât fii luminii. Creştinii să înţeleagă că neprihănirea lor, energia şi puterea lor trebuie să depăşească şi să învingă pe a fiilor întunericului.

Creştinătatea va triumfa prin Hristos. El vine să desăvârşească şi să facă posibilă mântuirea lumii căzută în păcat.

Antihrist va fi biruit de Hristos.

Şapte cuvinte către Biserici

(Gânduri la cartea Apocalipsei)

Apocalipsa (1, 13-18)

Am în faţa minţii chipul Fiului Omului, aşa cum este descris în primul capitol al Apocalipsei, şi văd atotputernicia Sa şi nu mă tem, ci tresalt de bucurie şi de nădejde, căci El este viu, El vine, şi El va mântui şi lumea veacului nostru.

Apocalipsa (2, 1-7)

Bisericii din Efes Mântuitorul îi reproşează că s-a lepădat de dragostea cea dintâi şi-i cere să se pocăiască, revenind la faptele de mai înainte, situaţie ce se potriveşte foarte bine şi pentru

creştinătatea modernă, în care Evanghelia este atât de interpretată, încât greu mai poate fi recunoscută în ţinuta de azi a creştinilor, în predica de azi a preoţilor, ori în instituţiile de azi ale creştinătăţii.

Aceleiaşi Biserici din Efes, Domnul îi aduce şi laude că a suferit necazuri pentru El şi nu s-a lăsat cuprinsă de oboseală. Necazuri pentru El suferă şi credincioşii de azi, dar nu din râvna lor pentru Hristos, cât mai mult din loviturile ce le primesc de la puterile întunericului, spre trezirea lor la credinţă. Creştinătatea modernă a obosit făcând voia lui Dumnezeu şi astfel a dat frâu liber puterilor întunericului să preia destinele lumii, iar ea se vede eliminată la periferia evenimentelor.

Lumea creştină e guvernată de antihrist, Biserica e în derută, atât de slăbită încât o suflă toate vânturile istoriei.

Dar Duhul Sfânt ridică martiri şi sfinţi, mărturisitori şi apostoli. Îi ridică din anonimat, ori de acolo de unde nu era de aşteptat, încât se conturează un nou început în creştinism. Şi celui ce va birui i se va da să mănânce din pomul vieţii.

Apocalipsa (2, 8-11)

De mare actualitate e cuvântul adresat Bisericii din Smirna, care este în suferinţă, săracă şi umilită de cei ce se socotesc pe sine israeliţi, dar care nu sunt altceva decât „sinagogă a satanei” şi care au puterea să prigonească pe creştini, adevăratul Israel. Acestora le spune Domnul să fie credincioşi, căci lor li se va da cununa vieţii. Ni se cere deci să luptăm, iar cel ce va birui nu va fi vătămat de moartea cea de a doua.

Apocalipsa (2, 12-17)

Înfricoşătoare imagine ni se dezvăluie despre Biserica din Pergam, căci acolo sălăşluieşte satana, iar Antipa, cel care a crezut Domnului, a fost ucis: este deci vreme de martiraj.

Cu toată credincioşia Bisericii din Pergam, ce nu s-a

lăsat copleşită de domnia satanică, totuşi păcate vechi şi păcate noi se află acolo şi pentru ele se cere pocăinţă.

Lupta deci se duce cu duşmanul din afară, care e stăpân pe cetate, şi cu duşmanul dinăuntru, care macină dreapta credinţă.

Impresionantă este aici făgăduinţa care se face celui ce va birui: pe de o parte, el va primi „mana cea ascunsă", căci Dumnezeu păstrează mereu o rezervă de hrană pentru credinţa noastră slăbănoagă, pe care o ţine ascunsă spre a ne-o da la timpul potrivit; pe de altă parte, va primi „o pietricică albă" pe care e scris un nume nou, pe care nimeni nu-l ştie decât primitorul. Aşa se pune mereu o nouă piatră de temelie Împărăţiei lui Dumnezeu, printr-o nouă descoperire ce se face unui nou ales să fie întemeietorul ei. Ea vine din ceruri. Ea e taina unor aleşi. Ea e vrednicia unor atleţi ai lui Hristos, a unor vizionari, a celor ce au biruit.

Apocalipsa (2, 18-29)

Bisericii îi vorbeşte din nou Duhul, adresându-se simbolic către creştinii din Tiatira.

Fiul Omului este prezentat tot mai puternic, mai sever şi mai necruţător, cu ochi de foc şi picioare de aramă strălucitoare. Imaginea aceasta apocaliptică a Domnului aproape că a dispărut din viziunea creştinismului modern, care se amăgeşte cu un Iisus blând, milos, smerit şi resemnat, căci din păcate aşa arată sufletele noastre slăbănoage, iar cumplita nedreptate ce se dezlănţuie în veac o lăsăm în afara preocupărilor noastre, socotind că ea îi priveşte pe stăpânii lumii de azi, care, e drept, nu sunt călăuziţi de credinţa creştină.

Domnul află lucruri bune în Tiatira şi ne dă curaj faptul că lucrurile bune care se pot face la sfârşitul vremurilor pot înlocui lipsurile unor perioade de criză istorică. Deci, creştinătatea are nevoie de revirimentul credinţei, spre a umple golul pe care l-a lăsat în ultimele două secole.

Sunt şi păcate mari, ca desfrânarea, în Tiatira de azi,

când libertinajul şi homosexualitatea au ajuns să fie justificate prin legile unor state. Fiecare va suferi pedeapsă după faptele sale.

Biruinţa înseamnă a păzi până la capăt faptele Domnului, iar cei ce vor face aceasta vor primi stăpânirea peste neamuri şi „steaua de dimineaţă”, ce ni se pare că simbolizează un început nou în istoria lumii, căci în noaptea în care se află, în zori se va arăta o stea deschizătoare de noi orizonturi şi înălţimi.

Apocalipsa (3, 1-5)

Mult prea mult seamănă cuvântul către Biserica din Sardes cu starea de lucruri din creştinătatea modernă, căci sunt astăzi un miliard de oameni cu nume de creştin, dar creştinătatea aceasta e moartă. În mijlocul ei toate faptele credinţei sunt false din pricina nenumăratelor vicii, comodităţi şi compromisuri.

Totuşi mai este ceva bun în ea, şi Domnul ne îndeamnă să scoatem din ghearele morţii ceea ce n-a fost încă înghiţit de moarte şi să ne întoarcem la credinţa cea dreaptă, aşa cum El ne-a dat-o.

Să ne pocăim deci, căci El va veni ca un fur şi nimeni nu ştie ceasul Judecăţii Sale. Atunci creştinii, ce nu şi-au întinat credinţa, vor fi scrişi în Cartea Vieţii şi vor fi mărturisiţi de Hristos înaintea lui Dumnezeu şi a îngerilor Lui.

Apocalipsa (3, 7-12)

Fiul Omului, adresându-Se Bisericii din Filadelfia, pare că la noi, cei de azi, se referă.

Aici Hristos este prezentat puternic, viu, activ, actual, sfânt, adevărat, Cel ce are putere să închidă şi să deschidă fără ca nimeni să-I poată stăvili lucrarea. Un astfel de Hristos este dificil de descoperit sub noianul de fast, evlavie şi religiozitate al istoriei creştine. Răstignirea Domnului nu poate fi înlocuită nici de cea mai sinceră evlavie creştină. Ea rămâne faptă şi nu ritual, ori chiar spiritualitate.

Biserica din Filadelfia are putere mică, dar e mare prin autenticitatea credinţei, ori tocmai acesteia îi este dat să umilească „sinagoga satanei”, pe evreii otrăviţi care, considerându-se israeliţi, se află în afara harului dumnezeiesc. Cu toată puterea ce o au, ei se vor închina înaintea Adevărului, chiar dacă acesta nu se bucură de strălucire şi putere.

În loc smerit dar puternic în credinţă, se va coborî din ceruri Ierusalimul ceresc şi cu el odată vine şi numele înnoit al Domnului, schimbând lumea la faţă.

Apocalipsa (3, 14-21)

Cel ce este Amin, martorul cel credincios şi adevărat, spune Bisericii din Laodiceea cuvântul ce se potriveşte cel mai bine miliardului de creştini din secolul 20: „Nu eşti nici rece, nici fierbinte. O, de ai fi rece sau fierbinte! Astfel, fiindcă eşti căldicel - nici fierbinte, nici rece - am să te vărs din gura Mea!”.

I se reproşează Bisericii din Laodiceea că este plină de bogăţie - şi de putere, zicem noi, o putere ce poate sfărâma planeta, o putere ce poate determina lumea întreagă ca pe simpli roboţi, o putere concentrată într-un centru unic - centru al satanei - şi, deci, cu atât mai înspăimântătoare şi mai nimicitoare.

Dar Domnul zice acestei fornidabile trufii, cum n-a mai fost alta în lume: bogăţia ta e sărăcie, puterea ta e ticăloşie, vrednicia ta e jale, deci nu te încrede în ele, căci toate acestea se vor spulbera. Lumea se află în mâinile lui Dumnezeu şi priceperea omenească, oricât de semeaţă ar fi şi la orice performanţe ar ajunge, nu are decât şansa neantizării. Dar perspectiva neantizării o resping deopotrivă mintea, viaţa şi natura, încât prin însăşi ordinea lucrurilor se va reveni la Creatorul a toate. De aceea şi Domnul zice Bisericii din Laodiceea să cumpere de la El aur adevărat, care este singura bogăţie reală; veşminte albe, ca să se îmbrace cu neprihănire; şi alifie ce spală mintea, ca să vadă Adevărul şi să părăsească înşelăciunea. Acestea însă cer preţ de suferinţă, căci vrednici suntem de mustrare, după cum ne şi spune: „Eu pe câţi îi

iubesc, îi mustru şi îi pedepsesc". Această mustrare a iubirii lui Dumnezeu urmăreşte curăţirea şi mântuirea, căci de n-ar veni ea, am pieri în fărădelegile şi rătăcirile noastre.

„Iată stau la uşă şi bat!", zice El. Noi nu-L vedem şi de aceea ne umplem de deznădejde, dar de deschidem la bătaia din fundul beznelor, atunci El vine şi cinează cu noi. E momentul părtăşiei sfinte, ce schimbă la faţă viaţa păcatului.

Fenomenele acestea nu sunt fatalităţi ce trebuie aşteptate, ci sunt momente ale încleştării cu răul din lume, încât celor ce vor birui de data aceasta, li se va face cel mai măreţ dar, adică vor sta pe scaunul Domnului, aşa după cum El Însuşi, ca Fiu al Omului, a biruit şi a fost aşezat pe Scaunul Tatălui Său.

Toate acestea s-au spus, dar nu toţi le aud, de aceea puţini se vor învrednici de slava şi bucuria lor.

Rolul Bisericii în lume

Obiectul Bisericii este mântuirea lumii. Mântuirea lumii e asemănătoare cu creaţia lumii, adică este un fenomen unitar, solidar şi integral. Împărăţia lui Dumnezeu se zideşte concomitent în inimi, în lume şi în ceruri.

Responsabilitatea Bisericii este integrală. Destinele lumii sunt încredinţate Bisericii de către Creatorul şi Mântuitorul lumii. Această misiune excepţională a Bisericii ne umple de har şi de frică. După două mii de ani de creştinism, se cuvine a ne face un autentic proces de conştiinţă noi, creştinii, spre a vedea dacă am slujit lui Hristos şi oamenilor după cuviinţă şi ce avem de făcut de aici înainte.

O primă formă a Bisericii poate fi considerată comunitatea credincioşilor din timpul vieţii Domnului Iisus. Ea trăia în frăţietate, dar totuşi ierarhizată în apostoli, învăţăcei şi popor.

Nici apostolii nu erau desăvârşiţi, căci cu greu

pătrundea în ei învăţătura dumnezeiască, deşi au avut deschiderea spirituală a vederii dumnezeirii lui Hristos. Aşa se explică cererea lui Iacov şi Ioan, ori gafele prea bine cunoscute ale lui Petru. Cu deosebire însă ne doare căderea lui Iuda Iscarioteanul. Iuda nu a început ca trădător, ci a ajuns trădător. Nu e vorba deci numai de neputinţele omeneşti ale apostolilor, ci de incapacitatea lor spirituală de a gândi în Duhul lui Hristos.

Această observaţie are consecinţe imense pentru creştinătate, căci trebuie să înţelegem că învăţătura (educaţia) este prima condiţie a credinţei. Dar chiar atunci când învăţătura este predată de Hristos şi când cei ce o primesc au în ei stofă de apostoli, totuşi procesul de zidire a conştiinţei creştine este îndelungat, dificil şi cu surprize, aceasta obligându-ne la o pregătire misionară temeinică, autentică şi tenace.

Biserica apostolică

Biserica apostolică e cea mai autentic creştină, prin calitatea apostolilor ce au statornicit-o. Duhul apostolic a rămas un ideal peste mileniile creştine. Ierarhia peroţească ulterioară nu corespunde deplin apostolatului. Apostolat însă se va face până la sfârşitul veacurilor.

Apostolii conduceau şi organizau Biserica primară. În Faptele Apostolilor ni se spune că erau patru coordonate pe care se dezvolta Biserica: învăţătura apostolică, solidaritatea dintre creştini, comuniunea dintre creştini şi rugăciunea [şi stăruiau în învăţătura apostolilor şi în împărtăşire, în frângerea pâinii şi în rugăciuni. (Faptele Apostolilor 2, 42)].

Ei credeau într-o lume nouă şi o mărturiseau cu putere prin cuvânt, prin exemplu, prin minuni şi prin jertfa. Oamenii vedeau sub ochii lor cum se schimbă lumea şi acela era argumentul forte al creştinismului apostolic.

Biserica aceea era chip real al Împărăţiei lui Dumnezeu. Creştinii trăiau în Duhul Sfânt, repetau cuvântul lui Hristos, erau fraţi între ei, vieţuiau în obşte, făceau mesianism,

credeau în misiunea lor de nou-israeliţi. Aşa se face că au pornit în toate părţile lumii să vestească Împărăţia lui Dumnezeu.

Era un nou mod de viaţă şi nu un nou ritual religios. Credinţa, cutezanţa şi solidaritatea lor aveau darul să atragă adepţi, dar să creeze şi adversităţi, în primul rând din partea evreilor şi apoi a romanilor, care-şi vedeau atacate şi primejduite propriile lor aşezăminte.

Biserica s-a dezvoltat repede şi o primă necesitate a fost crearea organismului specializat în problemele administrative ale obştii, adică diaconatul. Ulterior, sensul diaconatului s-a schimbat atât de mult, încât nici nu mai este de comparat cu diaconatul apostolic. Din înfiinţarea slujirii diaconale primare se deduce însă necesitatea organismelor specializate ale creştinătăţii din toate vremurile.

Totuşi, Biserica apostolică n-a fost chiar idilică şi ideală. Apostolii erau personalităţi atinse de focul dumnezeiesc, şi totuşi Petru a intrat în conflict cu Pavel, neînţelegând mesajul evanghelic al noului Israel. Comunitatea apostolică era plină de râvnă, şi totuşi Anania şi Safira au murit minţind, iar Pavel a ajuns la concluzia că cine nu munceşte nu are dreptul nici să mănânce. Deci organizarea obştii a rămas o problemă deschisă pentru creştinătate.

Prin urmare, de la Biserica apostolică avem ce învăţa, dar avem de înţeles şi ce nu trebuie să facem. Componenta umană a Bisericii apostolice a ajuns la adevăr numai prin căutări, prin ascultare de Dumnezeu şi prin adâncă smerenie.

Noi? Ce facem noi?

Biserica epocii de aur a creştinismului

Biserica epocii de aur a creştinismului e Biserica de până la Sfântul Constantin cel Mare, caracteristica ei fiind martiriul. Martiriul a fost arma cea mai puternică a biruinţei creştinismului.

Creştinii de atunci aveau credinţă arzătoare şi

intransigentă, fiindu-le imposibil să slujească la doi stăpâni. Acceptau mai de grabă martiriul decât să facă cel mai mic compromis de conştiinţă cu puterea păgână. La un moment dat se crease o fervoare a sacrificiului atât de puternică, încât a trebuit să fie temperată, căci risca să decimeze în mod nefructuos creştinătatea. Dar să nu uităm că tot atunci au fost şi laşi, trădători şi fricoşi care au părăsit pe Hristos.

Cum creştinii se aflau în Imperiul Roman, a fost firesc ca ei să intre în conflict cu zeii romani, cu împăraţii-zei, cu imperialismul roman, cu decăderea moravurilor romane, cu societatea sclavagistă romană, cu circul roman, cu abuzurile puterii romane şi cu lupta cruntă pentru puterea tiranică a Romei. Creştinii propuneau o nouă spiritualitate şi o nouă orânduire, bazate pe credinţă, dragoste, dreptate şi libertate. Structurile societăţii romane de atunci, incapabile de a se înnoi, au trecut la represalii şi la crime împotriva creştinilor. Împărăţia lui Dumnezeu luase ofensiva contra împărăţiei păgâne decadente şi tiranice de atunci a Romei.

Această ofensivă trebuie menţinută peste milenii ori de câte ori apar fenomene istorice decadente şi tiranice ca cel din Roma de atunci, chiar dacă, în mod regretabil, astfel de fenomene s-ar masca sub numele creştinismului.

Credinţa, impetuozitatea, elocvenţa, solidaritatea şi puterea de jertfă a creştinismului primar au dus la victoria din timpul Sfântului Constantin cel Mare.

Deşi spiritul de jertfa dăinuie în creştinism până azi, el nu mai este o caracteristică fundamentală a lui. Creştinii au pierdut cu timpul viziunea Împărăţiei lui Dumnezeu şi au părăsit istoria, refugiindu-se în eshatologie, ori au părăsit materia, refugiindu-se în spiritual, fapt care e un fenomen eronat şi nociv. Falsul creştinism se dovedeşte a fi un duşman tot atât de nefast ca şi anticreştinismul, căci acesta dintâi loveşte frontal, pe când acela sufocă ipocrit creştinătatea.

Reîncreştinarea creştinătăţii trebuie să ia model de la creştinismul primar al credinţei impetuoase, intransigente şi martirice.

Biserica constantiniană

Împăratul Constantin cel Mare legalizează creştinismul. Prin decretul de la Milan, acesta devine religie de stat.

Împăratul este numit „episcop pentru treburile din afară ale Bisericii”, adică pentru problemele politico-sociale. Patriarhul devine primul sfetnic al lui. Împăratul patronează sinoadele şi are un cuvânt greu de spus în deciziile sinodale. Biserica îl investeşte pe împărat cu putere divină. Biserica, la rândul ei, reprezintă poporul şi-i revine sarcina spirituală, morală, educativă, culturală, socială şi legiuitoare în stat.

În aceste condiţii, popoarele Imperiului Roman s-au grăbit a se boteza. Dar păgânii încreştinaţi au rămas oameni vechi, cu moravuri vechi. Statul încreştinat a rămas şi el cu multe legi şi orânduiri vechi. De aceea, Biserica a început bătălia de încreştinare reală a oamenilor şi a lumii, însă a primit riposta acestora.

Modelul societăţii creştine primare s-a difuzat şi s-a diluat în societatea încreştinată în masă. Nu masele s-au opus, ci conducătorii abuzivi, nedrepţi şi lacomi ai orânduirii păcătoase.

Conflictul acesta apare clar la Sfântul Ioan Gură de Aur, care cerea schimbarea moravurilor, orânduirilor şi legilor de la curtea imperială, pentru a se face dreptate poporului oropsit, pentru a se înfrăţi oamenii şi a se impune virtutea. Poporul era de partea Sfântului Ioan, şi totuşi Ioan Gură de Aur a fost exilat de trei ori şi în cele din urmă a murit în exil. Au trebuit apoi treizeci de ani pentru ca oficialităţile să recunoască sfinţenia pe care poporul o atribuia Sfântului.

După Ioan Gură de Aur s-a ajuns la un *modus vivendi* (înțelegere) discutabil între Biserică şi Stat. Aici trebuie căutată originea regretabilului papo-cezarism ce s-a impus în Ortodoxie. Ortodoxia s-a refugiat în mistică, spiritualitate, eshatologie şi a lăsat istoria să se dezvolte liber. Spiritualitatea ortodoxă a influenţat istoria, dar nu a făcut istorie.

Creştinismul medieval, ortodox şi catolic

Pe ruinele Imperiului Roman s-a construit, în condiţii istorice precare, evul mediu creştin. Nu numai popoarele Imperiului Roman au fost încreştinate, ci toate popoarele barbare europene, sau care au migrat atunci în Europa. Această operă este impresionantă şi dovedeşte vigoarea creştinismului medieval. A rămas însă deschisă problema trecerii de la încreştinarea formală la încreştinarea în conţinut, şi ea a durat secole şi milenii.

Împotriva tuturor celor ce au discreditat evul mediu, el este evul celui mai înalt echilibru spiritual la care a ajuns vreodată omenirea. Acest echilibru venea din sacralitatea ce umplea lumea de atunci atât în inimi, cât şi în societate. Virtuţile lumii medievale depăşesc tot ce a fost virtute în istorie. Armonia socială a atins atunci forme de frăţietate patriarhală. Viaţa se trăia atunci în Duhul Sfânt, de la conducători până la conduşi. Sufletele erau deschise sfinţeniei. Cerurile atingeau pământul. Biserica exercita o înrâurire (*influență*) de pace, bucurie şi dreaptă măsură. Niciodată nu s-a realizat o justiţie mai corectă ca atunci. În acelaşi timp s-au făcut cercetări filozofice şi ştiinţifice ce rămân un exemplu de urmat de-a pururi, căci priveau lumea ca o unitate armonioasă şi cu sens mântuitor. Duhul guverna materia, în scopul desăvârşirii umane. Ţinta lumii era transcendentală, de aceea oamenii aveau robusteţe sufletească şi vigoare trupească, căci până-n clipa morţii ştiau pentru ce trăiesc şi trăiau pentru mântuirea lor de acum şi din veşnicie.

Eterogenitatea de atunci a Europei a stat însă împotriva unităţii ei: Sfântul Benedict a încreştinat Apusul, iar Sfântul Metodiu - Răsăritul, slavii dezvoltând o cultură creştină specifică. Şi când evul mediu îşi atingea apogeul, începea şi descompunerea lui, care se aproximează la căderea Constantinopolului.

Nu se epuizase spiritualitatea medievală, ci instituţiile ei nu mai aveau oamenii cu forţa interioară ce le crease. Se tocise

ceva în forme şi moravuri. N-au fost capabili să spargă formele vechi, încât oameni noi să creeze forme noi istorice, şi aşa se explică apusul evului mediu. Căci secretul perpetuării istorice este spiritualitatea creatoare.

Sunt false acuzaţiile de obscurantism, tiranie, robie, iezuitism, crime inchizitoriale - ele au fost accidente, şi nu coordonate caracteristice ale evului mediu. E posibil ca unii să fi exagerat teocentrismul, dar adevărul este că antropocentrismul care a urmat în Renaştere a degradat omul până la omogenizarea lui în mecanismul universal. Ori, numai viziunea teocratică desluşeşte omului măreţia sa imperială în lume. Omul ca centru al lui însuşi şi al lumii este duşman omului şi lumii. Între teocentrism şi antropocentrism se află teandria, comuniunea dintre Dumnezeu şi om. Concentrarea în Dumnezeu nu desfiinţează personalitatea umană, ci o potenţează, pe când omul singur se descompune în haos.

Nici evul mediu nu trebuie idealizat, căci nu a fost o lume fără erori, ci a fost o lume a năzuinţelor perfectibile, constituindu-se ca stadiu istoric de desăvârşire.

Creştinismul renascentist şi reformator

Renaşterea e fenomen artistic, *Reforma* este fenomen religios, dar amândouă au dizolvat spiritualitatea medievală şi au desacralizat Europa.

Deşi Renaşterea părea a se menţine în spiritualitatea creştină, totuşi antropocentrismul ei va muta atenţia oamenilor de la Dumnezeu la om. Aşa s-a ajuns la umanism - zeificarea omului, autozeificarea omului, însingurarea omului, subiectivismul imperfecţiunii umane devenit lege a omului şi măsură eronată a universului.

Omul umanismului e rupt de Dumnezeu, este haotic în sine însuşi. Obiectivitatea umanistă e subiectivism grosolan. Oamenii se sfâşie între ei pentru că nu mai au numitorul comun al divinităţii din ei. Oamenii sunt subiectivi, căci obiectivitatea n-o

poate oferi decât raportarea la valorile transcendentale. Nici omul şi nici lumea lui nu sunt perfecte, deci omul zeu este lege imperfectă, conflictuală şi nocivă.

Artiştii Renaşterii părăsesc trupul spiritualizat şi reprezintă formele carnale. Trupurile goale ale lui Moise ori David vor degenera ulterior în libertinajul corupt şi decadent modern, ce-şi consumă azi ultimele sale consecinţe fără a putea fi stăvilit.

Renaşterea a dat curaj lui Luther şi celorlalţi reformatori să înfrunte autoritatea Bisericii. Setea reformatoare a lui Luther s-a întâlnit cu orgoliul unor prinţi germani ce se doreau independenţi şi deci voiau să se smulgă de sub autoritatea Bisericii. Unele descoperiri ştiinţifice ale vremii au fost folosite drept arme politice ale independenţei şi Reformei. Indulgenţele au fost mult exploatate de duhul rebel al reformiştilor. Autoritatea Bisericii a fost spulberată. Creştinismul s-a pulverizat în nesfârşite secte, fiecare om având libertatea interpretării personale şi a harului personal. Individul şi-a croit o divinitate după dimensiunile sale, încât nu omul a mai tins spre Dumnezeu, ci Dumnezeu a fost coborât la om.

Nici artiştii Renaşterii, nici Luther şi nici principii (*prinții*) independenţi n-au prevăzut atunci dezastrul anarhic ce-i va ajunge din urmă.

Drept ripostă, ia naştere Contrareforma, care are însă succese parţiale.

Credinţa continuă să existe în popor, dar nu se mai constituie ca forţă istorică, nu mai dispune de oameni care să-i dea expresie socială şi politică. Biserica, din autoritate recunoscută, devine o autoritate marginală, consultativă.

Europa se destramă religios prin destrămarea politică. Imperiile create de europeni nu mai duc cu ele un concept creştin, ci unul ambiguu, în care creştinismul este tolerat şi respectat.

Totuşi, aşa rele cum au fost ele, imperiile europene au răspândit Biblia pe cele cinci continente. Numai că imaginea pe care coloniştii şi-au făcut-o despre creştinism trebuie reabilitată, căci ei l-au confundat cu imperiile europenilor.

Europa Renaşterii este deci un amalgam de orgolii,

patimi, lăcomie, dominaţie şi virtuţi creştine.

Dacă o anume diversitate e firească în unitatea lumii, totuşi anarhia renascentist-reformatoare a destrămat creştinătatea şi a golit-o de forţa ei istorică. I-a rămas însă harul dumnezeiesc şi de la el se aşteaptă izbăvirea viitoare.

Creştinismul modern

Dacă Hristos desfăşoară în istorie puterile Sale mântuitoare, satana are şi el fii săi, care dezvoltă forţele antihristice.

Dacă în evul mediu antihrist era dominat, în epoca renascentistă el a profitat de toate fisurile lumii creştine şi le-a încurajat, pregătindu-şi forţele pentru ofensiva spre putere din epoca modernă. Totul era conceput ocult şi oamenii erau pregătiţi, gata să iasă la suprafaţă.

Prima mare ofensivă apocaliptică a fost în Revoluţia franceză, antihristică, criminală şi tiranică, dar prezentată ipocrit sub ideile de *libertate*, *egalitate* şi *fraternitate*. Ea a reuşit pentru că nobilimea franceză n-a avut puterea necesară să apere valorile pe care se ridicaseră străbunii. Ea a reuşit pentru că a ştiut să speculeze idei mari în scopuri oculte. Mulţi intelectuali de clasă au fost atraşi de idei, iar masele au fost antrenate de anarhism şi nihilism.

Odată Revoluţia declanşată, sunt ucişi nu numai regi şi nobili, dar şi creştini, preoţi şi călugări. Puterea îşi face singură dreptate şi proclamă dreaptă propria ei nelegiuire, calomniind creştinismul. Intoleranţa de care este acuzată creştinătatea e de fapt reacţia destul de timidă şi ineficace a formelor tradiţionale la formele revoluţiei.

Ideile revoluţionare se proliferează prin nucleele oculte pregătite din timp în toată Europa. Rând pe rând, prin revoluţii sau războaie, cad statele ce mai păstrau oarecare orânduire creştină.

Revoluţionarii francezi se măcelăresc între ei. După

acţiuni şi reacţiuni, profitorii revoluţiei franceze se dovedesc burghezii.

Societatea burgheză proaspăt impusă practică un tip nou de sclavaj şi imperialism. Puterea revine aurului, fără scrupule şi fară limite. Căci în spatele unei false democraţii, burghezia guvernează lumea modernă prin interesele ei economice.

Politica europeană trece de sub influenţa Bisericii sub influenţa ocultei antihristice. Biserica e prigonită, batjocorită, calomniată şi discreditată. E împinsă la marginea vieţii sociale, interzisă uneori, dominată cel mai adesea de centrele de putere cucerite de forţele antihristice. În mod artificial, credinţa e înlocuită cu ştiinţa.

Statele se secularizează. Materialismul cucereşte spiritualitatea lumii. Libertinajul trece de la imoralitate (*contra moralității*) la amoralitate (*care nu cunoaște noțiunea moralității*). Liberalismul legiferează specula. Se ajunge la robia de tip modern, economică. Burghezia nu mai are onoare şi nici credinţă, ci numai interese. Ipocrizia este sistematizată. Şi toate acestea în deruta tot mai mare a creştinătăţii. Incapabilă de a recuceri puterea, creştinătatea se mulţumeşte cu un rol corectiv, inofensiv şi neutru, care convenea puterii burgheze.

Şi totuşi, burghezia este silită să lase loc concentrării puterii într-un unic centru antihristic. Fenomenul materialist-individualist trebuia înlocuit cu puterea centralizată a materialismului colectivist.

Ca urmare, o nouă Revoluţie apare în Europa. Burghezia este incapabilă să sesizeze pericolul, căci noua revoluţie se exprima chiar în conceptele ei materialiste. Libertatea burgheziei era mediul ideal pentru Revoluţia ce avea să decapiteze burghezia.

Deşi burghezia n-a fost un fenomen creştin, totuşi Revoluţia bolşevică nimiceşte creştinismul, acuzându-l de a fi *opiul popoarelor*.

Revoluţia ateistă ia puterea cu sila, o absolutizează şi siluieşte poporul. Omul este golit de orice conţinut religios şi liber, şi e supus determinării logice a conştiinţei. Sistemul se dovedeşte nefast uman, dar fornidabil politic. E condus cu satanică

genialitate, răstălmăcindu-se toate valorile.

Revoluţia internaţională se desfăşoară în faţa lumii. Reacţia de dreapta este învinsă prin nefasta alianţă burghezo-comunistă. Omenirea primeşte o orânduire de concepţie materialist-antihristică, ce se impune după al doilea război mondial.

În şaptezeci de ani, Revoluţia cucereşte o treime din omenire, fără ca ea să se poată apăra. Toate religiile sunt periclitate, toate societăţile sunt ameninţate. Omenirea întreagă este sub imperiul Revoluţiei.

Monştri atomici stau faţă-n faţă, gata să nimicească lumea, ciocnindu-se între ei. În perspectivă, iniţiativa apărării strategice profilează omenirii o putere de neînvins, care poate tiraniza, discreţionar şi fără limită previzibilă în timp, lumea întreagă.

Omenirea trăieşte cea mai cumplită criză: politică, militară, morală, socială şi spirituală. Suntem între supravieţuire şi dezastru. Suntem între moartea militară şi moartea paşnică. Ne ucide alienarea. Sunt discreditate toate valorile şi sunt dizolvate toate instituţiile tradiţionale. Explozia tehnică pune viaţa lumii în pericol. Omul e alienat. Nesiguranţa domneşte pretutindeni.

În mijlocul acestui dezastru se manifestă puterea poporului evreu, care a cucerit Ierusalimul.

Pacea de după primul război mondial a fost pacea masonică, pacea de după al doilea război mondial este pacea iudaică, fiindcă s-a produs conflictul dintre capitalism şi comunism. Numai evreii deţin centrele de gândire şi de putere, atât din lumea capitalistă, cât şi din cea comunistă. Deşi puterea lor este mare şi în capitalism şi în comunism, ei nu sunt toleraţi ca stăpâni de către nimeni. Aşa au ajuns evreii să fie duşmanii lui Dumnezeu, ai creştinătăţii, ai islamului, ai comunismului şi ai capitalismului. Folosind aurul, minciuna şi teroarea, ei umilesc omenirea întreagă. Despre ei nu se poate spune adevărul decât cu riscul crucificării. Ei Îl ucid din nou pe Hristos. Ce va fi?

În concluzie, constatăm că omenirea se află în cea mai

acută şi generală criză a istoriei, criză în care creştinătatea îşi are partea ei de culpă prin absenţă istorică. Numai slăbiciunile interne ale creştinătăţii au făcut posibilă victoria forţelor satanice ale acestui grav declin apocaliptic. El era prevăzut de Mântuitorul, şi deci nu ne surprinde; el putea fi evitat, deci ne ridică probleme de conştiinţă; el trebuie învins, deci impune o revitalizare a creştinismului. Este necesar un început nou în creştinătate.

Ajungând la această concluzie, ne cutremurăm de responsabilitatea pe care ne-o asumăm pronunţându-ne pentru un nou început de creştinătate.

Ce este el? Cum trebuie să fie?

Mărturisim că suntem cu cugetul în Duhul Adevărului, cât şi în Tradiţia Bisericii. Nu vom confunda însă Sfânta Tradiţie cu ideile şi formele inerţiei istorice, ci vom alege cu grijă tot ce este aur curat în istoria creştinismului şi care se poate aplica cu folos în viitor. De asemeni, considerăm că noul este o poruncă a Duhului Sfânt ce ne călăuzeşte, astfel că vom articula tradiţia cu noul, spre mântuirea lumii.

Nu avem nici aerul de a epuiza problema şi nici pe acela de a fi infailibili (*perfecți*), ci facem o mărturisire de credinţă izvorâtă din martiriul secolului 20, care a cunoscut atât uciderea trupului, cât şi uciderea sufletului. Nebuniile lui Caiafa, ale lui Nero, ale Revoluţiei franceze sunt depăşite în secolul nostru de determinarea logică a conştiinţei, prin care omul este anulat şi neantizat. Mai bine zis, neputându-se realiza materializarea duhului, omul determinat psihic este de fapt satanizat, bestializat şi alienat.

Dintr-o astfel de realitate au apărut sfinţi şi martiri. Viziunea cuprinsă în aceste rânduri este expresia dureroasă şi imperioasă a mesajului acestui secol 20. Suntem slujitorii lui Hristos şi ai oamenilor.

Partea a treia

Spovedania unui deținut

Eu am supravieţuit temniţelor.

Prietenii mei, mii în stânga şi zeci de mii în dreapta, au căzut apărându-şi fiinţa eternă, căci atât ne-a mai rămas, să nu murim spiritual.

Acum sunt bolnav copt şi sunt semne că nu mai am mult de trăit.

Vremea stă sub semnul lui antihrist. Mi-a rămas datoria unei mărturisiri testamentare. De aceea îţi scriu, părinte duhovnic.

În faţa a tot ce a fost şi a tot ce este, cât şi în faţa a tot ce va urma, mă întreb cu toată gravitatea: Care este atitudinea autentic creştină? Ce ar face Hristos în locul nostru? Oare noi am procedat bine? Am împlinit noi voia lui Dumnezeu în acest secol?

Ioan Ianolide

Scrisoare către duhovnicul meu - 1985

Aseară am avut senzaţia că mă sting. Nu ştiu de unde exact provenea răul acela, căci mai toate organele îmi sunt afectate. Viaţa mi se stinge încet în viaţa veşnică.

Am avut o noapte odihnitoare şi m-am trezit oarecum refăcut, deşi se simte o undă a morţii în trupul meu. Duhul însă e

viu şi treaz. Mai am încă de dat ceva lumii acesteia. Dăruirea de sine este bucuria mea.

Gândul mi-e concentrat în mine însumi. Am senzaţia că lumea e vis, descoperire şi miracol. E splendidă întruchiparea asta firavă şi trecătoare a lumii! Mi-e dragă lumea, mi-e tare dragă. Merită să te jertfeşti pentru mântuirea unei astfel de minunate alcătuiri! Spre a o înţelege pe ea şi a-mi descifra propriul meu rost, am clar în minte realitatea satanică şi păcătoasă, cu sensul apocaliptic al istoriei. Aşa se face că nu sunt tulburat de cumplita dramă a vieţii personale şi nici de adâncul abis al lumii moderne. Văd bine cum o iconomie providenţială veghează şi dă sens lumii de oameni, lumii de îngeri şi lumii de materie.

Un dat armonios şi robust se desfăşoară în univers şi se oglindeşte în conştiinţa mea. Mă simt frate cu toţi oamenii şi legat de tot ce se petrece în creaţie, căci în toate, totul este Dumnezeu. Îi simt prezenţa în adâncul nemărginit din duh, cât şi în adâncul nemărginit din materie. Prin nemărginirea duhului se deschide poarta spre Iisus Hristos, Logosul care a creat lumea şi apoi a coborât şi în sufletul omenesc, îndumnezeindu-l. La acest gând mă cutremur, căci nu sunt vrednic să-l înţeleg, dar cunosc prin credinţă taina lui. Taina mântuirii lumii mă preocupă.

După ce m-am trezit, am privit cum răsare soarele şi păsărelele încep să ciripească. Primăvara asta este secetoasă şi mă umple de griji. Apoi am cercetat, puţin melancolic, chilia camerei mele. Am pipăit masa de lucru, hârtia şi stiloul. M-am aşezat pe scaun şi am stat o vreme dus pe aripi de gând. Chemând Numele de foc mistuitor, mă aşez în Duh Sfânt, supus, cuminte şi mulţumit. Aştept veghind, gata de slujire. Aşa am început aceste pagini.

Sunt câţiva ani de când doresc să am o lămurire cu duhovnicul meu; se pare că azi s-a plinit acest soroc. Pun faţă-n faţă viaţa mea voită de Dumnezeu cu viaţa lumii voită de Dumnezeu, căci numai aşa pot să-i spun iscusitului meu duhovnic ceea ce mă frământă şi am datoria a-i mărturisi.

Citind adâncurile fiinţei mele, găsesc că trăsătura definitorie a personalităţii mele a fost comuniunea cu Dumnezeu, prin necesitatea credinţei, printr-o mare capacitate de dăruire şi

prin puterea de mărturisire a Adevărului. Pe aceste trei valori s-a realizat în mine bruma de om ce sunt azi, la bătrâneţea anilor şi la maturitatea duhului. Tot în adâncurile sufletului sunt şi multe trăsături negative, cum ar fi umplerea de sine, nestăpânirea simţurilor şi puţinătatea memoriei. Însă cu ajutorul lui Dumnezeu, pe cele negative le-am supus celor sfinte din mine.

Pronia cerească mi-a împărţit viaţa în jumătate pe la mijlocul secolului 20. Cum această epocă a fost excepţional de tensionată, iar eu am intrat în focarul ei cel mai intens, suferindu-i toate contorsionările şi abisurile, am avut ce învăţa. Căci nu e simplu să iei parte activă la tensiunea dintre Stalin, Hitler şi Reagan, ori să treci din burghezie în fascism şi din fascism în comunism, sau - lucru uluitor de grav - să vezi cum Ierusalimul lui Hristos trece de sub stăpânirea islamică sub stăpânirea talmudică (*talmud = carte religioasă la evrei, care conține un comentariu și o dezvoltare dogmatică a Vechiului Testament, sub raport religios, legislativ, literar și istoric*). Aşa se explică tumultul vieţii mele, deşi sunt un biet anonim pe care nu-l cunoaşte decât temniţa.

Eram tânăr elev când viaţa mi-a fost drastic orientată de o întâmplare străină mie. Atunci în capul meu erau idei democrato-liberalo-cosmopolite, aşa cum le prinsesem de la tatăl meu. Într-o zi, pe o bancă, într-un parc, un tânăr, cu un aer de arhanghel ce vesteşte o minune, mi-a zis: „Tu crezi în Dumnezeu?”. Surprins, i-am răspuns cu sinceritate: „Cred!”. „Răspunzi aşa de uşor pentru că nu ştii ce e credinţa. Credinţa trebuie mărturisită cu putere şi de este nevoie, trebuie să-ţi dai viaţa fericit pentru Hristos!”, mi-a zis el. Am rămas uimit. S-a făcut o mare deschidere în mintea mea şi i-am spus: „Nu m-am gândit niciodată la aceste lucruri”. „Tu eşti străin de sfinţii şi martirii acestui veac”, m-a avertizat el pe un ton profetic. „Ce trebuie să ştiu?”, l-am întrebat. „Cum, tu nu citeşti ziarele, nu ştii ce s-a petrecut?!”...

Acel tânăr nu era un arhanghel, ci un flutură-vânt, un mic aventurier peste care bătuse Duhul Sfânt pentru câtva timp. A dispărut pentru totdeauna din viaţa mea şi n-am mai auzit de el. Eu însă am făcut din credinţă un concept sincer de viaţă nouă,

propunându-mi înnoirea mea personală, cât şi înnoirea lumii în care trăiam. Formarea mea pe această cale n-a avut un îndrumător încercat, ci s-a făcut din prisosul de dar şi har ce mi l-a dat Duhul Sfânt. Aşa m-am trezit angajat în lupta cu păcatul din mine şi din lume.

La început erau nişte generalităţi conform cărora mă orientam. Şi aşa am intrat în conflict cu egoismul lumii burgheze, cu ateismul ideologiei comuniste şi cu orgoliul rasismului fascist. Tuturor acestora L-am opus pe Hristos, deşi la vârsta aceea nu eram prea clar în ideile mele. Cu părere de rău mărturisesc că preoţii de atunci şi literatura ce mi-o serveau ei nu au fost suficiente pentru setea ce ardea inima mea. Totuşi, bruma de educaţie creştină ce s-a făcut în şcoli, cât şi atmosfera evlavioasei noastre naţiuni au dat primii germeni ai credinţei din mine.

Un rol important în formarea conştiinţei mele l-a avut bunica mea, care era analfabetă şi mama, care ştia puţină carte; amândouă erau personalităţi puternice, echilibrate şi impresionante.

Societatea de dinainte de al doilea război mondial era în descompunere prin abuzuri, crime, dezmăţ şi lăcomie. Tineretul era dezorientat şi frământat. Aşa se face că şi tinereţea mea a fost pigmentată cu unele vicii ale epocii şi vârstei.

Eram nemulţumit de mine şi de lumea în care trăiam. Fiind condus mai mult de sentiment decât de raţiune, mi-am exprimat, aşa cum puteam să o fac la vârsta aceea, refuzul meu faţă de o astfel de lume. Consecinţa a fost că m-au întemniţat burghezii, apoi fasciştii şi la urmă comuniştii, în ordinea în care ei s-au perindat la putere.

Dar nici în temniţă nu am fost prea înţelept şi m-am luptat cu morile de vânt. Un criminal odios şi libertin pătimaş m-a chinuit până ce m-a înfrânt, silindu-mă să recunosc public că el este un om de onoare, iar eu un calomniator şi un bandit. Atunci am căzut cu faţa la pământ şi pentru prima oară în viaţă mi-am spus cu putere: „Sunt un ticălos!”. Acesta a fost momentul crucial al vieţii mele lăuntrice: conştiinţa păcatului, mai precis, umilinţa.

Deşi credeam şi mă rugam ore întregi pe zi, făceam rugăciuni şi de noapte, citeam zilnic Sfânta Scriptură şi studiasem

teologia şi literatura creştină, totuşi nu ajunsesem la o viaţă lăuntrică. Continuam să studiez dreptul, filozofia, politica, sociologia şi pedagogia, informându-mă din toate domeniile care analizau sufletul omenesc. Aveam impresii bune despre mine însumi şi nu reuşeam să-mi înfrâng orgoliul. Cu toate acestea aveam conştiinţa unor păcate general omeneşti, dar nici pe acelea nu puteam să le spovedesc din cauza aceluiaşi amor propriu amestecat cu ruşine. Mai târziu aveam să aflu că satana îi dă omului ruşinea pentru virtute şi neruşinarea pentru păcat.

Deci eu ascundeam de mai înainte în mine o intimitate pe care singur o reprobam. Acum însă, prin înfrângerea suferită, îmi fusese distrus nu numai orgoliul, ci mă desfiinţasem pe mine însumi în ochii mei, încât îmi devenisem insuportabil. Şi fiindcă nu ştiam cum să ies dintr-o astfel de situaţie, am deznădăjduit. S-a făcut o beznă cumplită într-un fel de degringoladă interioară. În hăul acela se manifesta un orgoliu rănit şi o minte dezorientată. Satana mă împingea spre cel mai cumplit dezastru. Moartea îmi apărea ca unica alternativă. Şi ştiam că mor ca un neom. Mai ştiam că nu sunt vinovat şi că moartea este o prăbuşire ultimă a sufletului meu. În împrejurarea aceea eram singur şi chiar de aş fi fost cu cineva, aş fi fost incapabil să-i cer ajutor, poate chiar aş fi refuzat intervenţia unei persoane ce ar fi sesizat drama mea, căci în mod pervers încă era mai tare în mine orgoliul decât smerenia. Au fost zile de beznă orientată spre neant.

În împrejurarea aceea, izbăvirea mi-a venit de la milostivirea dumnezeiască, ce mi-a fost vestită de un preot. Preotul respectiv ţinuse în temniţă o conferinţă în care vorbise despre muntele Athos ca exponent al spiritualităţii ortodoxe, spiritualitate în centrul căreia se află isihia, adică rugăciunea liniştirii. Vorbise de închiderea duhului în materie, a minţii în inimă, prin repetarea unei rugăciuni foarte scurte, cu ajutorul căreia se ajunge la o deplină pace interioară, până ce mintea îşi vede propria ei lumină şi în ultimul stadiu, iluminarea, ajunge să fie inundată de lumina taborică. Împărtăşirea de lumina taborică înnoieşte lumina duhului omenesc, în aşa fel încât şi cel mai păcătos om, omul tuturor dezastrelor, se poate naşte din nou, curăţit şi înnoit în demnitatea

cea dintâi a firii.

Cam atât îmi aminteam, dar esenţial pentru mine, în starea în care mă aflam, a fost faptul că am crezut că Dumnezeu poate curăţa şi înnoi sufletul meu. Atunci s-a deschis un licăr de lumină în întunecatul meu suflet. Am hotărât să mă încredinţez deplin lui Dumnezeu pentru toată viaţa. Cum însă nu ştiam nici măcar formula acelei rugăciuni, am luat drept model cuvintele cu care se încheie rugăciunile tipicului ortodox şi am început să le repet pe acelea.

O făceam cu disperată speranţă şi duhul meu era plin de râvnă, dar nu aveam experienţă. În curând aveam să descopăr că nu merge chiar aşa de simplu şi am combinat cu acatiste şi alte rugăciuni. Nici o altă preocupare nu-mi doream, deşi gândurile năvăleau în cugetul meu. Trupul îşi cerea şi el unele drepturi. Lumea mă urmărea cu imaginile din amintire şi cu idealurile pe care le nutrisem. Concentrarea în duh se dovedea dificilă şi nu reuşeam să pun ordine în mine însumi. A rămas însă nestrămutată credinţa în Dumnezeu şi în puterea rugăciunii.

Celula se dovedeşte a fi, pentru oamenii atraşi de Dumnezeu, un mediu mai dur şi mai prielnic chiar decât chilia, numai că solicitarea credinţei e cu mult mai severă. Câteva luni am trăit în izolarea aceea deplină, orientat numai de inima mea credincioasă, dar fără o orientare a minţii. Aveam mare nevoie de un duhovnic căruia să-i încredinţez toată intimitatea simţămintelor mele şi să-i cer să-mi fie călăuză. Ştiam că preotul are har şi credeam că el poate să-mi transmită puterea şi lumina dumnezeiască de care aveam nevoie şi după care râvneam cu atâta nesaţ.

Şi a venit şi ziua în care s-a terminat izolarea. Eram tot în temniţă, dar printre deţinuţi erau şi preoţi. Cu toate deciziile şi dorinţele mele, când a fost să trec la fapte, am simţit din nou opreliştea amorului propriu de a mă spovedi, numai că de data asta am înfrânt-o. Căci nu m-am jucat nici cu cuvântul, nici cu viaţa şi nici cu cele sfinte. Tot ce am făcut a fost sincer, chiar atunci când, dezorientat fiind, am greşit. De aceea înţeleg prea bine de ce apostolii puneau pe primul plan învăţătura Domnului; căci omul

auzind, ştie, şi va veni şi momentul prielnic ca să rodească sământa aruncată cu generozitate. Aşa s-a întâmplat cu mine şi e bine aşa.

Am ales pe cel mai cuvios dintre preoţii de acolo şi i-am cerut să mă spovedească. El m-a întrebat:

- Eşti pregătit de spovedanie?

Contrariat, i-am răspuns:

- Da!
- De când nu te-ai spovedit?
- De mult.
- Ai făcut vreodată o spovedanie adevărată, sinceră, care să-ţi schimbe viaţa?

Preotul pusese degetul pe rana sufletului meu. I-am răspuns:

- Acum doresc să fac acest lucru, pentru asta am venit aici.

El m-a scrutat şi mi-a zis:

- Pentru că te cred sincer, consider că datoria mea de preot este să-ţi spun că nu eşti pregătit de spovedanie.
- Ce trebuie să fac pentru asta?
- Poţi face ce-ţi spun eu?
- Pot! am răspuns categoric.

Preotul s-a recules puţin şi apoi mi-a făcut o destăinuire care m-a impresionat.

- Ştii, a zis el, eu sunt iconomul Tainelor lui Dumnezeu, dar nu am ajuns să fiu un bun duhovnic. Nu cunosc bine sufletul omenesc, fiindcă nici eu nu am o experienţă sufletească pe măsura misiunii sfinte ce o împlinesc. Altădată nici nu se dădea voie oricărui preot să fie duhovnic, ci numai celor cu har şi cu experienţă în duhovnicie. E o răspundere imensă să umbli în sufletul omului, răspundere cum nu există nici una, nici în domeniul tehnic, nici în cel biologic, social, medical şi nici în filozofie. Aici lucrezi cu sufletul omului, îndrumându-l să se orienteze între Dumnezeu şi satana, între duh şi materie, între veşnicie şi vremelnicie. De aceea mă socotesc nepriceput pentru o astfel de lucrare, iar o simplă formalitate îndeplinită evlavios nu mă mulţumeşte.

- Atunci ce-i de făcut?
- Sunt două căi: ori să-ţi dau o anumită lectură să o faci şi singur să te lămureşti, ori să te trimit la un mare mântuitor de suflete omeneşti, care ştie să vindece toate rănile. Şi eu tot lui îi datorez puţintica viaţă duhovnicească de care m-am învrednicit. Ce alegi?

Am stat şi am reflectat, apoi am zis:

- Cred că cea mai înaltă cale e îmbinarea acestor două căi. Prin urmare, primesc să fiu îndrumat de acel doctor de suflete, fiindcă strădaniile mele de a mă orienta de unul singur prin lecturi nu m-au mulţumit.
- Gândeşte-te încă o dată ce hotărâre capitală este aceasta! Poţi să asculţi de altul, să te supui altuia cum te-ai supune lui Dumnezeu? E o smerenie de care puţini oameni sunt capabili!...

Simţeam şi eu că se deschide o cale foarte îngustă şi severă, dar fierbintea dorinţă de a mă afla în harul dumnezeiesc m-a îndemnat să răspund afirmativ. Preotul a continuat:

- Asta e propunerea mea, rămâne să văd ce zice şi Arsenie, fiindcă el nu se angajează decât cu oamenii care iau în serios mântuirea şi cele sfinte. El nu e omul jumătăţilor de măsură, ci merge numai pe calea împărătească. Dacă va socoti că nu eşti pregătit pentru un astfel de drum înalt, s-ar putea să trebuiască să-ţi găseşti alt îndrumător.

Arsenie era cu câţiva ani mai mare decât mine. Eram prieteni, dar nu exista o afinitate între noi tocmai din cauza unei intransigenţe pe care o sesizam la el, după cum şi el era nemulţumit de o anume superficialitate a mea. Având în vedere aceste relaţii, mi-a fost greu să înving împotrivirile ce au apărut imediat în inima mea: Tocmai lui? De ce nu la altul, de care sunt apropiat sufleteşte? Să recunosc deci că el are dreptate? Să dovedesc că sunt inferior lui? Ba chiar să mă supun lui?... Astfel de porniri năvăleau din adâncimile sufletului meu, dar au fost zăgăzuite de hotărârea mea de a mă smeri cu orice preţ, găsindu-mă vrednic de tot dispreţul.

Preotul mi-a cerut să trec a doua zi pe la el spre a-mi da răspunsul lui Arsenie. Şi Arsenie m-a primit. În mine însă s-au produs reacţiile negative şi dureroase ale eului care se simţea jignit.

Pornisem însă pe această cale şi eram hotărât s-o continui până la capăt, de aceea m-am dus la Arsenie.

Colac peste pupăză, la Arsenie îl găsesc pe Virgil, un alt prieten, mai tânăr decât mine, cu care nu eram apropiat sufleteşte, fiindcă era ucenic al lui Arsenie. Surpriza de a-l găsi acolo mi-a căzut rău la inimă. El a vrut să se retragă, dar Arsenie l-a reţinut, spunându-mi:

- Cred că nu ai nimic împotrivă ca Virgil să fie de faţă. Dar dacă vrei să plece, va pleca.

- Nu, am zis eu, îl rog să rămână!

Şi în mine s-a născut dorinţa de a birui asupra mea însumi. Era o umilinţă în plus pe care mi-o impuneam şi care mi-a prins foarte bine. I-am spus lui Arsenie că am venit să intru în ascultarea lui, ca să mă spovedesc.

Arsenie e un om mai mult mărunt, roşcat, ager, energic, autoritar şi direct. El reduce repede lucrurile la esenţa lor dintre bine şi rău, afirmă binele şi nu face nici o concesie răului, din care cauză pare rigid şi necruţător, poate prea simplist. Înainte de a-mi da un răspuns, m-a invitat la o discuţie generală care s-a concretizat în întrebarea:

- Ce te leagă pe tine de Dumnezeu?

- Credinţa, am răspuns eu.

- Credinţa cu fapte ori fară fapte?

- Credinţa cu fapte. Şi nu numai cu fapte, ci cu toată viaţa, m-am descărcat eu.

- Frumos ce spui, dar nu-i suficient să crezi. Altceva ce te uneşte de Dumnezeu?

- Dragostea. Îl iubesc. Îl iubesc mai mult decât pe mine însumi. Sunt gata să-mi dau viaţa pentru El.

- Din câte te cunosc eu, eşti capabil de jertfă, dar nu ai înţelepciunea jertfei, însă asta e o problemă prea profundă ca să o abordăm acum. Să continuăm deci să vedem ce te uneşte cu Dumnezeu.

- Nădejdea, am răspuns eu, nădejdea mântuirii, nădejdea curăţirii şi nădejdea vieţii veşnice. Ştiu că El le poate toate, deci mă încredinţez Lui.

- Şi altceva? m-a întrebat.

Am stat un pic pe gânduri şi i-am înşirat toate virtuţile de care îmi aduceam aminte: milă, iertare, bunătate, dreptate, cinste, smerenie, ascultare, râvnă, răbdare, îngăduinţă faţă de alţii, putere de jertfa, sfinţenie... El mă asculta, dar nu se dădea convins.

- Îţi lipseşte ceva, ceva esenţial!

Simţeam un nod în stomac şi un val de mânie era gata să mă facă să ţâşnesc în nemulţumire şi revoltă. Îmi spuneam în sine: „Ce vor oamenii ăştia de la mine? Se cred prea deştepţi! Vor să mă umilească? Ori poate chiar îmi lipseşte ceva şi eu nu ştiu ce?! Dar ce să-mi lipsească, doar sunt tobă de teologie!”.

În timp ce cugetam astfel, uitam că în urmă cu câţiva ani un prieten mi-a pus în mână Patericul, îndemnându-mă călduros să-l citesc. Citisem o pagină şi închisesem cartea, găsind-o minoră pentru un intelectual ca mine. Îmi părea slinoasă, învechită, medievală, deşi teoretic aveam o părere bună despre evul mediu. Dacă aş fi citit-o, poate că ar fi deschis în mine încă o punte de legătură cu Dumnezeu, dar n-o făcusem şi acum suferam această umilitoare situaţie. În cele din urmă a învins totuşi gândul bun din mine şi am spus:

- Acesta sunt. Nu ştiu ce-mi mai lipseşte. Spuneţi-mi voi!

Arsenie s-a uitat la Virgil semnificativ, ceea ce m-a durut şi mai mult, dar mi-a sporit şi interesul, apoi mi-a zis:

- Îţi lipseşte frica de Dumnezeu!

Atunci s-a deschis un ochi în mintea mea şi am văzut o strălucire nemăsurată.

- Aveţi dreptate! am zis, dându-mă învins. Nu există în mine frica de Dumnezeu, ci doar nişte modalităţi minore de frică omenească, aproape superstiţioasă.

A urmat un moment de reculegere reciprocă. Arsenie se dovedea un excepţional vier al sufletului omenesc. În timp ce eu mă gândeam ce trebuie să fac pentru a dobândi frica de Dumnezeu, el înţelegea că merită să se ostenească totuşi cu mlădierea sufletului meu. În încheiere mi-a zis:

- Bine, voi da ascultare dorinţei tale. Dar să fiu sigur

pe fermitatea acestei hotărâri!

- Te rog să mă crezi că este definitivă şi integrală, l-am asigurat eu.

Zarurile erau aruncate şi deci porneam împreună să intrăm în Ierusalimul ceresc, dar bătălia a fost de mare amploare şi profunzime. Era greu să renunţ la a mă conduce după propria-mi voinţă chiar şi-n gândurile cele mai intime. Aveam senzaţia că mă autodizolv, dar ştiam că de fapt îmi căutam identitatea. De cele mai multe ori nu vedeam finalitatea acestui experiment, dar continuam să cred în ea.

Ne întâlneam zilnic şi discutam. Am citit cărţi care m-au ajutat enorm: „Patericul”, „Urmarea lui Hristos”, „Filocalia”, „Carte foarte folositoare pentru suflet”. De asemeni i-am recitit pe Dostoievski şi Papini.

Eliminam preocupările lumii, fie ele bune sau rele şi mă concentram numai la buna rânduială lăuntrică. Am început să disting tot mai bine raportul dintre suflet şi trup, dintre minte şi inimă, dintre conştient şi inconştient. Începeam să înţeleg lumea materială, lumea oamenilor şi lumea îngerilor ca pe o minunată plăsmuire a Duhului. În Duhul Sfânt mă adunam cu tot duhul din mine. Efortul de voinţă era ajutat de râvna mântuirii. În duh am descoperit că se află lumea întreagă, dar nu m-am oprit la ea, ci m-am orientat spre partea cea mai dinăuntru a duhului, acel loc sfânt în care omul se întâlneşte cu scânteia dumnezeiască din el.

Aceasta era esenţa lucrării: cunoaşterea lumii prin îndepărtarea de ea, căci trăirea în Hristos umple sufletul omenesc de adevărata cunoaştere. Lumea mi se descoperea într-un orizont curat şi armonios. Eu muream zi de zi şi se năştea în mine Hristos. Puţinele clipe în care am avut această iluminare mi-au fost de ajuns spre a mă atrage tot mai profund în schimbarea ce se producea în sufletul meu.

În vremea aceea n-am lucrat, n-am întreţinut alte relaţii, nu m-a interesat ce este în jurul meu. În vremea aceea nu simţeam foamea, nici temniţa şi nici teroarea apocaliptică. Aveam senzaţia unei eliberări necontenite.

Procesul de ruptură faţă de conceptele vechi, de vechii

prieteni şi de preocupările vechi era dureros, dar redescoperirea noilor perspective mă umplea de atâta bucurie, încât drumul era ireversibil.

Tot ce citeam mergea direct în inimă şi devenea act viu de viaţă interioară. Cât despre discernământ, pe acela îl încredinţasem lui Arsenie, căci mereu îi destăinuiam ce se petrece în mine, cum gândesc şi cum înţeleg, iar el facea operaţia fină de estetică sufletească. Se întâmpla ca uneori să nu fiu prea încântat de spusele lui, dar mi le însuşeam cu smerenie şi cu încrederea copilului faţă de părinţi.

Aveam mare pace lăuntrică, încât şi somnul îmi era plin de vise frumoase. În fiinţa mea pătrunsese un simţământ de uşurare curăţitoare.

Majoritatea zilei o petreceam în celulă, căci numai două-trei ore pe zi uşile erau deschise, or viaţa de celulă are proprietatea de a comprima timpul, de a da consistenţă materială evenimentelor spirituale şi de a tensiona omul din te miri ce lucruri mărunte. Comportamentul obişnuit al oamenilor din societate beneficiază de spaţiu şi de timp larg, care absoarbe o parte din conflictele sufleteşti dintre oameni, încât ei pot, cu oarecare uşurinţă, să convieţuiască. Temniţa însă înghesuie suflet în suflet şi fiecare „eu" intră în conflict cu celelalte pentru un cuvânt oarecare, pentru o dorinţă, un gest, o părere, pentru o tăcere şi pentru micile probleme ale convieţuirii, încât aici, dacă oamenii nu au o bună armătură spirituală, cu multă greutate îşi găsesc pacea dintre ei. Conflicte dure apar din banale întâmplări, iar explicaţia constă în faptul că fiecare om simte material duhul celuilalt. Aşa am observat că nu aspectul material al existenţei e conflictual, ci încărcătura spirituală ce i-o dau oamenii. Pentru investiţia intenţională a oamenilor pusă în cuvinte, idei, fapte şi obiecte, se intră în conflict.

Eu însumi făcusem această experienţă şi abia acum îi desluşeam mecanismul, ba, mai mult, descopeream cheia păcii dintre oameni, adică pacea interioară. Numai ajungând la o cunoaştere şi stăpânire a sinelui, vei cunoaşte şi stăpâni în bine raporturile cu semenii.

Dar eu nu conlocuiam atunci cu oameni spiritualizaţi,

încât lupta era grea, căci era unilaterală. Zi de zi se iscau fel de fel de situaţii la care trebuia să aplic disciplina interioară pe care o experimentam. Contrar aşteptărilor, am observat că cele mai multe conflicte nu decurgeau din interese egoiste, materiale şi lacome, ori dacă ele apăreau, erau foarte uşor de îndepărtat. Dacă de exemplu, cineva se lăcomea la bucata cea mai mare de mămăligă, era suficient să mă fac că nu observ şi să-l las să-şi satisfacă această mică slăbiciune. Şi mi-a fost dat să văd oameni lacomi care cu timpul au plâns, căindu-se pentru gestul lor şi au încercat să se îndrepte.

Aspectul acesta material beneficia şi de raţiunea evidenţei lucrurilor, care ne obliga la un comportament corect. Dacă dormeam, de pildă, trei oameni într-un pat îngust de o persoană, se puneau probleme dificile de împărţire a spaţiului, care se dovedea mai dur decât spaţiul vital pretins de unele politici. Noi însă găsisem rezolvări care erau atât de corecte, încât nu puteau fi negate. Totuşi, mi-a fost dat să stau cu careva care se lăbărţa în pat peste limitele lui de drept, iar dacă era corectat devenea violent şi o dată chiar a ridicat bocancul cu cuie pe tălpi, ameninţându-mă că-mi sparge capul. Mi-a trebuit multă răbdare, umilinţă şi putere de jertfă pentru a putea convieţui cu un astfel de om.

Şi totuşi, nu aceste conflicte erau mai grave, ci acelea iscate din orgoliu. Îmi amintesc de un alt om, cult, inteligent şi talentat, ba chiar un om cu un caracter frumos, care însă refuza categoric viaţa spirituală, nu pentru că ar fi fost ateu, ci pentru că era plin de sine însuşi şi foarte orgolios. Nu putea suporta la mine tocmai smerenia, lepădarea de sine şi umilinţa. De aceea mă batjocorea pentru orice cuvânt şi gest. Nu-i plăcea interiorizarea mea adâncă şi strădania mea de trăire creştină. Îmi spunea că sunt ipocrit, fals şi orgolios. Un orgoliu pervers socotea el că se află în mine. Mai târziu am cunoscut tentaţia şi formele acestea de orgoliu travestit în smerenie, dar atunci inima nu-mi sângera când mă acuza de astfel de necinste.

Încercările mele de a-l lămuri l-au îndârjit şi mai mult, căci nu puteam să-i dovedesc bunele mele intenţii decât arătându-i indirect că el greşeşte, ori asta l-a întărâtat atât de mult, încât mă

ura de moarte şi-mi facea viaţa iad. Am încercat să mă umilesc şi să-mi cer iertare de la el, chiar atunci când aveam dreptate, dar zadarnic. În împrejurarea aceea am înţeles importanţa îndelungii-răbdări. Trecuse la invective, pe care le pronunţa cu fineţe inteligentă şi sarcasm. Nu mai era nici o cale de ostoire (*încetare*) a acelui orgoliu, decât timpul. Căutam să dispar din ochii lui, dar în spaţiul acela îngust el se concentrase numai asupra patimii împotriva mea, încât nu mai putea fi nici raţional şi nici obiectiv. Dacă tăceam era rău, dacă vorbeam era rău. Reţin câteva vorbe grele cu care îmi ţintuia sufletul: „Eşti un diavol!”, „Eşti un fariseu!”, „Laş incompetent şi incapabil!”, „Secătură perversă!”, „Te dispreţuiesc, eşti orgoliul întruchipat în minciună!”. Ajunsese să se înfurie pe mine şi când era tăcere în celulă şi nu ne uitam unul la altul, căci era tensionat mental de persoana mea în aşa măsură încât devenise obsesie şi nu-şi mai putea stăpâni reacţiile. Probabil că descoperise în mintea lui alte faţete, considerate de el perverse, ale mele şi nu se stăpânea să nu mi le toarne cu nemiluita şi fără cruţare. Răbdam eu, dar mă costa mult neputinţa de a stabili pacea cu acest om. Este cel mai neostoit orgoliu pe care l-am întâlnit şi care nu a cedat niciodată. Acel om a murit fără a putea să mă împac cu el, deşi am dorit-o. Am întâlnit în viaţă orgolii mai mari, în sensul unor aspiraţii uriaşe şi al unor orizonturi foarte largi; pe lângă ele, orgoliul acestui om era minor, însă atât de înrăit, încât n-a putut să se ostoiască (*oprească*) niciodată.

Cel mai cumplit orgoliu pe care l-am întâlnit în temniţă a fost al unei personalităţi puternice, cu mare capacitate de afirmare, un om cu priză la oameni, cu o viziune universală despre lume şi care, nici mai mult nici mai puţin, din aproape în aproape, a ajuns să se autodivinizeze, ba să convingă şi pe alţii de harul ce i-a fost încredinţat. Era orgoliul omului politic care vedea în Hristos un mare iniţiat şi în credinţă o concepţie politică prin care El îşi propune să supună lumea. Consecinţa acestei analize luciferice a fost concluzia că şi el poate să se declare sfânt şi să-şi asume dreptul de a stăpâni lumea. Crease deci o concepţie eclectică, în centrul căreia se situa pe el. Îşi supunea adepţii unei discipline ezoterice, care-i făcea să vadă în el pe Hristos la a doua Lui venire

pe pământ. Cu acest om m-am întâlnit mai târziu şi am încercat să-l readucem la bunul simţ omenesc, dar a fost imposibil. Cu el se putea discuta şi discuţia era scânteietoare, dar se simţea alunecarea tenebroasă dinăuntrul lui. Acest om a produs mari frământări între deţinuţi, căci ştia să-şi prezinte teoriile atrăgător şi convingător. Trebuia însă să discerni duhul din care ele purcedeau. Cum dar să procedezi cu necinstea, decât aşa cum a procedat Mântuitorul cu evreii, cărora le-o spune tăios: „Sunteţi fii ai satanei!”. După câţiva ani, acel om a făcut foarte mult rău, încât devenise odios, se demascase în hidoşenia sa sufletească şi în cele din urmă s-a sinucis. Este un caz ce-l depăşeşte pe Stavroghin (http://en.wikipedia.org/wiki/Demons_(novel)) ori pe Ivan Karamazov (http://en.wikipedia.org/wiki/The_Brothers_Karamazov).

În această ordine de idei trebuie să mai amintesc încă o dramă petrecută în temniţă, tot din orgoliu. Un tânăr cercetase, cu incompetenţă şi cu oarbă încredere în sine, creştinismul, budismul şi mahomedanismul şi ajunsese la concluzia că şi el poate fi asemenea lui Hristos. De aceea a început să conceapă reformarea omenirii întregi, iar la modul concret a pornit să ţină un post de patruzeci de zile, asemănându-se pe sine cu Hristos. Intenţiile noastre de a-l lămuri s-au dovedit inutile. El împărţise globul pământesc în figuri geometrice şi concepuse un mod de a le guverna. Mai credea că de starea lui de spirit depinde destinul omenirii şi că intervenţiile duhului său pot stabili pacea ori războiul în lume. Făcea mare publicitate în jurul său. A postit cele patruzeci de zile, dar n-a ştiut cum să iasă din post, căci la urmă a fost cuprins de o lăcomie ce l-a prihănit. Cu timpul, mintea lui s-a rătăcit şi în cele din urmă a ajuns nebun cu adevărat.

Dacă într-o celulă nu s-a putut face pace între doi oameni, dacă într-o puşcărie s-au dezlănţuit furtuni atât de dezastroase, atunci e uşor de înţeles ce este omul, ce este satana şi ce este destinul apocaliptic al istoriei.

Viaţa în Hristos mi-a dat subtilitatea de a pricepe toate aceste aspecte ale existenţei, cât şi priceperea de a proceda în mod fericit în fiecare dintre ele.

Dacă am amintit până acum câteva trăsături definitorii

ale naturii umane, nu trebuie totuşi să uit şi amănuntele ei. Fiindcă problemele mari de comportament uman se aseamănă canioanelor prin care apa trece vijelios, formând vârtejuri, dar fiecare picur de apă al tuturor mărilor e format din cotidienele şi banalele întâmplări ale vieţii. La drept vorbind, apa canioanelor este puţintică în raport cu apa tuturor mărilor.

Se cuvine deci să amintesc aici cum m-a învăţat Arsenie să depistez gândul pus în fiecare amănunt al vieţii. Nu e vorba numai de intenţie, ci chiar de substanţa pe care o înmagazinăm în tot ce facem: un cuvânt, de pildă, poartă în el duhul din noi, chiar dincolo de intenţia noastră conştientă. A trebuit deci să învăţ să disting între cuget şi duh. Chiar gândul omului poartă în el un anume duh. Aici este marea taină. Iar bieţii oameni nici n-au habar de raportul dintre manifestările lor sufleteşti şi faptele lor, pe de o parte şi duhul în care ei se află, pe de altă parte. Cui slujeşti? Cine te insuflă? Iată întrebări pe care nu bănuiam că voi ajunge să mi le pun, dar care deveneau esenţa realităţii din oameni şi din lumea lor.

Duhul umple omul şi viaţa lui, pe când gândul, intenţia, sentimentul, ideea, cuvântul şi fapta sunt purtătoare ale acelui duh cu care eşti încărcat în cele mai dinăuntru ale tale. Duhul se arată rar în lumina sa. Mai mult se deduce din lucrările sale, deci din tot ce se întâmplă cu oamenii. Totuşi, aşa-zisa spiritualitate ori atmosferă în care trăieşte omul este opera duhului şi numai indirect a lucrărilor. Ea e subtilă, insesizabilă, misterioasă, este oricum vreţi să-i ziceţi, dar este adevărul adevărat despre om şi despre lumea lui, aşa cum l-am experimentat personal într-o amarnică viaţă de om, sub îndrumarea iniţială a lui Arsenie, pe care-l voi considera toată viaţa drept ctitor al sufletului meu.

Aşa am învăţat să disting, de exemplu, într-o discuţie a mea cu o persoană despre o a treia persoană, dacă acea discuţie este purtătoare de dragoste, de grijă şi de bune intenţii, ori dacă este neobiectivă, eronată şi deformată, dacă e intrigantă şi calomniatoare, dacă e o banală bârfă ori dacă e o iscodire (iar iscodirea poate fi şi ea a bunei credinţe şi a relei credinţe), dacă e o cabală (*uneltire*) sau dacă pur şi simplu sugerează o crimă.

Nuanţele şi subtilităţile sufleteşti sunt nenumărate şi mereu noi. Probleme simple ca punctualitatea, cinstea, cuvântul dat, promisiunea făcută, ironia, gluma, râsul, mustrarea, o privire, un gest, chiar o intenţie nedeclarată, ci pur şi simplu numai întreţinută lăuntric, a mânca, a bea, a respira, a munci, a dori, a cerceta, a refuza şi tot ce constituie viaţa îl angajează pe om faţă de Dumnezeu şi faţă de semenii săi; şi nu poate să fie drept cu ei, dacă nu e drept în sine însuşi, dacă nu a ajuns să trăiască în Duhul Sfânt.

Cel mai greu şi mai important este să deosebeşti duhurile. Un gest oarecare poate fi pornit din generozitate dar şi din laşitate, din ignoranţă dar şi din rea intenţie. Dacă oamenii nu sunt cinstiţi sufleteşte, nu e posibilă pacea între ei, ci se vor tiraniza reciproc. Iar cinstea sufletească nu e naivitate, ci o conştiinţă trează şi lucrătoare care controlează şi conduce adâncul sufletului omenesc. Astfel de descoperiri, ce se dezvăluiau conştiinţei mele, m-au absorbit şi m-au ataşat lor fară margini şi fară oprire.

Cum duhovnicul este arhitectul subţirimii duhovniceşti din om şi ştie să facă vizibil şi real nevăzutul şi duhul, sub îndrumarea lui Arsenie intram, încetul cu încetul, în materialitatea spirituală a existenţei şi priveam materia propriu-zisă ca pe o aparenţă miraculoasă, în care eu deveneam stăpân. De sufletul meu depindea lumea mea. Din mine izvora pacea cu semenii mei. Căci eu muream mereu şi via în mine Hristos. El este totul în toate şi în mod necesar trebuia să fie totul în mine. Aşa am ajuns să înţeleg condiţia de libertate a omului, pe de o parte cu dreptul lui de opţiune şi pe de altă parte cu pacea adevărului ca stare a libertăţii interioare şi universale.

Cu Iisus mă desfătam pretutindeni.

Zi de zi eram tot mai plin de bucurie şi Arsenie a remarcat creşterea mea duhovnicească. Deşi ascultarea o suportam mai uşor, totuşi încă se manifestau în mine oprelişti şi praguri greu de depăşit, dar mergeam înainte, căci lucrarea duhovnicească trebuie să aibă continuitate: ea nu e un moment, ci o viaţă.

Într-o bună zi Arsenie mi-a spus că pot merge la spovedanie, atrăgându-mi atenţia asupra continuităţii vieţii duhovniceşti.

- Eşti numai la început, a zis el, de aici înainte te vei descurca singur, dar de ascultarea Bisericii vei avea nevoie toată viaţa.

M-am pregătit pentru spovedanie consultând câteva îndreptare, unul pe criteriul grupelor de păcate şi altul pe criteriul Crezului, Decalogului şi Fericirilor, ambele punând cele mai nuanţate întrebări pentru o analiză cât mai corectă a sufletului şi a vieţii. Am citit şi canoanele care se dau şi m-am speriat foarte.

Păcatele le-am scris pe o hârtie. Uitasem că mă aflu în faţa unui om, ci mă simţeam în faţa lui Dumnezeu, primind cuvântul preotului ca pe însuşi glasul Domnului. Mă temeam de un canon sever, dar el s-a limitat la un an de oprire de la Sfânta Împărtăşanie, răstimp în care aveam câteva îndatoriri ce-mi păreau uşoare în raport cu râvna şi strădaniile mele.

M-am bucurat la sfârşit şi am făcut încă un gest care avea să influenţeze tot viitorul meu. Am ales doi prieteni cu preocupări duhovniceşti şi cu care aveam vădite afinităţi sufleteşti [Este vorba de Valeriu Gafencu şi Marin Naidim, cu care Ioan Ianolide a străbătut la Aiud şi apoi la Galda drumul anevoios al desăvârşirii lăuntrice]. M-am dus la ei în celulă, le-am dat hârtia cu păcatele spovedite şi le-am zis:

- Vreau ca voi să mă cunoaşteţi pe dinăuntru, gol în goliciunea din mine şi de puteţi, să mă ajutaţi!

Cei doi prieteni au fost impresionaţi şi drept răspuns s-au mărturisit şi ei mie. Ne-am mutat în aceeaşi celulă. Era o atmosferă de trăire intensă. Ne rugam zi şi noapte împreună. Citeam şi comentam împreună lecturi sfinte şi ne ţineam în deplină încredere sufletească unul faţă de altul.

În curând însă era să ne tulburăm între noi din pricina unor gânduri care ne treceau prin minte şi pe care, mărturisindu-ni-le, cream inerente tensiuni. Atunci am înţeles care sunt treptele pe care le străbate gândul: gândul ca momeală, urmat de imaginea din gând, apoi de plăcerea din gând, de acceptarea gândului, apoi planul făurit în jurul gândului, ataşarea afectivă faţă de el şi, în ultimă instanţă, decizia de a trece la fapte. Gândul vine ca momeală fară voinţa omului, şi deci omul nu este responsabil de el.

Gândul rău trebuie înlocuit cu un gând bun, dar cea mai bună metodă este de a fixa în minte Numele Domnului Iisus, ca în flacăra Sa arzătoare să fie mistuit tot ce este rău.

Am înţeles deci că nu procedam bine mărturisind orice trăsnaie care ne bubuia prin cap. Am învăţat atunci că omul este un weltanschauung (*un ansamblu de cunoștințe*) a cărui personalitate are nevoie de un mediu propriu, strict personal, care trebuie respectat reciproc chiar şi în cea mai mare intimitate.

Iubindu-ne cu sinceritate, am început să ne înţelepţim şi să învăţăm cum să ne comportăm spre mântuire. Dragostea dintre noi a rămas sfântă şi ne-a unit pentru toată viaţa, angajându-ne ca slujitori ai lui Dumnezeu şi ai oamenilor. În această mică comunitate ne-am aflat sprijinul necesar în lupta năprasnică a veacului. Dar modul nostru de vieţuire se distanţa tot mai mult de lume şi de realităţile ei.

De două veacuri omenirea fusese acaparată de materialismul burghez. Putreziseră de mult în pământ martirii Revoluţiei franceze şi nimeni nu le făcuse dreptate, căci istoria s-a scris după conceptele burgheziei triumfătoare.

Preluând puterea, burghezia păstrase ce-i convenea din creştinism şi iluminism, spre a servi ideilor ei plutocratice.

Libertatea devenise sinonimă cu exploatarea săracilor de către bogaţi. Amoralitatea (*indiferent față de morală*) pătrunsese în economie, în politică, în justiţie, în familie, măcinând societatea. Dispăruseră elita morală şi valorile tradiţionale. Sub masca democraţiei se introducea o nouă tiranie, a plutocraţiei (*puterea statului era deținută de cei mai bogați*).

Bisericile se descompuseseră în confesiuni tot mai mici şi mai neînsemnate. Creştinismul era calomniat şi tolerat numai ca un corectiv popular pentru bunele moravuri, căci burghezii se închinau viţelului de aur şi adesea lui satana.

Creştinătatea nu se distanţase de burghezie şi

capitalism, ci ajunsese la un modus vivendi (*compromis*). Biserica fusese secularizată (*trecută sub conducerea statului*). Societatea fusese desacralizată.

În cultură sufla descompunerea. De la romantism nu mai apăruse nici un curent cultural vrednic de lăudat. Ştiinţa era văzută ca lege absolută ce înlocuia dogma creştină.

Explozia tehnicii cucerise omenirea până la posedare, fără ca cineva să mai poată controla fenomenul. Societatea era sfâşiată de conflicte. Se dezlănţuiau cele mai cumplite şi inumane războaie. Tirania înspăimânta omenirea.

În aceste condiţii a apărut Revoluţia comunistă. După mai multe convulsii nereuşite, Revoluţia bolşevică a fondat statul sovietic şi a organizat politic şi militar revoluţia internaţională. Europa era străbătută de strigoii revoluţiei, activişti care criticau toate racilele (*boli, defecte*) capitaliste şi le identificau cu creştinismul.

Între capitalism şi comunism s-a ridicat fascismul lui Mussolini şi Hitler, care nu avea însă o fundamentare spirituală şi nu cunoştea decât violenţa ca metodă de lucru. Totuşi, popoarele au avut intuiţia că acesta poate fi o salvare între capitalism şi comunism. Dar capitalismul s-a aliat cu comunismul şi au biruit fascismul.

La sfârşitul războiului s-a făcut un tribunal care a discreditat ideea de justiţie, căci n-au fost chemate în faţa instanţei oarbe toţi inculpaţii, spre a fi judecaţi, ci au fost condamnaţi, în faţa unei instanţe cu ochelari capitalişti-comunişti, numai cei învinşi. În lumina tribunalului de la Nurenberg, crimă a fost numai cea făcută de învins, iar crima triumfătorilor a devenit lege a omenirii. Nu justiţia, ci puterea a judecat la Nurenberg, iar lumii i s-a prezentat un adevăr fals, o dreptate nelegiuită şi o concepţie amorală, inumană.

Conceptele noii epoci instaurate după război au devenit antropocentrismul, umanismul, evoluţionismul, iluminismul, raţionalismul, scolasticismul, materialismul, liberalismul, ateismul, drepturile omului, democratismul, pacifismul şi O.N.U, cu Charta sa semnată de Stalin, Churchil şi

Roosevelt.

Omenirea declarase astfel libertate ateismului internaţional.

Eu am supravieţuit temniţelor.

Prietenii mei, mii în stânga şi zeci de mii în dreapta, au căzut apărându-şi fiinţa eternă, căci atât ne-a mai rămas, să nu murim spiritual.

Din experienţa noastră trebuie făcută cunoscută apocalipsa piteşteană, fenomen de chintesenţă a satanismului acestui secol, un fel de acumulare a tuturor energiilor satanice din istorie, devenite sistem de ucidere a sufletului creştin.

Hristos a stat faţă-n faţă cu antihrist. Deşi acolo au avut de suferit şi alte religii ori neamuri, cele două duhuri, Hristos şi antihrist, au dominat.

Un evreu, colonelul Zeller, a condus aşa-zisa reeducare marxist-leninistă din temniţa Piteşti, prin jurul anului 1950, când revoluţia mondială era în plină ofensivă.

În Piteşti erau tineri studenţi anticomunişti. Erau credincioşi şi oameni de înaltă ţinută umană şi etică. Experienţa reeducării trebuia făcută pe sufletele lor tinere, generoase şi entuziaste.

Zeller a găsit repede între deţinuţi cozile de topor şi casapii care să-i execute ordinele. El era un iniţiat. Venise cu un plan dinainte stabilit şi deja experimentat, care se constituia ca o metodă ştiinţifică fără greş. Şi cu adevărat, nici nu se poate rezista, omeneşte vorbind, mijloacelor ce s-au folosit acolo. Nimeni, în condiţiile de acolo, nu poate să-şi salveze sufletul.

Se cerea sufletul acelor tineri, iar de nu, vor fi torturaţi fără drept la moarte, până ce vor ceda şi se vor întina. Căci omul nou, reeducatul, era conceput ca un animal dresat.

În reeducare erau două faze: faza „sincerităţii”, care în limbajul lor se numea *autodemascare*, prin care omul era obligat să

divulge şi să batjocorească absolut tot trecutul său, familie, credinţă, neam, concepţie, prieteni, ideal; faza a doua era a „restructurării”, în care omul „autodemascat” se *restructura* prin însuşirea concepţiei ateismului istoric, devenind el însuşi „activist revoluţionar” şi dovedindu-şi „restructurarea” prin „reeducarea” ce trebuia să o aplice prietenilor săi.

Cele ce se petreceau în Piteşti erau considerate „mica revoluţie”, care urma să dezlănţuie apoi „marea revoluţie internaţională”. Deci experimentul piteştean trebuia să devină universal, în scopul „restructurării” omenirii întregi conform legilor materialismului istoric.

Aceasta este schema generală a fenomenului „reeducării” piteştene. El s-a mai produs şi în alte părţi, dar nicăieri nu a dat rezultatele din Piteşti, ori cel puţin nu avem informaţii în acest sens.

Practic, s-a procedat în modul următor. S-a izolat penitenciarul de lume. S-a izolat celulă de celulă. S-au înfometat, torturat şi îngrozit deţinuţii de către administraţie. După un an de astfel de regim, numai câţiva deţinuţi periferici au acceptat „reeducarea”.

Zeller a iniţiat „tura”, pe care a încredinţat-o unui deţinut ce s-a declarat gata să treacă peste cadavre pentru a-şi revedea familia. Sub supravegherea indirectă a administraţiei au fost formaţi cei câţiva bătăuşi, care au început să-i tortureze pe colegii lor. Rezistenţa acestora a fost înfrântă de ciomegele administraţiei. Tortura s-a aplicat sub pavăza administraţiei, care supraveghea totul din spatele uşilor.

Deţinutul era chinuit cu cele mai îngrozitoare sisteme pe care le-a cunoscut istoria, plus unele forme noi, proprii nebuniei piteştene. Torturile fizice sunt cunoscute lumii şi nu merită să întârziem asupra lor: ciomag, rangă, linşaj, răstignire, smuls unghii şi păr, sare, picătură chinezească, etc. Ele se aplicau neîntrerupt zi şi noapte. Le aplicau deţinuţii între ei, fără drept de apel, fară responsabilitate, fară riposte, fără lege. Când s-a reclamat, s-a trecut la linşaj. Unii au murit. Zeller a spus medicului care completa certificatele de deces: „Scrie, doctore, sifilis terţiar!”.

Autodemascările erau scrise şi trimise la Bucureşti. Zi de zi se îngroşa rândul torţionarilor, căci „restructuraţii” trebuiau să-şi dovedească „sinceritatea” prin torturarea prietenilor şi fraţilor lor. Fraţii s-au torturat între ei.

Demenţa creştea zi de zi. Fantezia criminală şi sadică a zămislit sisteme de o hidoşenie inimaginabilă: perversiuni sexuale publice, „botez” în tineta cu fecale, „cuminecătură” din gamela cu fecale, batjocorirea celor mai sfinte momente din viaţa lui Hristos.

Se făcea haz demonic pentru scârboşenia iadului devenit realitate. Oamenii aceia înnebuniseră, le era teamă să mai fie ei înşişi, să mai gândească la ce au fost şi se antrenau în noi şi noi fantasme ale materializării răului pe pământ.

Ura cea mai cumplită era împotriva celor credincioşi, a eroilor şi a personalităţilor puternice. Pentru aceştia se refuza până şi dreptul la „restructurare” şi se prevedea „tortura permanentă”.

Eu am trecut prin Piteşti, dar microbii trimişi de Providenţă [la Piteşti, Ioan Ianolide s-a îmbolnăvit de tuberculoză şi a fost transferat la penitenciarul-sanatoriu Târgu-Ocna] m-au ferit de „tură” şi am fost transferat într-un spital. Cunosc deci fenomenul piteştean şi pot vorbi ca din mijlocul lui, şi totuşi cu distanţa pe care mi-o dă faptul de a fi fost şi în afara lui, încât am o vedere obiectivă.

Am fost confidentul multora dintre cei ce au trecut pe acolo şi mărturisirile lor m-au copleşit. Le simt ca pe o povară ce trebuie să o mărturisesc. Am văzut sfinţi şi am văzut demoni. Am fost în rai şi am fost în iad.

Armătura duhovnicească mi-a fost scut în acele împrejurări. În aşteptarea „turei”, mă rugam zece, şaisprezece sau chiar douăzeci de ore pe zi, iar noaptea rugăciunea se spunea singură prin somn. N-am avut o prăbuşire în acele împrejurări fiindcă m-a ocrotit Dumnezeu, dar mărturisesc că aş fi ales să mor decât să fiu ucis sufleteşte şi mi-aş fi căutat moartea dacă aş fi văzut că nu pot rezista. Însă am fost salvat şi aşa am ajuns până la bătrâneţe.

Experienţa piteşteană a eşuat, dar dacă omenirea nu va înţelege la timp ce o aşteaptă, va fi o beznă piteşteană internaţională.

Experienţa piteşteană s-a terminat printr-un proces înscenat unor ţapi ispăşitori. Conducătorul ei, Zeller, s-a sinucis, fiind unica pedeapsă bine meritată. Dar nu s-a dezvăluit adevărul ideologic, politic şi organizatoric al „reeducării” piteştene.

Victimele Piteştiului se împart în trei: unii care au fost ucişi, alţii care au rămas mutilaţi psihic pentru toată viaţa, iar alţii - cei mai mulţi şi mai buni - care au descoperit cerurile când erau în adâncul iadului şi astfel au ajuns creştini conştienţi şi râvnitori.

Chiar şi aceste rânduri se datorează, în mare parte, experienţei piteştene.

„Reeducarea” de la Piteşti a creat monştri şi nu oameni. N-am crezut nici eu că este posibil ceea ce am văzut în Piteşti. Opacitatea mentală a omenirii mă umple de grijă pentru viitorul ei, căci de nu va înţelege ce o aşteaptă, nici nu va fi capabilă să se deschidă unei viziuni sfinte.

Omenirea zace în minciună. Minciuna macină omenirea mai mult decât teroarea, o perverteşte şi o alienează. Minciuna în simbioză cu teroarea sunt chintesenţa satanismului modern.

Istoria nu poate fi explicată ca o înşiruire de idei, ca un fenomen de sine stătător. Aşa ceva nu e conform cu realitatea. Ideile sunt vehiculate de oameni, iar oamenii sunt insuflaţi de un duh.

Istoria modernă a încăput deci pe mâna unui duh satanic, antihristic, ateu, materialist, mincinos şi tiranic, căci anumiţi oameni au aderat la el cu scopul de a stăpâni lumea.

Oamenii moderni au cedat la ispita cu care fusese ademenit Hristos, încât satana a ajuns dumnezeul lor, unii dintre ei declarându-se antihrişti, iar alţii numindu-se încă creştini, deci

fiind hristoşi mincinoşi.

Omenirea s-a lăsat obsedată de progresul tehnic ca metodă a fericirii omeneşti. Progresismul şi-a propus să stăpânească natura şi chiar să o schimbe, cu mijloacele tehnicii.

Omenirea e dominată de tehnică. Tehnica oferă o falsă şi tiranică omnipotenţă politico-tehnicizată în lume. Tehnica a schimbat radical modul de a gândi al oamenilor, aspiraţiile lor, comportamentul lor şi structura societăţii, dându-le falsa senzaţie a fericirii eterne pe pământ, rupându-i de cer şi golindu-i de duh.

Mijloacele de comunicaţie, de construcţie şi de fabricaţie sunt uluitoare, dar sunt puse în slujba descompunerii şi a nimicirii.

Ingineria genetică poate modifica speciile şi deci oamenii pot deveni fenomene de laborator, în acest mod dispărând valoarea lor umană de conştiinţe libere.

Se poate determina tehnic subconştientul. Psihicul este testat şi determinat cu mijloace tehnice, prin aceasta oamenii fiind anulaţi ca responsabilitate şi independenţă.

Atomii îşi declanşează energiile şi se pot transforma în armă a tiraniei universale.

Cosmosul este cercetat, iar sistemul solar se vrea a fi populat, prin mijloace tehnice, de oameni, care vor duce cu ei toate viciile unei lumi alienate.

Un evreu m-a întrebat odată de ce nu ne-a revelat Iisus toate minunile tehnicii. El nu înţelesese că tehnica n-ar fi fost posibilă fără a fi fost înscrisă ontologic în noi de către Hristos. Dar tehnica scoasă din ordinea firească a ei nu numai că nu ne este folositoare, ci este nimicitoare.

De aceea civilizaţia modernă comportă următoarele riscuri: dispariţia vieţii prin dezagregarea atomică militară, ori, pe cale paşnică, prin poluare şi epuizarea resurselor naturale; dispariţia vieţii prin manipularea stavroghiană a ingineriei genetice; dispariţia vieţii prin alienarea oamenilor; tirania absolută prin monopolul tehnicii; transformarea societăţii în temniţă, fermă ori uzină, prin tehnicizare; determinarea conştiinţei prin mijloace tehnice; o lume teleghidată tehnic; anularea omului ca fiinţă liberă,

conştientă şi stăpână; dezechilibru ecologic; răzbunarea naturii împotriva tehnicii; un dezastru general, pe care-l îndreptăţeşte căderea omului din harul dumnezeiesc; golirea omului de harul Duhului Sfânt şi dispariţia finalităţii transcendentale.

Armele nucleare dovedesc realitatea acestei perspective. Armele spaţiale defensive ameninţă cu tirania universală. Tehnica, dacă se dezvoltă în ritmul actual, în curând va ucide lumea pe cale paşnică. Lumea e deja alienată. Natura se răzbună.

Dumnezeu nu bate cu ciomagul, ci noi ne nefericim cu propriile noastre nesăbuinţe, în cazul de faţă tehnica. Tehnica nu poate fi folositoare decât în lumina şi perspectiva libertăţii şi a desăvârşirii omeneşti. Nu există mântuire în afara lui Hristos.

Istoria modernă a acumulat ideile şi forţele materialiste, culminând cu materialismul ateu-revoluţionar. Nu se crează numai o ideologie, ci şi instrumentul de putere care să o aplice, dovedind existenţa unei acţiuni conştiente care urmăreşte dominarea omenirii.

Evreii vor să iudaizeze lumea, proletarii vor să proletarizeze lumea, capitaliştii vor să aservească lumea. În faţa acestor tendinţe mijeşte speranţa renaşterii creştine, care să pună un început nou istoriei şi să încreştineze lumea, redându-i comuniunea cu Dumnezeu. De aceea S-a întrupat Hristos, de aceea ne-a dat Duh Sfânt şi de aceea va veni a doua oară. Triumfal Mielului asupra fiarei apocaliptice va veni prin oştirea creştinească.

Cândva am făcut acest tur de orizont împreună cu prietenii mei, acum îl fac însoţit de rugăciunile lor. Temniţa a rămas în urmă. Cugetul meu e ancorat în viitorul omenirii.

Mântuirea lumii este problema apostolatului - şi noi facem apostolat. Această vocaţie s-a cristalizat în calvarul secolului 20. Creştinătatea a dat sfinţi şi martiri. Odată cu ei, omenirea întreagă a dat zeci de milioane de victime. Acesta este tragicul holocaust al acestui veac şi e regretabil că nu este cunoscut, recunoscut şi cinstit.

Acum sunt bolnav copt şi sunt semne că nu mai am mult de trăit. Am dorit să merg în Occident, dar nici aceia nu m-au vrut şi nici aceştia nu mi-au permis.

Vremea stă sub semnul lui antihrist. Mi-a rămas datoria unei mărturisiri testamentare. De aceea îţi scriu, părinte duhovnic.

În faţa spectacolului istoriei contemporane şi în urma experienţei personale de viaţă, am ceva nou de comunicat lumii, cât şi ţie, duhovnice, ori ţie, creştinule, ori ţie, omule, oricare vei fi tu şi de oriunde vei fi. Problema mea este problema creştinismului şi a omenirii.

În faţa a tot ce a fost şi a tot ce este, cât şi în faţa a tot ce va urma, mă întreb cu toată gravitatea: Care este atitudinea autentic creştină? Ce ar face Hristos în locul nostru? Oare noi am procedat bine? Am împlinit noi voia lui Dumnezeu în acest secol?

Iată întrebări profund tulburătoare. Pentru a le răspunde, trebuie să ştim foarte bine ce este Hristos şi ce este omenirea. Nu putem articula corect lucrarea mântuitoare a lui Hristos cu mântuirea lumii, dacă nu cunoaştem corect raportul dintre Hristos şi istorie.

Mă voi strădui să fac acum un portret al lui Hristos, reieşit din Noul Testament şi insuflat de Duhul Sfânt, aşa cum a lucrat în istorie şi lucrează până la sfârşitul veacurilor.

Pornesc de la cunoscuta formulă din teologie că Hristos este Dumnezeu desăvârşit şi Om desăvârşit şi mă opresc asupra aspectului omenesc, căci pe cel dumnezeiesc îl consider încheiat.

Despre Iisus ca om am a spune lucruri noi, nu descoperite de mine, ci uitate de oameni. Oamenii L-au redus pe Hristos la anumite caractere: teologii tinzând spre dogme şi abstracţiuni; misticii lansându-se în experienţe duhovniceşti de îndumnezeire; moraliştii făcând din morală centrul preocupării lor; filozofii, sociologii, artiştii, muzicienii, politicienii şi chiar

economiştii descoperind în Iisus partea ce corespundea obiectivelor ce şi le propuseseră.

Spre deosebire de toţi aceştia, eu voi face creştinism. Eu caut un Hristos integral. Lumea are nevoie de un Arhetip universal valabil, care să fie viu şi evident pentru toate categoriile de oameni şi îndeosebi pentru spiritele de elită şi cu forţă creatoare.

Deci şi teologul şi laicul, şi artistul şi omul de ştiinţă, şi politicianul şi economistul trebuie să aibă imaginea integrală a Celui ce este Hristos, Logosul întrupat în istorie, chiar dacă fiecare dintre ei, conform darului ce-l are, adânceşte şi se dedică unei anume înţelegeri a lui Hristos.

Căci Hristos, fiind Creatorul a toate, este şi Mântuitorul a toate, deci El este prezent şi lucrător în toate. Hristos este Stăpânul vieţii, fară a se confunda cu viaţa, dar dând sens vieţii; este Stăpânul Universului, fără a se confunda cu Universul, dar dându-i un sens; El este Domnul oamenilor, fără a fi redus la om, dar mântuind oamenii.

El este atât interioritatea oamenilor, cât şi lucrarea lor din afară. El este deopotrivă în cer şi pe pământ, în om şi în transcendent. Numai prezenţa Lui ne face să nu ne simţim singuri şi ne defineşte rostul nostru de oameni. Iisus în oameni potenţează personalitatea umană până la desăvârşire. Omul fară Dumnezeu este haos, neant şi alienare.

El a venit în lume ca trimis al Tatălui, ca Mesia şi ca Hristos. El a descoperit oamenilor o lume nouă, pentru care ne-a dat o învăţătură, dar şi Duh Sfânt spre a o putea realiza. Lumea nouă este Împărăţia lui Dumnezeu. Această împărăţie este o lucrare integrală, căci are trei locuri în care se construieşte concomitent şi solidar: în inimi, în lume şi în ceruri. Viaţa şi natura umană trebuie înnoite în Hristos.

Unii Îl văd numai Dumnezeu, iar alţii numai Om, dar El este deopotrivă Dumnezeu şi Om. El este şi Luminătorul, şi Păstorul, şi Mântuitorul şi Împăratul lumii, căci El e Hristosul.

El a apărut în lume în chip minunat şi a făcut minuni, dar s-a comportat şi a trăit asemeni tuturor oamenilor. El a fost şi în pustie şi la ospeţe, a şi postit dar a şi mâncat şi băut, s-a rugat dar a

şi muncit, a făcut minuni dar a şi suferit ca om, a fost şi pe Tabor dar a pus mâna şi pe bici, a şi iertat dar a şi anunţat Judecata necruţătoare, a fost neprihănit dar şi înţelepciunea întruchipată, a intrat în Ierusalim ca Împărat dar a şi fost răstignit în acelaşi Ierusalim. El a purtat pe Crucea Sa toate problemele omenirii, căci El, fiind Făcătorul omului, a rezolvat fericit toate aspectele omeneşti.

Aşezat în faţa lui Iisus, simt cum mă topesc în El şi din El purced în fiinţa mea firavă şi tainică. Iisus e punctul din care totul pleacă şi în care totul se concentrează, încât ştiu bine că numai prin El exist, împreună cu lumea mea.

El e plin de cutezanţă dar şi de prudenţă, ştiind cum să lucreze cu oamenii. Înţelepciunea Lui, inteligenţa Lui, iscusinţa Lui s-a dovedit superioară tuturor celor pe care i-a înfruntat, fie că a fost satana, fie că au fost fariseii, cărturarii, poporul, Iuda, Caiafa, Irod ori Pilat. Pe toţi i-a biruit. Niciodată nu a fost biruit în cuvânt de oameni.

Adevărul nu numai că a fost enunţat categoric de către El, ci şi demonstrat fără putinţă de tăgadă. Adevărul Lui nu este impus silnic, ci e demonstrat logic. Iar argumentul suprem cu care-Şi justifică adevărul este neprihănirea Sa şi, în cele din urmă, jertfa Sa pentru adevăr. Iisus fiind Iubirea, Însuşi cu iubire cheamă pe oameni la adevăr. Demonstrează adevarul cu cuvântul, cu minuni, cu virtuţi şi cu jertfa, merge atât de departe încât înţelege pe cei ce au fost incapabili să recunoască adevărul propovăduit în propria lor cetate.

Dar Dumnezeu fiind, El stabileşte şi un sfârşit al răbdării divine, ziua Judecăţii din urmă, când cei de rea-credinţă, care neagă şi batjocoresc adevărul împotriva evidenţei, care pe ei înşişi nu se mântuiesc şi nici pe alţii nu-i lasă să se mântuiască, îşi vor lua pedeapsa cuvenită în întunericul cel mai din afară şi veşnic.

Răspunderile omenirii sunt globale. Mântuirea e un fenomen general omenesc, dar răspunderile elitelor conducătoare sunt cu mult mai mari. De aceea nu există o răspundere strict individuală, dar nici una exclusiv colectivă.

În măsura în care un om are responsabilităţi mai mari

în omenire, i se va cere mai mult şi în faţa Judecăţii. Este considerabilă răspunderea conducătorului ce orientează un popor, care îi face o anumită educaţie, îi proclamă o anumită învăţătură, îl angajează în anumite bătălii, îi dă anumite legi şi orânduiri, îi dă o justiţie dreaptă ori nedreaptă, îi păzeşte sănătatea sufletească şi trupească, creează o societate dreaptă ori abuzivă, respectă libertatea şi demnitatea oamenilor ori îi tiranizează, încurajează valorile majore ori recurge la ce e negativ în lume şi, în cele din urmă, conduce lumea spre mântuire ori spre neant.

Orice om politic, orice preot, orice filozof, artist, economist, om de ştiinţă, pedagog trebuie să se întrebe, cutremurat, în ce duh se află, ce duh exprimă, ce operă săvârşeşte: mântuitoare ori nimicitoare?

Iisus s-a afirmat pe Sine Însuşi a fi expresia Tatălui. Creştinul trebuie să fie expresia lui Hristos, şi asta acum, imediat, concret, direct, cu suflet şi cu trup şi în deplină responsabilitate. De aceea trebuie ca omul creştin să fie clar conştientizat de sensul fiecărei clipe a vieţii sale sufleteşti şi materiale. Fiindcă ne mântuim şi cu sufletul şi cu trupul. Mântuirea se lucrează în orice clipă. Aşa intrăm în veşnicie: prin fiecare clipă. Aşa intrăm în universalitate: prin fiecare locşor de pe pământ.

Deci, umplându-se omul de Hristos, devine ales al lui Dumnezeu, Israel. Lucrarea mesianică şi lucrarea de mântuire apasă pe umerii Israelului. Căci din poporul chemat la cereasca Împărăţie, Iisus a ales doisprezece apostoli şi i-a umplut cu Duhul Sfânt şi cu responsabilitate. Noi deci ajungem la conştiinţa apostoliei noastre, care înseamnă şi încărcătură sfântă, dar şi lucrare de sfinţire a lumii. În centrul creştinătăţii se află Israelul, apostolatul, mesianicul - elită lucrătoare a Duhului Sfânt, cu totale responsabilităţi pentru mântuirea lumii.

Acestea fiind zise, revin acum la începutul scrisorii mele. Pun faţă în faţă lucrarea lăuntrică a curăţirii de patimi căreia

m-am dedicat un sfert de veac, cu realitatea omenirii pe care o observ de un alt sfert de veac. Concluzia ce o trag este că spiritualitatea pe care am practicat-o m-a rupt de realitatea veacului, dar în acelaşi timp, capacitatea de a înfrunta veacul, de a gândi veacul şi de a-i vedea destinele o datorez tocmai acelei spiritualităţi. Nu justific întru totul spiritualitatea dintâi, dar nici nu o scutesc de critica necesară.

Critica mea se îndreaptă împotriva spiritualităţii creştine moderne, care şi-a propus să placă lui Dumnezeu, dar de fapt place puterii oamenilor.

În primul rând, spiritualitatea modernă creştină este reducţionistă. Învăţătura ei s-a distanţat de viaţă şi de lume, ocupându-se mai mult de abstracţiuni şi cel mai mult de aspectele morale, dar neglijând socialul şi istoricul. Funcţia socială a fost lăsată la voia întâmplării, conform puterii ce a dominat lumea. În aceste condiţii, oamenii s-au simţit părăsiţi de Biserică, iar Dumnezeu le-a părut tot mai îndepărtat. Alinarea sufletească şi corectivele morale nu au umplut golul imens creat în suflete şi în societate. Împărăţia lui Dumnezeu a rămas în inimă şi-n perspectivă eshatologică, dar a pierdut lucrarea istorică. Or, învăţătura creştină trebuie să acopere întreaga viaţă şi existenţă umană, căci totul a fost creat de Hristos şi totul este mântuit prin Hristos. Nu o credinţă bigotă şi îngustă, ci una luminată şi deschisă va putea triumfa în ochii oamenilor şi va fi recunoscută ca autoritate a lor tutelară. Deci e necesară o viziune unitară, solidară şi integrală despre lume, viaţă şi natură. Prin urmare, formând un suflet creştin, nu e suficient să-i dai virtuţi şi Duh Sfânt, ci şi orizont şi sens.

În al doilea rând, în creştinism s-a cuibărit formalismul. Riposta severă a Mântuitorului împotriva împietririi iudaice în formalism trebuie dată acum şi creştinătăţii formaliste. Ne-am închistat în dogme, idei, rânduieli, ritualuri şi instituţii. Dar trăirea vieţii în Duh Sfânt nu trebuie să rămână limitată la unele forme tradiţionale. Nu se poate a accepta nici anarhia (*dezordinea*) formelor, dar nici claustrarea (*închiderea*, *retragerea*) în forme.

În al treilea rând, Mântuitorul a rupt-o cu convenţiile

iudaice şi a vestit o lume nouă, dar după două mii de ani, creştinătatea se trezeşte şi ea convenţională. Convenţiile sunt o plagă subtilă ce se strecoară în comportamentul creştin spre a se adapta conjuncturilor. Ele sunt nesincere faţă de adevărul creştin, fie din ignoranţă, fie din ipocrizie şi laşitate. Convenţiile sunt o cedare a autenticităţii creştine în faţa convenţiilor necreştine. Convenţionalismul secularizează creştinismul, îl face oportunist, dubios şi nesincer. Convenţionalismul abdică de la lupta mântuitoare şi se complace în viaţa prihănită. Prin convenţionalism, harul este iconomisit fară discernământ şi fără acoperire în aurul credinţei, facându-ne neguţători necinstiţi ai lui.

E necesară o păstrare, fără abatere, a purităţii învăţăturii creştine spre a nu fi nevrednici iconomi ai harului dumnezeiesc şi spre a nu discredita creştinismul în faţa oamenilor. **E mai lucrătoare o Biserică prigonită dar pură, decât una strălucitoare dar convențională**. Această poziţie e a lui Hristos şi a lui Pavel. Ea a îmbinat în mod fericit puritatea adevărului cu înţelepciunea metodelor de mântuire ale lumii, pe când convenţionalismul practicat uneori de creştinătate e dubios moral şi discreditat social.

În al patrulea rând, în spiritualitatea creştină modernă domină neutralismul, o plagă mascată sub înţelepciune, dar care în realitate e un rău ce macină puterile dinamice, cutezătoare, eroice şi martirice ale creştinismului. Neutralitatea faţă de natură abandonează lumea în primitivitate. Neutralitatea faţă de viaţă părăseşte lumea în păcat. Neutralitatea faţă de satana adânceşte lumea în ambiguitatea morală. Neutralitatea faţă de materie duce lumea la mizerie. Neutralitatea socială lasă lumea în robie. Neutralitatea politică oferă puterea forţelor antihristice. Neutralitatea intelectuală imbecilizează. Neutralitatea culturală e mormânt spiritual. Neutralitatea faţă de lume este incapacitatea de a schimba lumea. Neutralitatea faţă de istorie e istoria bunului plac. Neutralitatea e moarte spirituală.

Hristos este dovada puterii supreme ce a intervenit spre mântuirea lumii, deci neutralitatea creştinilor e părăsirea lui Hristos şi indirect a lumii. Dacă azi creştinismul a ajuns neutralist

în loc de a fi eroic, Duhul Sfânt îl va regenera în creştinătate, pentru lumea întreagă şi pentru toate timpurile. Ne-au fost necesare severele experienţe ale ateismului modern pentru a ne retrezi la lucrarea sfântă ce reaşează lumea în ordinea ei firească. Suferinţele epocii moderne sunt o metodă de retrezire a conştiinţei creştine.

În al cincilea rând, creştinismul are deschisă istoria în perspectiva vieţii veşnice de după moarte, dar prin acest caracter eshatologic el nu trebuie să părăsească istoria cu toate problemele ei, ci să o antreneze în sacru. În Bizanţ, Patriarhul era primul sfetnic al împăratului, dar s-a ajuns repede la conflict între puterea clericală a Bisericii, care se dorea autentic creştină şi puterea politică a statului, care se complăcea în viaţa prihănită. Atunci, statul şi-a asumat răspunderile istorice şi a redus clerul la perspectiva eshatologică. Creştinătatea, neputând schimba statul, a reuşit să creeze, prin mijloacele credinţei, societăţi cu orânduiri morale, cum au fost mănăstirile, obştile, operele de caritate, instituţiile de învăţământ. Acestea au dat putere Bisericii în lupta ei cu statele potrivnice lui Dumnezeu. De aceea duşmanii credinţei creştine au secularizat averile mănăstireşti, au desfiinţat obştile şi corporaţiile şi au restrâns opera caritativă şi didactică a Bisericii, căutând o laicizare deplină a statului.

În epoca modernă, statul ignoră Biserica, o discreditează, o slăbeşte, o domină şi vrea să o distrugă. În epoca modernă credinţa este restrânsă exclusiv la perspectiva eshatologică, îngrijindu-se numai de nemurirea sufletului şi fără drepturi socio-istorice. În acest fel, Biserica pare a fi învinsă şi împinsă la marginea vieţii şi a istoriei. Totuşi, lucrurile se dovedesc a nu rămâne aşa. În timp ce cursul societăţii umanist-materialiste a ajuns la abis şi moarte, omenirea redescoperă perspectiva istorică a spiritualităţii creştine.

În al şaselea rând, creştinismul a fost întemeiat de Hristos ca o concepţie comunitară, dar în secolul nostru constatăm două fenomene: un fenomen colectivist-materialist de masă, care consideră că poate determina ştiinţific conştiinţa lumii, şi un fenomen spiritual individualist care, deşi atinge mari profunzimi sufleteşti, este lipsit de forţa şi orânduirea comunitară în care să se

poată dezvolta liber.

Fenomenul materialist domină politic lumea modernă, încât spiritualitatea creştină se dezvoltă la tensiuni maxime, care sunt împinse până la martiriu. Afirmarea condiţiei creştine e astăzi un act de eroism al gândirii, cuvântului şi vieţii. Cine nu e gata de jertfa supremă, nu poate rezista în credinţă în acest secol. Dar pe de altă parte, spiritualismul creştin se concentrează atât de intens în individ, încât pierde din vedere colectivitatea. Or, lumea nu se poate mântui prin extreme. Spiritualitatea individuală este parte a spiritualităţii comunitare, căci dacă oamenii nu intră în comuniune unii cu alţii, nu sunt nici vrednici hristofori şi nu se iubesc între ei, ba, mai mult, fac îndoielnică mântuirea.

Nici un trăirist, chiar în asceza lui cea mai severă, nu trebuie să se smulgă din comuniunea universală a creştinătăţii. În fiecare individ trebuie concentrată lumea întreagă, iar colectivitatea trebuie să fie Ierusalimul ceresc în care individul se înalţă spre ceruri. Această minunată armonie a lumii ne-o arată natura, dar mai ales ne-o descoperă Duhul Sfânt. Aşezaţi deplin în Hristos, să privim lumea prin ochii Lui, să o iubim ca El şi să facem pentru ea tot ce ar face El dacă ar fi în locul nostru.

La acest nivel de conştiinţă nu se ajunge de unul singur şi nici uşor, ci e o sarcină măreaţă dată oamenilor care se ocupă de sufletul omenesc, şi cu deosebire duhovnicilor. Deci duhovnicul umple pe om de Dumnezeu, dar îi dă şi perspectiva divină asupra lumii şi a vieţii, adică formează comuniunea şi comunitatea creştină. E minunată şi măreaţă această misiune, şi dacă creştinii nu şi-o înţeleg şi nu o împlinesc, lasă oamenii să meargă pe calea cea largă a bunului plac, care duce la iad.

În ultimul rând, a venit vremea să critic şi spiritualitatea. Uimitor, nu? După ce am pledat pentru ea, încât părea un panaceu universal şi infailibil, deodată să constat că şi ea are limitele ei, iconomia ei, sensul ei. Dar este necesar să primim şi acest duş rece peste sufletele noastre, pentru a înţelege că Adevărul nu e în om, ci în Dumnezeu, spiritualitatea fiind doar o parte a omului creştin. Spiritualitatea pură, absolută, nelimitată, necondiţionată este doar în Dumnezeu. Numai adâncul tainic al

duhului omenesc comunică cu taina nepătrunsă a dumnezeirii.

În rai, omul a trăit în comuniune cu Dumnezeu, având conştiinţa curată şi deci o spiritualitate neîntinată. A urmat păcatul cu tot cortegiul său de consecinţe şi omul s-a întinat, conştiinţa i s-a întunecat, iar spiritualitatea a devenit confuză, dezorientată. Prin Hristos, omul a fost restaurat, spiritualitatea a redevenit sacră şi omul se poate reaşeza în harul dumnezeiesc spre o viaţă neprihănită.

Deci spiritualitatea nu este un scop în sine, ci este modalitatea de sfinţire, desăvârşire şi mântuire a firii omeneşti. Duhul Sfânt e puterea dumnezeiască nesecată ce lucrează în oameni opera mântuitoare, iar toate lucrările oamenilor, umplute de Duh Sfânt, formează spiritualitatea creştină. Spiritualitatea ar fi deci vieţuire în duh şi în adevăr.

În teorie totul este frumos, însă practica umană degradează şi face nedesăvârşită spiritualitatea creştină. De aceea, doar un efort susţinut şi permanent de-a lungul veacurilor va reuşi să transfigureze lumea. Creştinătatea trebuie să lucreze cu înţelepciune, nu numai cu neprihănire, cu putere, nu numai cu smerenie.

În concluzie, creştinii au răspunderi depline pentru destinele omenirii. Ei trebuie să gândească problemele omenirii, să le orienteze şi să le orânduiască. Ei trebuie să cunoască lumea, viaţa şi cu deosebire duşmanii. Creştinii trebuie să dea răspuns burgheziei, comunismului, fascismului, iudaismului, islamismului, etc. Iar ei şi-au pierdut chemarea istorică, nu înţeleg cele ce se petrec şi nu au putut crea o forţă reprezentativă.

Trebuie să ştim ce este o idee şi cui slujeşte ea. În faţa unei lumi construită pe concepte materialiste, ateiste şi anticreştine, creştinii trebuie să aibă forţa necesară spre a lansa în istorie conceptele care conduc lumea spre mântuire.

Criza lumii moderne nu aparţine spiritualităţii creştine, dar s-a produs în mijlocul lumii creştine, şi de aceea avem răspunderi pentru cele ce se petrec.

Nu ne putem solidariza cu dezastrul civilizaţiei moderne, dar nici nu putem lăsa lumea să piară. Nu putem evita

suferinţa lumii moderne, dar trebuie să-i salvăm viitorul.

Dacă Însuşi Dumnezeu S-a făcut om spre a mântui lumea şi ca om a proorocit, a învăţat, a luptat, a înfruntat pe duşmani, a pătimit şi S-a îngropat, spre a întemeia Împărăţia lui Dumnezeu, atunci cu atât mai mult noi, oamenii, avem datoria să ne angajăm în mod integral şi integru spre mântuirea lumii.

Biserica socotită ca simţitoare trebuie să se dăruiască deplin şi cu putere administrării harului şi să mărturisească deschis, cu îndrăzneală şi luciditate, cuvântul lui Dumnezeu în acest secol. Acesta este rolul clerului. Pentru a-şi îndeplini acest rol, e necesară o schimbare de optică în cler.

Dar Biserica e socotită şi eclesia în cadrul căreia un rol mare revine ierarhiei laice (*conducerea statului*). Creştinătatea trebuie să meargă pe sinergismul dintre ierarhia clericală şi cea laică. Numai aceste două ierarhii bine formate şi organizate vor putea da expresie creştină şi statului, fără a cădea nici în eroarea papo-cezarismului, nici în cea a cezaro-papismului.

Problemele veacului nu sunt numai politice, ci şi morale, culturale, sociale, economice, ştiinţifice.

Ce duh inspiră acest veac? Ce idei ne stăpânesc? Ce cultură avem şi încotro ne orientează ea? Ce şcoli şi curente literare se conturează? Ce e modernismul? Realismul? Naturalismul? Avangardismul? A dat secolul genii filozofice? Artistice? Ce personalităţi au marcat secolul? Personalităţile sau masele marchează epoca modernă?

Poate fi cantitatea o formă de cultură? Este ştiinţa parte a culturii? Ce este ştiinţa? Ce ştim despre taina materiei, vieţii şi omului? Nu este şi teologia o ştiinţă? Nu este şi mistica o ştiinţă? Nu este ştiinţa un fel de mistică? Care sunt limitele între religie, artă şi ştiinţă? Trebuie ca ştiinţa să fie neapărat materialist-ateistă? Putem crede în adevărul ştiinţific la modul absolut? Ştiinţa a creat civilizaţia tehnică de azi? Cum s-a ajuns la explozia tehnică? Poate fi ea controlată? Va duce ea la dezastru?

Ce sunt omul şi omenirea în faţa civilizaţiei moderne? Ce s-a petrecut înăuntrul omului prin civilizaţia materialist-ateistă? Dar societatea, unde a ajuns? Către ce merge? Ce legi ne conduc?

Ce valori avem? Ce criterii ne-au rămas spre a ne salva?

Mai vrea lumea modernă adevărul? Ce este dreptatea? Ce este libertatea? Mai există iubire? Ce este omul fără iubire? Ce este omul fără Dumnezeu? Ce este pacea? Cine minte în acest veac, de răstălmăceşte totul? Pacea e a robului răzvrătit, ori a satrapului (*dictator*) tiran? Libertatea este pentru adevăr, ori pentru minciună?

Unde este răul în acest veac? În lucruri şi lucrări, ori în duhul rău şi mincinos pe care oamenii l-au înmagazinat în ele?

Ne putem mântui fără a răspunde puzderiei de probleme ce frământă omenirea? Nu ţin de mântuire toate aceste aspecte: a mânca, a bea, a se înmulţi, a munci, a stăpâni, a conduce, a face legi, a pune ordine, a lupta, a veghea, a răspunde, a face dreptate, a triumfa asupra răului, a şti, a învăţa, a crea, a desăvârşi, a dinamiza, a orienta, a călăuzi, a salva, a te bucura, a muri, a învia, a te înălţa, a mântui lumea?

Un bun duhovnic trebuie să dea un suflet şi o minte care să răspundă tuturor problemelor mântuirii lumii.

Părinte duhovnic, această viziune este autentic creştină, dar nu le place oamenilor. Zidirea sufletească pe care mi-ai dat-o şi pentru care-ţi mulţumesc, mi-a dat forţa necesară să înfrunt vremurile, dar nu m-a orientat în ele, şi aceasta este greşeala. Ea a avut profunzime, dar nu a avut orizont şi nici mesaj istoric.

Am simţit nevoia acestei lămuriri spre a ne face amândoi slujitori vrednici ai lui Hristos şi ai oamenilor.

Eu sunt bătrân şi bolnav, poate voi pleca dincolo, dar mărturisesc dragostea şi grija ce o am pentru Biserică şi pentru lume.

Port în mine o experienţă duhovnicească şi de viaţă excepţională şi am datoria s-o mărturisesc la persoana întâi, nu pentru vreun orgoliu, ci pentru autenticitatea acestor vremuri, căci sunt produsul unei epoci de înaltă tensiune.

Aş vrea să scriu o carte despre duhovnic şi duhovnicie, dar nu ştiu dacă-mi vor mai ajuta puterile.

Preaslăvit să fie Hristos, Mântuitorul şi Împăratul lumii!

Epilogul autorului

În acest secol, eroismul a fost învins de laşitate, calitatea copleşită de cantitate, omul dominat de tehnică; duhul a fost subordonat materiei, adevărul răstălmăcit dialectic, binele uitat de atâta răutate, iar creştinii prigoniţi de anticreştini.

Lumea actuală este în plină învălmăşeală, căci coordonatele ei principale fac viaţa insuportabilă. Bogaţii nu se mai satură de bogăţii şi vor să stăpânească pământul, iar puternicii nu mai au limită în putere şi retează orice opoziţie din lume. Tehnica ne copleşeşte şi pe noi şi natura, devenind un coşmar. Nu vrem să mai murim, din care cauză ucidem pruncii ce-şi anunţă apariţia la porţile vieţii. Ne urâm între noi, încât am devenit insensibili la suferinţa reciprocă ce ne-o cauzăm. Simţurile declanşate, epuizate, denaturate, au pus stăpânire pe mintea oamenilor. Valorile acestei lumi izvorăsc din egoism, materialism şi ateism.

O lume fără Dumnezeu şi fără suflet.

Creştinătatea îşi imparte istoria în două epoci, caracterizate prin două căi: apostolatul şi rugăciunea. Biserica noastră se cheamă apostolică, şi totuşi ea a înlocuit calea apostolică prin calea rugăciunii.

Când, unde şi de ce s-a produs această schimbare?

Fără îndoială că apostolii au reprezentat cel mai

autentic creştinism istoric. În capitolul al doilea din Faptele Apostolilor se sintetizează coordonatele creştinismului apostolic: în primul rând era învăţătura apostolică, semănată în comunitatea dragostei dintre fraţi, integrată în obştea creştină şi sprijinită pe rugăciune. În acest chip ne găsim în miezul Evangheliei. Ar mai trebui poate adăugat spiritul mesianic al creştinilor primari, care se simţeau investiţi de Dumnezeu să lumineze lumea şi acţionau cu înţelepciune şi putere de jertfă în acest sens.

Pe aceste coordonate de acţiune a ajuns creştinismul la victoria din vremea Sfântului Constantin cel Mare.

Dar lumea atunci s-a încreştinat şi totuşi nu s-a încreştinat. Semn al neîncreştinării lumii încreştinate de atunci stau viaţa, învăţătura şi moaştele Sfântului Ioan Gură de Aur. El nu s-a despărţit de linia trăirii integrale şi organizate în duh creştin şi a cerut puternicilor şi bogaţilor acelei vremi să treacă la o reală viaţă creştinească, iar aceia l-au ucis.

Aici este nodul gordian (*dificultate extrem de mare, imposibil de rezolvat*) al istoriei creştinătăţii.

De aici s-a renunţat la calea apostolică şi s-a intrat pe calea rugăciunii. Departe de noi gândul de a prezenta rugăciunea ca pe o abatere de la calea apostolică, ci sesizăm numai că rugăciunea nu e o alternativă a căii apostolice şi nici un pas înainte faţă de calea apostolică.

Creştinii, în loc să lupte cu cuvântul şi cu organizarea lor obştească pentru a da o structură creştină orânduirilor lumii, au redus intervenţia lor la rugăciune.

Astfel a apărut în creştinătate un alt tip de samarinean, în timp ce alţi preoţi şi alţi leviţi sunt prea ocupaţi în sacristia lor şi nu mai coboară să-l îngrijească pe omul sărac, bolnav, prigonit, întemniţat, nedreptăţit şi batjocorit.

Lumea e lăsată să-şi depene viaţa în patimi şi ambiţii, umplând istoria de nedreptate, de robie şi de sânge, creştinii neputând să facă pentru ea decât rugăciuni.

Un vlădică sincer a concretizat această realitate, zicând: „Nu am stofă de martir în mine!”. Dacă este de înţeles un om laş, fie el şi vlădică, nu se poate însă să se admită o conduită de

compromis a Bisericii. Această conduită a dizolvat însăşi forţa spirituală a creştinătăţii, încât ea a părăsit lumea, lăsând-o în mâinile vrăjmaşului.

Discuţii aprige se poartă privind folosirea unor prepoziţii - „pe”, „din” sau „la” - în diverse definiţii teologice, în timp ce oamenii nu mai au un ideal, nu mai au nădejde în lumea asta şi o pierd şi pe cea veşnică, fiindcă lumea e cotropită de egoism, tiranie, exploatare, robie, sărăcie şi mizerie. Facem rugăciune pentru săraci, bolnavi, întemniţaţi, slabi, dar practic nu întreprindem nimic pentru ei.

Oare aşa a procedat Mântuitorul? Oare asta e învăţătura creştină? Oare aşa se ajunge în Împărăţia lui Dumnezeu? Nu cumva ni se poate spune şi nouă cum li s-a spus iudeilor: Pe acestea să le faceţi, iar pe celelalte să nu le lăsaţi nefăcute?

Rugăciunea are locul ei în cadrul vieţii, dar nu e calea exclusivă a acestei vieţi. Treburile lumii nu se împlinesc numai prin rugăciune, deşi ele toate o necesită.

Clerul ar putea da explicaţia cum că le-a revenit împăraţilor creştini datoria faptei creştine. Argumentul este doar parţial valabil. Biserica trebuie să se asigure că, într-o formă sau alta, în lume se zideşte Împărăţia lui Dumnezeu. Ea nu poate binecuvânta la întâmplare orice formulă socială, orice lege, orice instituţie, orice doctrină, orice ideal, orice oameni, ci numai pe acelea care aparţin mesajului evanghelic, prin care se slujesc oamenii acelei vremi.

Biserica a lăsat împăraţilor grija guvernărilor, dar nu se poate identifica şi nici nu poate colabora cu orice formă socio-politico-culturală. Biserica a lăsat guvernarea în seama împăraţilor din motivul înţelept al distribuirii atribuţiilor, care i-a îndemnat şi pe apostoli să lase în seama diaconilor problemele economice ale obştii; dar lor le-a rămas cuvântul în toată aria lui de acţiune şi influenţă şi cu toate răspunderile.

În mod regretabil însă, în Biserică clerul s-a rezumat la rugăciuni, iar laicii au intrat într-un formalism lipsit de conţinut. A dispărut ierarhizarea valorilor laice în Biserică, şi deci s-a pierdut misiunea laicilor în lume, cât şi în Biserică.

Poporul trebuie organizat şi dinamizat de Biserică. Poporul trebuie iubit, trebuie slujit, trebuie condus, aceasta fiind obligaţia Bisericii.

E necesar ca Biserica să rămână liberă, independentă şi autonomă faţă de stat, tocmai pentru a putea încreştina statele.

Pentru a putea sluji lumea, Biserica trebuie să fie puternică, fiindcă altfel va fi obligată să se adapteze ea la nişte realităţi necreştine, în loc să încreştineze ea lumea.

Istoria ultimelor două milenii este impregnată de spiritualitatea creştină, dar nu putem să nu constatăm semnele negative ale vremurilor, unele apărute în interiorul creştinătăţii, iar altele din afara ei. Capacitatea de afirmare a neo-protestantismului a proliferat prin spiritul ei dinamic, dar a dezbinat creştinătatea. Sunt forţe fals mesianice, necreştine şi anticreştine, care în ultimele secole au ajuns să domine lumea, şi asta datorită golului creat de creştini în istorie.

Biserica restrânsă la rugăciuni, rituri, ceremonii şi tradiţii este inaptă să ducă lumea mai departe. Creştinismul formal, oricât este el justificat tradiţional, până la urmă cedează prin incapacitatea lui spirituală şi dinamică. Fiindcă darurile Sfântului Duh sunt <u>dinamice</u>. Darul proorociei vesteşte lumii zările noi, formulând idealurile şi modalităţile de realizare. Proorocia nu e numai eshatologică, ci vizează şi viitorul istoric, nu e numai morală, ci şi socială, nu e numai religioasă, ci e şi politică. La fel, darul facerii de minuni, care este o practică uitată în creştinism. Rugăciunile ajută la minune, dar elementul activ, lucrător este Duhul Sfânt (*adică se pune accentul pe lucrare, acţiune. Nu lene, nelucrare, neutralitate.*). Prin urmare, toate darurile duhovniceşti formează un tot unitar şi înnoitor.

Toate problemele lumii se află în Crucea lui Hristos şi a creştinilor. De câte ori vom rătăci drumul, ori vom lenevi pe cale, să ne înapoiem la Evanghelie şi la Duhul Sfânt.

Suferinţele ce ni se pricinuiesc au menirea să biciuiască lenea noastră şi să ne lumineze minţile.

Aceste gânduri ne vin ca buni creştini ortodocşi, iubindu-ne Biserica, dar în condiţiile calvarului şi Golgotei. De

zeci de ani agonizează Hristos în lume, şi am fost atât de jecmăniţi de orice drept şi libertate, încât numai rugăciunea tainică din adâncul inimilor ne-a rămas. Cunoaştem puterea rugăciunii din lucrarea ei în adâncile suferinţe ale celei mai aprige şi inteligente prigoniri. Ne-am dăruit cu totul lui Hristos. Nici o clipă nu ne situăm în afara Bisericii.

Viziunea creştină asupra lumii, elaborată de martiri şi sfinţi, merită să fie luată în considerare de forurile cele mai înalte ale Bisericii şi ale lumii, căci oamenii aceia au trăit şi s-au jertfit pentru mântuirea în Hristos.

Ioan Ianolide, 1985

Palatul fermecat

Ioan Ianolide

Chinuit, sfâşiat de-ntrebări şi cu jar pe
Rănile vii, sângeram în nelinişte, greu.
La dreapta mea era o bufniţă, iar la stânga un şarpe.
Şi-am auzit pe şarpe grăind: „Nu există Dumnezeu”.
Am pornit prin pustiu. Eram singur şi-mi era frică.
În urechi îmi sunau cuvintele şarpelui, de tăgadă.
Într-un târziu am aflat oazele singurătăţii, neumblate,
Şi ochiul meu, ca al bufniţei, prin noapte a-nceput să vadă.
M-adulmecau de departe, flămânzi, în târcoale,
Şacalii deşertului, chelălăind.
Dunele nopţii pândeau, muindu-şi spinările goale

Şi tot mai rar l-am auzit pe şarpe şoptind.
Desluşeam acum beteala unei cărări prin pustie,
Ca firul subţire al stelei ce călăuzise pe magi.
De izbeam cu toiagul în stâncă, izvora apă vie.
Drumuiam fară preget, cu mana cerului în desagi.
În zori am ajuns în faţa palatului cu poartă de vis,
Străjuită de un vultur, un înger, un leu şi un taur.
Am bătut de trei ori şi poarta singură s-a deschis.
Înşiră-te, mărgărite, pe firul de aur...
Am trecut pe aleea smereniei, printre sânziene udate
Cu apa în care Iisus a spălat picioarele ucenicilor.
Călcam prin cenuşă, pe urmele ciudate
Ale pantofului Cenuşăresei şi ale tălpilor calicilor.
Pe aleea căinţei, sub sălcii am şezut şi am plâns
Îndelung murmurând, în metanie, psalmul cincizeci.
Serafimi m-au stropit cu isop şi am strâns
Ramuri verzi de pe cioturi crăpate şi reci.
Mergeam acum printre crini, pe aleea curăţiei;
Ca în grădinile cerului, cântau păsări fară număr,
Zefirul îşi aninase la aripi clopotele utreniei
Şi-am simţit cum se lasă porumbei de lumină pe umăr.
Palatu-şi înălţa coloanele ninse cu polenul solar,
Ca nişte fragile stamine în policandrul unui caliciu.
Am suit scara cu trepte de azur şi cleştar,
Sub razele de aur ce ţâşneau din înalt frontispiciu,
În sala de mese, totul era pregătit pentru cină.
Am închinat din cupa cu Vin şi am frânt cucernic din Pâine;
A coborât Nemărginirea în mărginita-mi tină
Şi-am plutit peste ieri, peste mâine.
În sala tezaurului, tainic ardea un inel,
Ireal risipind pe comori nesortite argilei
Tot aurul tors din blândeţea privirii din Miel
Şi toată aurora topită în lacrima milei.
În sala de arme, din largi panoplii fulgerau laolaltă
Săgeata-ndrăznelii înfiptă în aripa vântului
Şi sabia dreaptă şi pură, tăioasă ca limba cuvântului

Şi scutul heraldic şi platoşa tare şi chivăra-naltă.
Din sala uneltelor am luat un cântar şi un năvod
Şi-o foarfecă de vier, din curpenul soarelui ca să tai
Butaşi de lumină, meniţi să rodească în glod.
Şi-am pus în picioare sandalele apostolilor,
cu talpă de rai. Trecând ca într-un vis pe sub curcubeele grinzilor,
Am ajuns în feeria din sala oglinzilor.
Am privit în peretele din Răsărit
Şi am văzut lângă o apă un copil cu obrajii de pâine,
Trimiţându-şi surâsul, în bărci de hârtie, spre ţărmu-nroşit
Din basmul cu Feţii-Frumoşi, cu pitici şi cu zâne.
Am privit în peretele din Miazăzi
Şi-am văzut pe un tânăr suind către creste de spini,
De ghiara hăţişului trupul nevrând a-şi păzi,
Flămând ca să muşte din miezul luminii.
Am privit în peretele dinspre Apus
Şi-am văzut un bătrân ce cu luare-aminte,
Din braţele crucii pe care-asfinţise Iisus, îşi cioplea un sicriu, împăcat şi cuminte.
Am privit în peretele din Miazănoapte
Şi nimic n-am văzut. Nu puteau să cuprindă
Ochii mei atâta mister. Dar în şoapte
Armoniile astrelor se-auzeau prin oglindă.

Când m-am întors printre oameni,
Pe locurile de unde-am plecat,
Înflorea fericirea în dimineţile clare.
Şi mulţi mă-ntrebară de taina palatului fermecat.
Iar eu le-am răspuns că el se găseşte în fiecare.

DICȚIONAR

cf. = (l-am întâlnit în subsolul paginii, la trimiteri și arată sub această formă: cf. *Taina Jertfei*, Editura Puncte Cardinale, Sibiu 2002). Vine din latinescul *confer* și are scopul de a compara, de a contrasta sau de a întări o afirmație cu o altă informație (și argumente) din aceeași lucrare sau, cel mai adesea, din lucrări diferite. Deci, face trimitere la materiale și lucrări care pot conține sau susține aceleași afirmații în textul respectiv.

Biografii, trimiteri, poze și alte informații am găsit și la această adresă: www.fericiticeiprigoniti.net